

ของประทาน ฝ่ายพระวิญญาณ

Spiritual Gifts by David Bernard

เดวิด เค เบอ์นาร์ด์

การศึกษาที่มีประโยชน์พร้อมบทความที่ให้ความบันดาลใจแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับของประทาน
เหนือธรรมชาติจากพระเจ้าแก่คริสตจักรของพระองค์

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

แต่
ธรรมิกชนแห่ง
New Life United Pentecostal Church
(สหคริสตจักรเพนเทคอสต์นิวไลฟ์)
เมืองออสติน รัฐเท็กซัส

สารบัญ

คำนำ	4
1. ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในพระคัมภีร์	8
2. ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติ	23
3. วัตถุประสงค์ของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ	35
4. การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ	46
5. 1โครินธ์ 12: ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในกายของพระคริสต์	68
6. 1โครินธ์ 13: ความรักในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ	86
7. สติปัญญา ความรู้และการรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ	94
8. ความเชื่อและการอธิษฐานที่ต่าง	111
9. การรักษาคนป่วย	124
10. ความเชื่อเพื่อการรักษาคนป่วย	144
11. การวางมือ	156
12. การพูดภาษาแปลกๆ และการแปลภาษาแปลกๆ	165
13. การเผยพระวจนะ	183
14. 1โครินธ์ 14: ของประทานในการพูดในการนมัสการร่วมกัน	194
บทสรุป	215

คำนำ

ลักษณะพิเศษประการหนึ่งของคณะต่างๆ ที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์คือการเน้นถึงของประทานเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณซึ่งดำเนินการอยู่ในคริสตจักรทุกวันนี้อยู่ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ยี่สิบ ผู้คนจำนวนมากจากทุกคณะยอมรับในเรื่องของประทานเหล่านี้ อันก่อให้เกิดคณะต่างๆ ที่เชื่อแบบคาริสเมติก [ผู้ที่คิดว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณสำคัญว่าการสั่งสอนในพระคัมภีร์] และ “พวกที่สาม” (ผู้เผยแพร่ว่าไม่ถือว่าตนเองเป็นเพนเทคอสต์หรือคาริสเมติก แต่เชื่อเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์) ด้วยเหตุนี้จึงเกิดทฤษฎีและการปฏิบัติที่หลากหลาย รวมทั้งการใช้ที่ไม่ถูกต้องและการใช้ที่ก่อให้เกิดผลร้ายด้วย

หนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดความกระจ่างเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ตามพระคัมภีร์ในเรื่องของประทานเหนือธรรมชาติใน 1 โครินธ์ 12 สำหรับทุกคนที่เชื่อถือในพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะพยายามอธิบายเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ศึกษาลักษณะ รวมทั้งกล่าวถึงหน้าที่และการใช้ของประทานเหล่านี้ที่เหมาะสม โดยใช้พระคัมภีร์เป็นหลักฐาน

แม้ว่าประสบการณ์จะต้องไม่เป็นหลักสำคัญ แต่ประสบการณ์ก็มีบทบาทที่สำคัญในการทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม ในตอนต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ชาวเพนเทคอสต์ในยุคแรกพบคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การพูดภาษาต่างๆ และของประทานฝ่ายพระวิญญาณ และพวกเขาแสวงหาจนได้รับและใช้ความจริงเหล่านี้เมื่อพระเจ้าทรงเทพระวิญญาณของพระองค์พร้อมด้วยหมายสำคัญ สิ่งที่เคยคลุมเครือ เป็นข้อลึกลับหรือเป็นเพียงสมมุติฐานก็กลายเป็นความจริงที่ชัดเจนและมีชีวิตอยู่ขึ้นมาทันที เมื่อพวกเขาติดตามการนำของพระวิญญาณ พวกเขาได้แก้ความเข้าใจที่ผิดและการใช้ที่ไม่ถูกต้องโดยอ้างตามพระคัมภีร์และคำอธิบายตามพระคัมภีร์ในเรื่องวัตถุประสงค์และการดำเนินการของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ทุกวันนี้ เราจะต้องปฏิบัติเช่นนั้นด้วย เราจะต้องแปลประสบการณ์ทุกอย่างตามพระคัมภีร์และปฏิบัติตามพระคัมภีร์ ในเวลาเดียวกัน เราจะวิเคราะห์ทฤษฎีของเราเกี่ยวกับความหมายของพระวจนะของพระเจ้า โดยศึกษาพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำอย่างต่อเนื่องในโลก คริสตจักรและชีวิตประจำวันของเรา ความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีของเราและประสบการณ์ของเราจะช่วยให้เราเข้าใจและระลึกถึงความหมายที่แท้จริงและสมบูรณ์ของข้อความในพระคัมภีร์ เมื่อเรามีความพร้อมเช่นนั้นแล้ว เราจะสามารถเปลี่ยนความเชื่อและการปฏิบัติของเราให้เป็นตามน้ำพระทัยของพระเจ้าตามที่เปิดเผยให้เห็นในพระคัมภีร์ได้

ข้าพเจ้าได้รับการอวยพรเป็นอย่างมากที่เกิดมาในครอบครัวที่เป็นคริสเตียนซึ่งเชื่อในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเช่นอัครสาวกและมีประสบการณ์พิเศษมากมายซึ่งช่วยให้มีความเข้าใจในเรื่องนี้ นับตั้งแต่ปี 1965 บิดามารดาของข้าพเจ้าเป็นมิชชันนารีในประเทศเกาหลีเป็นเวลากว่ายี่สิบปี นอกจากนี้ ท่านยังได้ตั้งคริสตจักรหลายแห่งขึ้นในรัฐลุยเซียนาก่อนและหลังจากที่รับใช้ในต่างประเทศ ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นในการรับใช้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้เห็นการฟื้นฟู อธิติฤทธิ์ หมายสำคัญ การอัศจรรย์และเห็นคริสตจักรเติบโตขึ้น

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาที่สหรัฐฯ ในขณะที่มีอายุสิบเจ็ดปีเพื่อเข้าเรียนวิทยาลัย ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกในคริสตจักรขนาดใหญ่ที่มีคนจากหลายวัฒนธรรมในใจกลางเมืองฮิวสตัน และในภายหลัง เป็นสมาชิกในคริสตจักรขนาดเล็กในเมืองออสติน รัฐเท็กซัส ข้าพเจ้าเริ่มดำเนินงานรับใช้เต็มเวลาในปี 1981 โดยร่วมงานกับวิทยาลัยพระคัมภีร์แห่งหนึ่งและคริสตจักรขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในเมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี ต่อมา ร่วมงานกับสำนักงานใหญ่ของ United Pentecostal Church International (สหคริสตจักรเพนเทคอสต์ระหว่างประเทศ) และคริสตจักรขนาดกลางแห่งหนึ่งในซานแอนโตนิโอ ในปี 1992 ข้าพเจ้าและภรรยาก่อตั้งคริสตจักรในเมืองออสตินที่ซึ่งข้าพเจ้าได้เป็นศิษยาภิบาลตั้งแต่เมื่อครั้งยังใช้บ้านของข้าพเจ้าเป็นสถานที่ประชุม จนใช้อาคารเช่าร่วมกับอีกคณะหนึ่ง จนถึงอาคารของคริสตจักรเองโดยมีพื้นที่ 13,000 ตารางฟุต (ประมาณ 302 ตารางวา) บนที่ดิน 4 เอเคอร์ (ประมาณ 10.12 ไร่)

จนถึงปี 1997 ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเยี่ยมเยียน 58 ประเทศ เดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐในต่างประเทศเป็นระยะเวลาสั้นๆ 27 ครั้ง และรับใช้พระเจ้าใน 28 ประเทศใน 5 ทวีป ข้าพเจ้าได้เยี่ยมเยียนทั้ง 50 รัฐในสหรัฐฯ เทศนาและสอนใน 42 รัฐ รวมแล้วข้าพเจ้าได้รับใช้ในคริสตจักรหรือเมืองต่างๆ ประมาณ 245 แห่งในสหรัฐฯ และ 75 แห่งในต่างประเทศ รวมทั้งการประชุม การประชุมพิเศษ สัมมนา ค่ายอนุชนและการประชุมค่ายต่างๆ อีกมากมาย

วัตถุประสงค์ในการกล่าวถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อยกตัวเองหรือเพื่ออวดอ้าง แต่เพื่อเปิดเผยภูมิหลังและประสบการณ์อันหลากหลายของข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะเป็นพยานอันน่าเชื่อถือและมีประโยชน์ในสิ่งที่ข้าพเจ้าประกาศ ข้าพเจ้าได้รับสิทธิพิเศษที่ได้เห็นการดำเนินการของของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติข้าแล้วข้าเล่าในหลายๆ แห่งและลดวัฒนธรรม ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตั้งแต่กลุ่มเล็กในบ้านจนถึงคนกลุ่มใหญ่ในอาคารสนามกีฬา ตลอดทั้งหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้ายกตัวอย่างจากการสังเกตและประสบการณ์ของตนเอง ไม่ใช่เพื่อแสดงว่าข้าพเจ้าเป็นคนพิเศษด้วยเหตุผลบางประการ แต่ในทางกลับกันเพื่อเป็นพยานด้วยตนเองว่าผู้เชื่อและผู้รับใช้ทุกคนในปัจจุบันนี้สามารถมีประสบการณ์ในการใช้ของประทานเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณได้

ร่างต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้มาจากการสอนศาสนศาสตร์ตามระบบเป็นเวลา 5 ปีที่วิทยาลัย Jackson College of Ministries ในเมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี ร่างคร่าวๆ คัดลอกมาจากวิชาหนึ่งของวิทยาลัย Texas Bible College ซึ่งไปสอนในสถานที่ของมหาวิทยาลัย Concordia University ในเมืองออสติน ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงยกมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New King James Version (NKJV) เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น และความหมายของคำภาษาอังกฤษนำมาจากพจนานุกรม *The American Heritage Dictionary*

ข้าพเจ้าอยากจะขอบคุณแคลร์ บอร์น ผู้พิมพ์ต้นฉบับ และลอเรตตา เบอ์นาร์ต มารดาของข้าพเจ้าผู้ซึ่งได้แบ่งปันประสบการณ์และคำแนะนำต่างๆ และเช่นเคย ข้าพเจ้าขอบคุณ คอนนี่ เบอ์นาร์ต ภรรยาของข้าพเจ้าที่อดทน ให้การส่งเสริมและสนับสนุนอันหาค่าไม่ได้ในหลายๆ ทางในชีวิต ครอบครัวและการรับใช้ของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนหนังสือเช่นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่เช่นผู้ที่เชื่อว่าคริสเตียนทุกคนสามารถมีความรู้ในการใช้ของประทานเหล่านี้จากพระคัมภีร์ เชื่อว่าทุกคนที่มีพระวิญญาณสามารถใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณตามที่พระเจ้าประสงค์และทรงประทานความสามารถให้ และเชื่อว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้เชื่อทุกคนใช้ของประทานเหล่านี้ในกายผู้ที่เชื่อในท้องถิ่นทุกแห่ง

บทที่หนึ่ง ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในพระคัมภีร์

พระคัมภีร์สอนว่าผู้ที่เชื่อทุกคนเป็นและควรจะทำหน้าที่เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในกายของพระคริสต์ พระเจ้าทรงประทานของประทานจำนวนมากแก่คริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงให้สมาชิกมีความสามารถและการรับใช้พิเศษเพื่อประโยชน์ของกายทั้งหมด ทั้งในท้องถิ่นและทั่วโลก

ข้อพระคัมภีร์ 3 บทในพระคัมภีร์ใหม่ อันได้แก่ โรม 12 เอเฟซัส 4 และ 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึงของประทานบางอย่างที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่คริสตจักร โรม 12 กล่าวถึงความสามารถ พหุวรรณหรือหน้าที่ซึ่งพระเจ้าประทานแก่ผู้ที่เชื่อทุกคน เอเฟซัส 4 กล่าวถึงตำแหน่งพิเศษต่างๆ ในการเป็นผู้นำและผู้รับใช้ซึ่งพระเจ้าประทานแก่คริสตจักร ส่วน 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึงหมายสำคัญ การอัศจรรย์และอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติทั้งหลายอันเกิดจากการดำเนินการและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อให้เกิดความชัดเจน เราจะเรียกรายการของประทานทั้งสามประเภทนี้ว่า ของประทานในการรับใช้ ของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้ และของประทานเหนือธรรมชาติ ตามลำดับ ในบทนี้ เราจะกล่าวถึงของประทานในการรับใช้และของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้ เนื้อหาที่เหลือของหนังสือจะเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณที่เหนือธรรมชาติตาม 1 โครินธ์ 12-14

รายการของประทาน 3 รายการ ดังต่อไปนี้

ของประทานในการรับใช้ (โรม 12:6-8)

1. การเผยพระวจนะ
2. การปรนนิบัติ
3. การสั่งสอน
4. การเตือนสติ
5. การบริจาคน้ำ
6. การครอบครอง (การนำในฉบับ KJV)
7. การแสดงความเมตตา

ของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้ (เอเฟซัส 4:11)

1. อัครทูต
2. ผู้เผยพระวจนะ (พยากรณ์)
3. ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ
4. ศิษยาภิบาล
5. อาจารย์

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติ (1 โครินธ์ 12:8-10)

1. ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา
2. ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้
3. ความเชื่อ
4. ความสามารถในการรักษาคนป่วย
5. การทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ
6. การเผยพระวจนะ
7. การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ
8. การพูดภาษาแปลกๆ

9. การแปลภาษาแปลกๆ

นอกจากนี้ เรายังพบว่าใน 1 โครินธ์ 12:28-30 ประกอบไปด้วยรายการต่างๆ จากประเภทอื่นๆ ข้างต้น

1. อัครทูต
2. ผู้เผยพระวจนะ
3. อาจารย์
4. อภิสุทธิ (และ “ผู้กระทำการอันเป็นอภิสุทธิ” ข้อ 29)
5. ความสามารถในการรักษาคนป่วย
6. การอุปการะ (คล้ายกับ “การปรนนิบัติ”)
7. การครอบครอง (“การปกครอง” ในฉบับ KJV คล้ายกับการนำหรือการปกครอง)
8. ภาษาแปลกๆ
9. การแปลภาษาแปลกๆ (ข้อ 30)

ของประทานในการรับใช้

“ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคนโดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้อ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน เพราะว่า ในร่างกายอันเดียวนั้น เรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆ มิได้มีหน้าที่เหมือนกันอันใด พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกัน ตามพระคุณที่ได้ประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการเผยพระวจนะ ก็จงเผยตามกำลังของความเชื่อ ถ้าเป็นการปรนนิบัติ ก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาด ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ผู้ที่ครอบครอง ก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี” (โรม 12:3-8)

ในข้อความนี้ เปาโลกล่าวด้วยพระคุณที่ทรงประทานให้แก่เขาอันเนื่องจากการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต ในการทำเช่นนั้น ตัวเขาเองกลายเป็นตัวอย่างของข้อความที่ได้รับการบันดาลใจ ซึ่งเขาได้กล่าวแก่ผู้ที่เชื่อแต่ละคน นั่นคือ เราจะต้องอ่อมใจ โดยตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดทุกสิ่งที่เราได้รับในทางฝ่ายวิญญาณ เราจะต้องไม่ตีค่าตนเองสูงเกินไป แต่จะต้องไตร่ตรองด้วยการคิดอย่างมีสติ

เราจะต้องทำการประเมินที่จริงจังนี้ตามความเชื่อที่พระเจ้าทรงประทานให้ เราไม่สมควรที่จะประเมินตนเองสูงกว่าคนอื่น เมื่อเราตระหนักได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นที่มาของความเชื่อของเรา และทรงประทานความเชื่อให้แก่ทุกคนในคริสตจักร

เราจะต้องพยายามที่จะรู้ว่าของประทานของเราคืออะไร

ร่างกายมนุษย์มีส่วนต่างๆ มากมาย แต่อวัยวะทุกส่วนไม่ได้มีหน้าที่เหมือนกัน ร่างกายมีเพียงร่างกายเดียวแต่มีหลายอวัยวะ คือมีร่างกายเดียวแต่ทำหน้าที่หลายอย่าง ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรเป็นกายของพระคริสต์ และคริสเตียนเป็นอวัยวะทุกส่วนของกายนั้น (ดู 1 โครินธ์ 12:12-27) ดังนั้น แต่ละคนจึงเป็นอวัยวะแก่กันและกัน แต่ละคนพึ่งพาซึ่งกันและกัน

สมาชิกแต่ละคนในคริสตจักรมีหน้าที่และของประทานที่แตกต่างกัน เหมือนเช่นส่วนต่างๆ ของร่างกายมีหน้าที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่เปรียบเทียบกันเอง (2 โครินธ์ 10:12) แต่เราควรจะต้องตระหนักถึงความแตกต่างของหน้าที่และเห็นคุณค่าของอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เราจะต้องพยายามที่จะรู้ว่าของประทานของเราคืออะไรและใช้ของประทานเหล่านั้นด้วยสุด

ความสามารถของเราเพื่อประโยชน์ของร่างกายโดยรวม แทนที่จะพยายามทำงานทุกอย่างในร่างกาย เราควรจะให้ความสนใจ
หน้าที่เฉพาะที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เราและทำหน้าที่เหล่านั้นให้ดี

เราควรจะให้ความสนใจหน้าที่เฉพาะ
ที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา และทำหน้าที่เหล่านั้นให้ดี

ในที่นี่ คำว่า “ของประทาน” ในภาษากรีกคือ *ชาร์ริสมมาตา* (*charismata*) ซึ่งเป็นพหูพจน์ของคำว่า *ชาร์ริสมา* (*charisma*) นอกจากนี้ ยังใช้กับของประทานฝ่ายพระวิญญาณเก้าอย่างใน 1 โครินธ์ 12 คำนี้เกี่ยวข้องกับ *ชาร์ริส* (*charis*) หรือ “พระคุณ” ซึ่งหมายถึง พระพรและพระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงให้เปล่าๆ และเราไม่สมควรที่จะได้รับ ความหมายคือของประทานเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้เปล่าๆ อย่างอัศจรรย์ซึ่งเราไม่สมควรที่จะได้รับ

ในข้อความนี้ เปาโลยกตัวอย่างเจ็ดประการ โดยแสดงให้เห็นว่าของประทานเหล่านี้ไม่ใช่ของประทานทุกอย่าง แต่เป็นตัวอย่างหรือการอธิบายวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้แต่ละบุคคลในคริสตจักรของพระองค์ นอกจากนี้แล้ว ยังมีการรับใช้อื่นๆ อีกมากมายที่ข้อความนี้ไม่ได้ระบุไว้เป็นพิเศษ

เราอาจกล่าวได้ว่าของประทานในการรับใช้เหล่านี้เป็นหน้าที่หรือการรับใช้ (วิถีทางในการปรนนิบัติ) ทางฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร บุคคลหนึ่งสามารถใช้ของประทานได้หลายอย่าง และอาจมีการคาบเกี่ยวกัน

ของประทานเหล่านี้มาจากพระเจ้าอย่างแท้จริงและไม่ได้เป็นเพียงความสำเร็จของมนุษย์ แม้ว่าความสามารถของมนุษย์ตามธรรมชาติบางอย่างจะมีลักษณะเหมือนกับรายการของประทานน้อยๆ ในบางส่วน แต่กระนั้น พรสวรรค์ที่เราได้รับจากธรรมชาติและการเลี้ยงดูที่มีมาสำคัญจากการวางแผน พระประสงค์และพระคุณของพระเจ้า นอกจากนี้ พระคุณของพระเจ้าในตัวของผู้ที่เป็นคริสเตียนยังทำให้เขาสามารถใช้ความสามารถของเขาในฝ่ายวิญญาณและเพื่อประโยชน์ของคริสตจักร โดยเป็นความสามารถที่เหนือไปจากความสามารถของมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังของตน พระเจ้าสามารถช่วยพร สร้างและเพิ่มเติมแก่พรสวรรค์ที่เขามีอยู่ก่อนที่จะมาหาพระองค์ หรือพระเจ้าอาจจะประทานพรสวรรค์ใหม่ให้แก่เขาได้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ของประทานเหล่านี้เกิดขึ้นได้เพราะพระคุณของพระเจ้า

สิ่งแรกในรายการนั้นคือ *การเผยพระวจนะ* ซึ่งหมายถึงการพูดตามการดลใจของพระเจ้าหรือการพูดภายใต้การเจิมของพระเจ้าเพื่อให้ผู้อื่นจำเริญขึ้น ทั้งนี้ ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นการพยากรณ์ถึงอนาคต แต่อาจหมายถึงการกล่าวข้อความแก่ผู้อื่นอย่างเห็นธรรมชาติในภาษาของผู้ฟัง (1 โครินธ์ 14:29-31) แต่ในที่นี่ ดูเหมือนว่ามีความหมายทั่วไปเกี่ยวกับการเป็นพยาน การประกาศหรือการเทศนาที่ได้รับการเจิม (ดูกิจการ 2:17; 1 โครินธ์ 14:3; วิวรณ์ 19:10) ผู้เทศนาที่เป็นสมาชิก [ไม่ใช่ผู้รับใช้] รวมทั้งผู้ที่กล่าวในการประชุมต่างๆ ในสถาบันต่างๆ เช่น เรือนจำ และบ้านพักคนชรา ก็เป็นตัวอย่งที่ดีของการดำเนินการของของประทานนี้

หากบุคคลหนึ่งมีของประทานนี้ เขาควรจะใช้ของประทานตามสัดส่วนความเชื่อของเขา นั่นคือ ตามเท่าที่ความเชื่อของเขาจะทำให้เขาสามารถ คำกล่าวนี้อาจหมายถึง เขาควรจะเป็นพยานหรือเทศนาตามความเชื่อ (คำสั่งสอนหรือหลักความเชื่อ)

การปรนนิบัติ หมายถึง การรับใช้ผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับใช้ในคริสตจักร บางคนได้รับของประทานเป็นพิเศษให้มีลักษณะและความสามารถในการรับใช้ในระดับหนึ่ง คำนี้ในภาษากรีกคือ *เดียคอเนีย* (*diakonia*) ซึ่งเป็นคำกว้างๆ ที่ครอบคลุมการรับใช้ การทำงานหรือการช่วยเหลือหลากหลายประเภท นอกจากนี้ ยังหมายเฉพาะถึง งานของมัคนายก ผู้ช่วยงานและการจัดการในคริสตจักรท้องถิ่นอีกด้วย (ดูกิจการ 6:1-6; 1 ทิโมธี 3:8-13)

จากนั้น มีของประทานในการสอน หรือการสั่งสอน ผู้สอนพระคัมภีร์ตามบ้านและโรงเรียนสอนพระคัมภีร์วันอาทิตย์เป็นตัวอย่างของผู้ที่ใช้ของประทานนี้

การเตือนสติ หมายถึงการหนุนน้ำใจหรือปลอบใจ บางคนใช้ของประทานนี้โดยการเป็นพยานในที่ประชุม แต่บางคนใช้ของประทานนี้โดยการพบปะเป็นการส่วนตัว เช่น การเป็นเพื่อน การโทรศัพท์ การเขียนจดหมายหรือการ์ดถึงกัน บรรดาอัครทูตเรียก โยเซฟซึ่งรู้จักกันดีในการใช้ของประทานนี้ว่า บารนาบัส แปลว่า “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” (ดูกิจการ 4:36; 9:26-27)

ของประทานในการ**บริจาค** คือการแบ่งปันพระพรในวัตถุสิ่งของให้แก่คนอื่นๆ และแก่คริสตจักร พระคัมภีร์ฉบับ KJV กล่าวว่าจงให้โดย “ไม่โอ้อวด” แต่ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เข้าใจว่ารากคำกรีกนั้นมีความหมายว่า “ใจกว้างขวาง ไม่เสียดาย” นอกจากนี้ ยังหมายถึง “การมีใจเป็นหนึ่ง ความห่วงใยที่จริงใจ” บางคนได้รับพระพรมากกว่าคนอื่นๆ มากเพื่อเป็นทางและโอกาสในการให้เพื่องานของพระเจ้า พวกเขาไม่ควรจะถือว่าพระพรในวัตถุสิ่งของของตนเป็นหมายสำคัญถึงความเหนือกว่า แต่เป็นของประทานจากพระเจ้าเพื่อวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือแผ่นดินของพระองค์ในวิธีพิเศษ พวกเขาไม่ควรจะเห็นแก่ตัว แต่ควรมีใจกว้างขวาง โดยตระหนักว่าในแผนการของพระเจ้า พวกเขามีความสามารถและความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ในการให้มากกว่าคนอื่นๆ

การครอบครอง [การนำ] หรือการปกครองในฉบับ KJV กล่าวถึงการชี้แนะ การแนะนำ และการมีอำนาจในมน้ำภายในคริสตจักร ผู้นำจะต้องทำหน้าที่ของตนอย่างเอาใจใส่และจริงจัง พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ปกครองหรือผู้นำขึ้นในคริสตจักรของพระองค์ เราจะต้องยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจที่เป็นมนุษย์ในคริสตจักร (ฮีบรู 13:17) ตราบเท่าที่ผู้นำที่เป็นมนุษย์นั้นใช้อำนาจของตนภายใต้พระเจ้าตามการชี้แนะของพระวจนะของพระองค์ คริสตจักรจำเป็นต้องมีคนหลากหลายประเภทที่มีความสามารถในการเป็นผู้นำและการบริหาร นอกจากผู้ที่เป็นศิษยาภิบาลและผู้ที่มีตำแหน่งในการดูแลแล้ว กลุ่มสมาชิกที่จะประสบความสำเร็จได้จะต้องมีผู้นำที่มีความสามารถในแผนกและกิจกรรมต่างๆ รวมทั้ง ผู้มีอิทธิพลในการชี้แนะความคิดเห็นของผู้อื่นและผู้ที่เป็นแบบอย่างซึ่งอาจจะหรืออาจจะไม่ดำรงตำแหน่งหน้าที่ใดๆ ก็ได้

การแสดงความเมตตา หมายถึง การมีความเมตตาและกรุณาต่อผู้อื่น อาจรวมถึงการเยี่ยมเยียนผู้ป่วย ช่วยเหลือคนยากจน หนีงม่ายและเด็กกำพร้า (ดูมัทธิว 25:31-46; กาลาเทีย 2:10; ยากอบ 1:27; 2:15-17) ผู้ที่มีหน้าที่นี้ควรจะกระทำหน้าที่ของตนด้วยความยินดี ไม่ใช่ด้วยความไม่เต็มใจ ทำอย่างเสียไม่ได้ หรือทำเพื่อโอ้อวด

*คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคนควรจะสามารถ
ทำหน้าที่ในเจ็ดอย่างที่เพิ่งจะกล่าวไปได้ในระดับหนึ่ง*

คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคนควรจะสามารถทำหน้าที่ในเจ็ดอย่างที่เพิ่งจะกล่าวไปได้ในระดับหนึ่ง คริสเตียนทุกคนจะต้องเป็นพยานที่ดีในการรับใช้ หนุนน้ำใจ ให้และแสดงความเมตตา ทุกคนควรมีความสามารถบ้างในการชี้แนะผู้ที่ไม่เชื่อให้เข้าใจแผนการแห่งความรอด และนำคนที่เชื่อใหม่ในวิถีทางของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า คริสเตียนแต่ละคนมีข้อเด่นพิเศษที่พระเจ้าทรงประทานให้ แม้ว่าเราอาจจะ “มีใจเตรียมพร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง” แต่เราจะต้องสังเกตว่าจุดแข็งของเราคืออะไรและต้องใช้จุดแข็งเหล่านั้นอย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุป คริสเตียนแต่ละคนมีของประทาน บทบาทหรือหน้าที่เฉพาะในคริสตจักร หรืออาจจะมียุทธวิธีหลายอย่าง ไม่ว่าจะพระเจ้าจะทรงให้เขาทำอะไร เขาจะต้องกระทำด้วยสุดความสามารถของตนและด้วยความถ่อมใจอยู่เสมอ

ของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้

“เหตุฉะนั้นจึงมีพระวจนะว่า ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูง พระองค์ก็ทรงนำพวกเขลยไป และประทานของประทานแก่ มนุษย์...ของประทานของพระองค์ ก็คือให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นคนที่จะรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุดังความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความใหญ่โตของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปาก แห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง แต่ให้เรายึดความจริงด้วยใจรัก เพื่อจะ จำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและประสานกันโดย ทุกๆ ข้อต่อที่ทรงประทาน ได้จำเริญเติบโตขึ้นด้วยความรัก เมื่ออวัยวะทุกอย่างทำงานตามความเหมาะสมแล้ว” (เอเฟซัส 4:8, 11-16)

ข้อความนี้กล่าวถึงสิ่งที่มีมักจะเรียกกันว่า การรับใช้ห้าประการ การรับใช้ห้าอย่างที่ระบุไว้ไม่ใช่เพียงของประทานจากพระเจ้าแก่บุคคลภายในคริสตจักร แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า (ภาษากรีก *δοματα* (*domata*)) แก่คริสตจักรโดยรวม ในขณะที่ โรม 12 กล่าวถึงความสามารถหรือหน้าที่ต่างๆ โดยใช้ทั้งนามและกริยาเพื่ออธิบายการดำเนินการของของประทานในการรับใช้ เอเฟซัส 4 กล่าวถึงตำแหน่งต่างๆ โดยใช้คำนาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าของประทานในเอเฟซัส 4 เป็นการรับใช้ในและเพื่อคริสตจักร โดยรวมอย่างเป็นทางการและชัดเจนกว่า เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ประทานของประทานให้แก่คริสตจักร นั่นคือ ผู้รับใช้ข่าวประเสริฐ

ผู้ที่ดำรงตำแหน่งเหล่านี้ถือเป็นผู้ผู้นำในคริสตจักร
ซึ่งมีหน้าที่เตรียมผู้อื่นให้พร้อม

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่ดำรงตำแหน่งเหล่านี้ถือเป็นผู้ผู้นำในคริสตจักรซึ่งมีหน้าที่เตรียมผู้อื่นให้พร้อม และด้วยเหตุ นั้น จึงเป็นการช่วยคริสตจักรให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และมีความมั่นคงในความจริงตามคำสั่งสอน ผู้ที่ ดำรงตำแหน่งเหล่านี้จะต้องเป็นผู้เทศนาข่าวประเสริฐ ในคำศัพท์สมัยใหม่ เราเรียกพวกเขาว่า ผู้รับใช้ โดยใช้ในความหมายพิเศษ แม้ว่าในพระคัมภีร์ฉบับ KJV และ NKJV คำว่า *ผู้รับใช้* เป็นคำทั่วไป ซึ่งหมายถึง คนรับใช้หรือผู้ทำงาน

คำว่า “บางคน” ปรากฏอยู่ 4 ครั้งในข้อที่ 11 โดยขยายคำว่า “อัครทูต” “ผู้เผยพระวจนะ” “ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ” และ ขยายคำว่า “ศิษยาภิบาลและอาจารย์” ในหน่วยเดียว ความหมายคือว่า บุคคลเดียวทำหน้าที่ทั้งศิษยาภิบาลและอาจารย์ แน่นนอน ว่า แม้ว่าศิษยาภิบาลจะต้อง “ทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” (2ทิโมธี 4:5) แต่งานรับใช้ที่สำคัญของเขาคือการสอน เขา จะต้อง “เหมาะที่จะเป็นครู” [สามารถสอนได้] (1ทิโมธี 3:2; 2ทิโมธี 2:34) ผู้รับใช้บางคนได้รับการเรียกและมีความสามารถในการ สอนเป็นพิเศษกว่าคนอื่น แต่ศิษยาภิบาลทุกคนจะต้องสามารถเป็นครูได้

อัครทูต (ภาษากรีก *αποστολός* (*apostolos*)) มีความหมายตามตัวอักษรว่า ผู้ที่ได้รับการส่งออกไปเพื่อทำงาน ส่ง ข่าว เป็นทูต เป็นผู้รับมอบหมาย แม้ว่าไม่มีผู้ใดสามารถแทนที่อัครทูตสิบสองคนของพระเยซู (วิวรณ์ 21:14) ผู้ซึ่งเป็น ประจักษ์พยานของพระคริสต์ได้ แต่ก็มีคนอื่นๆ ที่ดำรงตำแหน่งอัครทูตโดยการรับ ใช้เป็นมิชชันนารีบุกเบิกและผู้ผู้นำของผู้รับใช้คน อื่นๆ

ตัวอย่างเช่น คริสตจักรที่อันโทนิออสเปาโลและบารนาบัสไปเป็นมิชชันนารีบุกเบิก และพวกเขาเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นอัคร ทูต แม้ว่าทั้งสองจะไม่ได้อยู่ในกลุ่มสิบสองคนนั้น (ดูกิจการ 13:2-4; 14:14; 1โครินธ์ 9:2) ในทำนองเดียวกัน ยากอบ น้องชายของ

พระเยซูก็เป็นอัครทูต (กาลาเทีย 1:19) แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน แต่เขาก็เป็นผู้นำคริสตจักรในเยรูซาเล็ม (ดูกิจการ 15:13; 21:18) อันโดรนิคัสและยูเนียนัสก็เป็นอัครทูตเช่นกัน (โรม 16:7)

ผู้เผยพระวจนะ (พยากรณ์) คือผู้ที่แจ้งข้อความหรือคำชี้แนะพิเศษจากพระเจ้า (ดูกิจการ 11:27; 15:32; 21:10) แม้ว่าหลายๆ คนในคริสตจักรอาจจะเผยพระวจนะเป็นครั้งคราว แต่ตำแหน่งผู้เผยพระวจนะเป็นของผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเผยพระวจนะอยู่อย่างสม่ำเสมอในการรับใช้ของเขา ผู้เทศนาทุกคนควรจะเทศนาพระวจนะของพระเจ้าและเทศนาภายใต้การเจิมของพรวิญญานบริสุทธิ์ แต่ผู้เผยพระวจนะได้รับการเรียกและมีความสามารถเป็นพิเศษในการประกาศน้ำพระทัย พระประสงค์และพระดำรัสเฉพาะของพระเจ้าแก่ธรรมิกชนของพระองค์ เขามักจะแจ้งถึงข้อความที่เกี่ยวข้องกับแผนการของพระเจ้าสำหรับอนาคต หรือความจำเป็นของคริสตจักรเพื่อดำเนินการตามแผนการของพระองค์

*เราควรจะรู้จัก สนับสนุนและเชื้อฟัก
ผู้รับใช้ที่เป็นอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ
ในท่ามกลางพวกเรา*

จากตัวอย่างในหนังสือกิจการ จะเห็นว่าตำแหน่งอัครทูตและผู้เผยพระวจนะมีไว้เพื่อคริสตจักรตลอดเวลา ในเวลาหลายศตวรรษ อัครทูตและผู้เผยพระวจนะปลอมได้เกิดขึ้นมากมาย พวกเขาอ้างตนเป็นอัครทูตและผู้เผยพระวจนะเพื่ออ้างอำนาจเป็นใหญ่ในคริสตจักร (1ยอห์น 4:1; วิวรณ์ 2:2) อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เท่านั้นเป็นหลักฐานเดียวที่แสดงทางแห่งความรอดและการใช้ชีวิตคริสเตียน และผู้ที่ประกาศข่าวประเสริฐอื่น ก็จะถูกแช่งสาป (กาลาเทีย 1:8-9; 2ทิโมธี 3:15-17) ดังนั้น จึงไม่ควรอ้างว่าตนเป็นอัครทูตหรือผู้เผยพระวจนะ หรือคนอื่นๆ ไม่ควรจะสนับสนุนให้เขาเป็นเช่นนั้น แม้กระนั้น เราควรจะรู้จัก หนุนน้ำใจและเชื้อฟักผู้รับใช้ที่เป็นอัครทูตและผู้เผยพระวจนะในท่ามกลางพวกเรา

ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ มีความหมายตามตัวอักษรว่า ผู้เทศนาข่าวประเสริฐ เขาประกาศข่าวดีเพื่อประโยชน์ของผู้ที่ไม่มี ความรอด (ดูกิจการ 21:8; 2ทิโมธี 4:5) คำศัพท์นี้ตามพระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อจำกัดเหมือนการใช้ในปัจจุบันซึ่งหมายถึงผู้เทศนาที่เดินทางไปยังที่ต่างๆ และจัดให้มีการประชุมพิเศษเท่านั้น แต่หมายถึงผู้รับใช้ที่สามารถนำคนบาปมาหาพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะนำมาทีละคน หรือโดยการเทศนาต่อคนจำนวนมาก

ศิษยาภิบาล (ความหมายตามตัวอักษรคือ “ผู้เลี้ยงแกะ”) คือผู้ชี้นำและดูแลธรรมิกชนของพระเจ้า พระคัมภีร์ยังได้กล่าวถึงเขาว่าเป็นผู้ปกครองดูแล (ความหมายตามตัวอักษรคือ “ผู้ดูแล”) และผู้อาวุโส (ดูกิจการ 14:23; 20:17, 28; 1ทิโมธี 3:1-7; ทิตัส 1:5-9)

1เปโตร 5:1-4 อธิบายเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลในการนำ ดูแลและสั่งสอนผู้ที่เชื่อภายใต้การดูแลของเขา “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ใหญ่ในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับศักดิ์ศรีอันจะปรากฏภายหลัง จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความดูแลของท่าน ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจแต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต แต่ด้วยใจเลื่อมใส และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น และเมื่อพระเจ้าผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฎที่รุ่งโรยไม่ได้เลย”

พระคัมภีร์ใหม่มักจะกล่าวถึงผู้อาวุโสในรูปพหูพจน์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คริสตจักรในแต่ละเมืองมีผู้นำเป็นคณะผู้ดูแล ทั้งพระคัมภีร์ ประวัติศาสตร์และสามัญสำนึกชี้ให้เห็นว่า คริสตจักรเหล่านั้นมีศิษยาภิบาลหรือหัวหน้าผู้อาวุโส (ดูวิวรณ์ 2-3 ที่ซึ่งพระเยซูทรงเขียนถึง “ทูตสวรรค์” ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “ผู้สื่อสาร” ของคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในเอเชีย ไมเนอร์) ในปัจจุบัน ผู้อาวุโสของคริสตจักรในเมืองหนึ่งหมายถึง ศิษยาภิบาลและคณะผู้ดูแลของคริสตจักรท้องถิ่น หรือศิษยาภิบาลของที่ประชุมหลายๆ แห่งในเมืองหนึ่งซึ่งร่วมทำงานเป็นส่วนหนึ่งขององค์การเดียวกัน

อาจารย์ คือผู้ที่สั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า (ดูกิจการ 13:1) ดังที่เราได้เห็นแล้ว ในข้อความนี้ ผู้ดูแลคริสตจักรท้องถิ่นมีหน้าที่ในการเทศนาและการสอน แม้ว่าคนจำนวนมากในคริสตจักรอาจจะมีของประทานในการสอนและสามารถสอนได้ในสถานที่ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ในชั้นเรียนโรงเรียนพระคัมภีร์วันอาทิตย์ และในการสอนพระคัมภีร์ตามบ้าน แต่ตำแหน่งของศิษยาภิบาลและอาจารย์มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น ศิษยาภิบาลและอาจารย์คือผู้เทศนาและผู้สอนพระวจนะคนสำคัญ พระเจ้าไม่ได้เพียงประทานของประทานในการสอนให้แก่เขา แต่พระองค์ทรงประทานเขาให้แก่คริสตจักรเพื่อเป็นอาจารย์และผู้ดูแล

ข้อ 12 อธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าทรงประทานอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาล และอาจารย์ให้แก่คริสตจักร [ในภาษาอังกฤษ] เครื่องหมายจุลภาค (.) ในข้อนี้ในฉบับ KJV อาจทำให้บางคนแปลความหมายว่า ผู้รับใช้เหล่านี้มีหน้าที่แบ่งออกเป็นสามอย่างด้วยกัน แต่พระคัมภีร์ต้นฉบับไม่มีเครื่องหมายนี้อยู่ ผู้แปลได้เพิ่มเครื่องหมายนี้เข้าไปเพื่อช่วยในการอ่านและการเข้าใจ ในกรณีนี้ เมื่อศึกษาข้อความภาษากรีกและการแปลฉบับอื่นๆ จะเห็นชัดเจนว่า มีวัตถุประสงค์หนึ่งข้อแต่มีขั้นตอนสามประการ ดังนี้

1. พระเจ้าทรงประทานตำแหน่งผู้รับใช้ต่างๆ แก่คริสตจักรเพื่อ “ทำให้...เป็นคนดีรอบคอบ” (KJV) หรือ “เตรียม” (NKJV) ผู้ที่เชื่อ

2. ธรรมชาติมีความพร้อมเพื่อที่จะสามารถ “รับใช้” ในที่นี้ “การรับใช้” หมายถึง “การปรนนิบัติ” หรือหน้าที่ทั้งหมดในคริสตจักร ผู้ที่เชื่อทุกคนควรจะมีการรับใช้ ไม่จำเป็นว่าต้องรับใช้ในการเทศนาต่อคนทั้งหลาย แต่เป็นการรับใช้ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ในกายของพระคริสต์ อัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาลและอาจารย์มีหน้าที่ช่วยเหลือธรรมชาติแต่ละคนให้ค้นพบการรับใช้ของตนและฝึกเขาเพื่อทำหน้าที่ภายในพระกายอย่างเหมาะสม

3. เมื่อสมาชิกแต่ละคนทำหน้าที่ของตนอย่างถูกต้องเหมาะสม กายทั้งหมดจะจำเริญหรือเติบโตขึ้น เป้าหมายคือเพื่อให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ในพระคริสต์ เราเริ่มต้นจาก “ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งพระวิญญาณทรงประทานนั้นด้วยสันติภาพเปี่ยมพระคุณ” (เอเฟซัส 4:3) และดำเนินต่อไปใน “ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13)

ตามเอเฟซัส 4:14-16 กายผู้ที่เชื่อในท้องถิ่นแต่ละแห่งควรจะพยายามเพื่อให้มีลักษณะพิเศษในการเติบโตขึ้น อันได้แก่

1. การเป็นผู้ที่มั่นคงในความเชื่อเพื่อที่จะไม่หันเหไปตามคำสั่งสอนที่ผิดและผู้นำที่ผิด
2. การกล่าวความจริงด้วยความรัก พวกเขาต้องเรียนรู้ที่จะรับใช้กันและกัน และรับใช้ผู้ที่ไม่เชื่อด้วยความจริงใจและเมตตา รวมทั้งให้ความสำคัญและแสดงออกซึ่งความจริงและความรัก
3. การยอมจำนนต่อการนำของพระเยซูคริสต์ในทุกสิ่ง และพึงพาในการที่พระองค์จะทรงจัดหาทุกสิ่งให้
4. ทุกคนเรียนรู้ที่จะแบ่งปันส่วนของตนเพื่องานของคริสตจักร เพื่อที่พระกายจะสามารถเติบโตและจำเริญขึ้นในความรัก

บทสรุป

ของประทานในการรับใช้ในโรม 12 เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นวิธีที่พระเจ้าทรงให้สมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรมีความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งหรือมากกว่าเพื่อทำงานในร่างกายอย่างมีประสิทธิภาพ ของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้ในเอเฟซัส 4 เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่คริสตจักรท้องถิ่นและทั่วโลกเพื่อวัตถุประสงค์ในการเตรียมสมาชิกให้ทำงานที่ได้รับมอบหมาย

นอกจากนี้ พระเจ้ายังประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติตาม 1 โครินธ์ 12 อันเป็นหมายสำคัญอัครจารย์เพื่อเป็นพยานถึงงานของคริสตจักร และให้อำนาจอย่างอัครจารย์เพื่อให้งานของคริสตจักรดำเนินต่อไป ดังนั้น เราจะศึกษาของประทานในการเปิดเผย การให้ฤทธิ์เดชและการพูด

บทที่สอง ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติ

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้น...ของประทานนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน งานรับใช้มีต่างๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน กิจกรรมมีต่างๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันเป็นต้นเหตุแห่งกิจกรรมนั้นๆ ในทุกคน การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน พระเจ้าทรงโปรดประทานโดยทางพระวิญญาณ ให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้ สิ่งสารพัดเหล่านี้พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” (1โครินธ์ 12:1, 4-11)

1โครินธ์ 12 กล่าวถึง “ของประทาน” ว่าเป็นสิ่งอัศจรรย์ที่ทรงประทานให้ซึ่งดำเนินการโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขอให้เรามาศึกษาลักษณะของของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติเหล่านี้กัน

ที่มาของของประทาน

ก่อนอื่น เราจะต้องเข้าใจว่าผู้ที่ทำให้เกิดของประทานเหล่านี้คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณคือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงมีลักษณะฝ่ายวิญญาณและพระราชกิจฝ่ายวิญญาณเฉพาะของพระองค์ (ดูปฐมกาล 1:1-2; ยอห์น 4:24) ในข้อความนี้พระวิญญาณคือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการในชีวิตของมนุษย์

1โครินธ์ 12:4-7 แสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นต้นเหตุของของประทานเหล่านี้ แม้ว่าของประทานจะแตกต่างกันไปและมีงานรับใช้ที่หลากหลาย แต่พระเจ้าเพียงแต่พระองค์เดียวทรงเป็นผู้เริ่มต้นของประทานเหล่านี้ทั้งหมด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานของประทานและพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กระทำการนั้น

ลักษณะเหนือธรรมชาติของของประทาน

ของประทานเหล่านี้เป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติอย่างแน่นอน ข้อความนี้อธิบายว่าของประทานเป็น “พระราชกิจ” ของพระเจ้า และเป็น “การสำแดงของพระวิญญาณ” การสำแดงคือการเปิดเผยหรือการแสดง กริยา “สำแดง” หมายถึง เปิดเผยหรือแสดงออกอย่างชัดเจน

ดังนั้น เป็นการไม่ถูกต้องที่จะกล่าวว่าของประทานเหล่านี้เป็นความสามารถตามธรรมชาติของมนุษย์เหมือนเช่นที่บางคนที่ไม่เชื่อในการอัศจรรย์ในทุกวันนี้กล่าวกัน ตัวอย่างเช่น พวกเขาอธิบายว่าถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาคือการมีความสามารถในการตัดสินใจและให้คำปรึกษาที่ดี ของประทานในการรักษาคนป่วยได้คือความสามารถในการเป็นหมอหรือนางพยาบาลที่ดี และของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ หมายถึงความสามารถในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดี แต่หากเป็นตามการอธิบายเช่นนั้น ผู้ที่ไม่เคยรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้ามาก่อนและไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอนก็จะสามารถใช้ของประทานเหล่านี้ได้ดีพอๆ กับผู้ที่เชื่อ

โดยทั่วไป ความสามารถและพรสวรรค์ทุกอย่างมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ในพระฉายาของพระองค์ให้เป็นผู้มีชีวิตทางวิญญาณ จิตใจและสติปัญญา โดยมีคุณสมบัติทุกอย่างในทางวิญญาณ จิตใจ และสติปัญญา แต่ข้อความนี้ไม่ได้กล่าวถึงเพียงของประทานทั่วไปอันมาจากพระคุณของพระเจ้า (ตามที่เราอาจเชื่อถือนในเรื่องของประทานในการรับใช้ในโรม 12) แต่ 1โครินธ์ 12 เน้นสิ่งที่เหนือธรรมชาติโดยอธิบายว่าของประทานเหล่านี้เป็น “ฝ่ายพระวิญญาณ”

ฮีบรู 2:3-4 เน้นลักษณะที่เห็นธรรมชาติของ “ของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” ดังนั้น “ถ้าเราจะเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้น โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานตามน้ำพระทัยของพระองค์”

ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เป็นตัวอย่างที่ดี 1 โครินธ์ 14 เผยให้เห็นชัดเจนว่า ของประทานนั้นไม่ใช่ของประทานในการเรียนรู้ภาษา แต่เป็นของประทานในการพูดภาษาที่ผู้พูดหรือผู้ฟังไม่เข้าใจได้อย่างน่าอัศจรรย์

ทรงประทานให้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ในการรู้อย่างแน่ชัดและใช้อย่างถูกต้อง เราจะต้องเข้าใจที่มาและลักษณะอันเห็นธรรมชาติของของประทานเหล่านี้ก่อน ตัวอย่างเช่น คณะคาริสเมติกกลุ่มหนึ่งโฆษณาว่า คณะได้เปิดโรงเรียนสอนการเผยพระวจนะ โดยสัญญาว่าจะสอนนักเรียนทุกคนให้รู้วิธีการเผยพระวจนะและสัญญาอีกว่า นักเรียนทุกคนจะได้รับการเผยพระวจนะเกี่ยวกับตนเองก่อนที่จะจบการสัมมนา

อย่างไรก็ตาม หากของประทานดำเนินการตามงานรับใช้ของพระเจ้า แล้วมนุษย์จะรับประกันได้อย่างไรว่าใครจะใช้ของประทานอย่างหนึ่งอย่างใดและจะใช้ของประทานนั้นเมื่อไร เราจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณและเรียนรู้ที่จะยอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระเจ้า เพื่อที่เราจะพร้อมให้พระเจ้าทรงใช้เรา อย่างไรก็ตาม เป็นการอวดดีที่จะกล่าวว่ามีมนุษย์สามารถให้ของประทานดังกล่าวแก่คนอื่นหรือใช้ของประทานนั้นได้ตามใจชอบ เราไม่สามารถสอนคนอื่นให้เผยพระวจนะหรือทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ ได้ เราสามารถสอนผู้อื่นให้เป็นผู้ที่พร้อมเพื่อที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทำงานผ่านทางพวกเขาได้ แต่เราจะต้องตระหนักเสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานและทรงให้มีความสามารถในการใช้ของประทานตามพระประสงค์อันสูงสุดของพระองค์ (ดู 1 โครินธ์ 12:11; ฮีบรู 2:4)

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เกิดจากพระทัยและฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เราสามารถอธิษฐานกับผู้อื่นและให้กำลังใจพวกเขาว่าพระเจ้าจะทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐาน เราสามารถอธิษฐานเพื่อขอการทรงนำจากพระเจ้า และแบ่งปันสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงให้แก่เรากับบุคคลอื่น อย่างไรก็ตาม ในการกระทำเช่นนั้น เราจะต้องระวังที่จะให้ความสนใจอยู่ที่พระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์

บทที่ 4 แสดงให้เห็นว่า เราเป็นช่องทางที่พระวิญญาณทรงใช้ และพระองค์ทรงคาดหวังให้เราใช้ของประทานตามพระวจนะของพระองค์ เราจะต้องควบคุมตนเองมิฉะนั้นเราจะใช้ของประทานอย่างไม่ถูกต้อง (ดู 1 โครินธ์ 14:32) ความต้องการของเรามีความสำคัญอย่างมากในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่เราจะต้องจำไว้เสมอว่า ของประทานเหล่านั้นเกิดจากพระทัยและฤทธิ์เดชของพระเจ้า

สิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่ความต้องการของเรา แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า

สิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่ความต้องการของเรา แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเราอธิษฐานเผื่อคนอื่น เราจะต้องอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น หากมีคนเจ็บป่วย น้ำพระทัยของพระเจ้าคือ เราจะต้องอธิษฐานเผื่อเขา เพราะพระคัมภีร์

เราให้ทำเช่นนั้น (ดูยากอบ 5:14) อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถรับรองว่าการรักษาคนป่วยจะเกิดขึ้นตามวิธีและเวลาที่บุคคลอาจจะต้องการ นอกจากนี้เราจะได้ยินจากพระเจ้าเป็นพิเศษ สิ่งที่เราสามารถสัญญาได้ตามพระวาระของพระเจ้าคือ พระเจ้าจะสดับฟังคำอธิษฐานของเรา และพระเจ้าจะทรงช่วยเรา เราจะต้องอธิษฐานและเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงรักษาคนป่วย แต่เราไม่สามารถออกคำสั่งวิธีที่พระเจ้าจะทรงเลือกที่จะกระทำได้

หลายครั้ง พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานด้วยการอิทธิฤทธิ์ในทันที แต่ในครั้งอื่นๆ พระองค์ไม่ทรงกระทำเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำกร หากพระองค์ไม่ได้ช่วยบุคคลให้รอดจากการทดลองของเขาในทันที พระองค์จะทรงประทานพระคุณอย่างเพียงพอเพื่อให้อดทนได้ (ดู 1 โครินธ์ 10:13; 2 โครินธ์ 12:8-10) ในทั้งสองตัวอย่าง พระเจ้าทรงตอบสนองในทางบวกต่อคำอธิษฐาน แม้ว่าพระองค์จะไม่กระทำตามคำเรียกร้องบางอย่าง แต่พระองค์จะทรงประทานพระคุณและกำลังเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในสถานการณ์ต่างๆ ได้

โดยสรุป เราไม่ควรจะให้ความสนใจกับการกระทำที่โดดเด่นของเรา แต่สนใจการเป็นภานและช่องทางที่พระเจ้าจะทรงใช้ตามพระประสงค์ในแต่ละสถานการณ์ เราไม่จำเป็นต้องเข้าใจเหตุผลสำหรับคำตอบของพระเจ้า แต่เราจะตั้งอธิษฐาน มีความเชื่อ และดำเนินชีวิตต่อไปจนกว่าจะได้รับชัยชนะ

เนื่องจากของประทานฝ่ายพระวิญญาณมาจากพระเจ้า เราควรจะให้ความสนใจสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์กระทำ ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อมีการให้ความสำคัญกับ “การรับใช้ของคนๆ หนึ่ง” หรือการใช้ของประทานบางอย่าง ในทำนองเดียวกัน ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อคนทั้งหลายถือว่าของประทานเช่น การรักษาคนป่วยได้ การเผยพระวจนะหรือถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ว่ามีประโยชน์อยู่แค่นั้น หรือถือเป็นวิถีทางในการยกชื่อเสียงของผู้เทศนา แทนที่จะชี้ให้เห็นพระประสงค์ของพระเจ้าในการดำเนินการของประทานเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น ของประทานในการรักษาคนป่วยได้มักจะมีประโยชน์ในการสร้างความเชื่อและก่อให้เกิดการฟื้นฟูซึ่งนำคนจำนวนมากมาสู่ความรอด (ตัวอย่าง ดูกิจการ 3:1-11; 4:4) แต่หากที่ประชุมหรือผู้รับใช้ให้ความสำคัญกับการรักษาคนป่วยได้โดยไม่ใส่ใจข้อความเกี่ยวกับความรอด พระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงประทานให้มีการรักษาคนป่วยได้ก็ไม่สำเร็จสมบูรณ์

ทรงประทานให้เพื่อเวลาที่จำเป็นเป็นพิเศษ

พระเจ้าทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณตาม 1 โครินธ์ 12 สำหรับเวลาที่มีความจำเป็นเป็นพิเศษหรือในยามวิกฤต ในคริสตจักร ของประทานเหนือธรรมชาติควรจะเป็นสิ่งปกติ ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ เป็นสิ่งที่มีการคาดหวัง ไม่ใช่สิ่งที่ไม่มีมีการคาดหวัง อย่างไรก็ตาม ของประทานเหล่านั้นไม่ได้กระทำกรอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็จะไม่ถือว่าเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ

ตัวอย่างเช่น ในหนังสือพระกิตติคุณและกิจการ ผู้ชนได้รับการรักษาและคนจำนวนมากได้รับการชุบให้ฟื้นขึ้นจากความตาย อย่างไรก็ตาม สมาชิกของคริสตจักรยุคแรกทุกคนเสียชีวิตไปในที่สุดโดยที่ไม่ได้ฟื้นขึ้นมาอีก และคาดว่า คนส่วนใหญ่เสียชีวิตลงเพราะความป่วยไข้หรือเชื้อโรคบางอย่างที่ไม่ได้รับการรักษา ของประทานในการรักษาคนป่วยและการทำกรอิทธิฤทธิ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาก แต่ไม่ได้เกิดขึ้นในทุกสถานการณ์

ของประทานเหนือธรรมชาติควรจะเป็นสิ่งปกติ ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ
เป็นสิ่งที่มีการคาดหวัง ไม่ใช่สิ่งที่ไม่มีมีการคาดหวัง
อย่างไรก็ตาม ของประทานเหล่านี้ไม่ได้กระทำกรอยู่ตลอดเวลา

พระเยซูเสด็จผ่านชายง่อยที่ประทุงมาหลายครั้งอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ไม่ทรงรักษาเขาในเวลานั้น แต่ชายคนนั้นได้รับการรักษาเมื่อเขาพบกับเปโตรและยอห์นในกิจการ 3 แม้ว่าพระเจ้าทรงให้โดโรคัสฟื้นจากความตายในกิจการ 9 แต่พระองค์ก็ไม่ได้ให้อัครทูตยากอบผู้ถูกประหารในกิจการ 12 ฟื้นขึ้นจากความตาย

อีกตัวอย่างหนึ่ง “ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา” คือ “ถ้อยคำ” หรือส่วนของสติปัญญาของพระเจ้า ของประทานนี้ไม่ได้ดำเนินการในชีวิตของบุคคลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน แต่เป็นการเปิดเผยพิเศษสำหรับเวลาเฉพาะ ไม่มีคนใดสามารถรู้พระทัยทั้งหมดของพระเจ้าได้ตลอดเวลา แต่ในเวลาที่มีความจำเป็นเป็นพิเศษ บางครั้ง พระองค์ทรงประทานส่วนของสติปัญญาอันเหนือธรรมชาติของพระองค์ให้แก่บุคคล

1 โครินธ์ 14 ให้แนวทางเกี่ยวกับการพูดภาษาแปลกๆ โดยสอนว่าในการประชุมกัน ให้มีเพียงสองหรือสามคนเท่านั้นที่จะพูดภาษาแปลกๆ ต่อที่ประชุมได้ ในทำนองเดียวกัน ควรจะมีเพียงสองหรือสามคนเท่านั้นที่จะเผยพระวจนะในการประชุมครั้งหนึ่ง เราควรจะคาดหวังให้มีการพูดที่เหนือธรรมชาติเหล่านี้ในการประชุมนมัสการของเรา แต่เราไม่ควรจะประหลาดใจด้วยเรื่องนี้อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงให้มีการใช้ของประทานตลอดเวลาในการประชุมครั้งหนึ่งหรือให้ของประทานนั้นควบคุมการประชุมของประทานเป็นของประทานพิเศษในเวลาพิเศษเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ

ชีวิตฝ่ายธรรมชาติ ชีวิตฝ่ายวิญญาณและ ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ในขณะที่เราศึกษาลักษณะที่เหนือธรรมชาติของของประทานเหล่านี้ เราจะต้องแยกแยะของประทานเหล่านี้จากคุณสมบัติของมนุษย์ตามธรรมชาติที่อาจตรงกับของประทานในบางอย่าง และจะต้องแยกแยะจากหลักการทางฝ่ายวิญญาณที่ดำเนินการในชีวิตประจำวันของคริสเตียนทุกคนด้วย ตัวอย่างเช่น เราสามารถแยกแยะสติปัญญาออกเป็นสามระดับ ระดับแรกมนุษย์สามารถมีสติปัญญาในทางธรรมชาติได้แม้ไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า (ดูลูกา 16:8; 1 โครินธ์ 2:4-6) ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าอาจเป็นคนฉลาดในการวางแผนอาชีพของตน และอาจสามารถเตรียมตัวอย่างฉลาดในการกระทำที่เป็นบาปแน่นอนว่า ในทางฝ่ายวิญญาณแล้ว คนดังกล่าวไม่ฉลาด แต่เป็นคนโง่เขลา

ระดับที่สองคือสติปัญญาฝ่ายวิญญาณ ซึ่งผู้ที่เชื่อทุกคนมีอยู่บ้างและเป็นสิ่งที่ชี้นำความประพฤติทุกอย่างของผู้ที่เชื่อพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาให้แก่ทุกคนที่ขอบธรรม ทุกคนที่แสวงหา (ดูสุภาพิต 2:6-7; ยากอบ 1:5) แม้ว่าสติปัญญาทางฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นการชี้นำประจำวันในการใช้ชีวิตคริสเตียนนั้นเป็นของประทานจากพระเจ้า แต่ก็ไม่ใช่ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติตามที่กล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 12 ทั้งนี้ เพราะในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวได้กล่าวถึงการสำแดงหรือการให้อำนาจเป็นพิเศษที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่บุคคลแต่ละคนในเวลาหนึ่งเวลาใด ไม่ใช่แก่ทุกคนตลอดเวลา

ระดับที่สามคือ “ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา” ซึ่งเป็นสิ่งตรงข้ามกับสติปัญญาทางธรรมชาติในชีวิตมนุษย์ หรือสติปัญญาฝ่ายวิญญาณในชีวิตคริสเตียน ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาเป็นของประทานเหนือธรรมชาติ อันเป็นส่วนของสติปัญญาของพระเจ้าในสถานการณ์เฉพาะ

ในทำนองเดียวกัน เราสามารถแบ่งระดับความรู้ออกเป็นสามระดับ ได้แก่ ความรู้ทางโลกหรือความรู้ของมนุษย์ ความรู้ทางฝ่ายวิญญาณ และ “ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้”

ตัวอย่างเพิ่มเติม ในชีวิตประจำวันของมนุษย์มีความเชื่ออยู่ คนบาปมีความเชื่อในตนเอง คนอื่นๆ วัตถุสิ่งของ ธรรมเนียมหรือพระเทียม แต่สิ่งที่เขาจำเป็นต้องเชื่อและไว้วางใจคือพระเจ้าเพียงแท้เพื่อให้เกิดความรอด (ดู 1 โครินธ์ 2:5; ฮีบรู 11:6) พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงความเชื่อ (ภาษากรีก *πιστις* (*πιστις*)) ว่าเป็นส่วนหนึ่งของ “ผลของพระวิญญาณ” (กาลาเทีย 5:22) ในความหมายนี้ ความเชื่อคือ ความไว้วางใจ ความเชื่อถือ ความจริงรักภักดีและ “ความสัตย์ซื่อ” (NKJV) ในชีวิตประจำวัน ที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงก่อให้เกิดขึ้นในผู้ที่เชื่อและเป็นลักษณะของคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคน แต่ 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึง “ของประทานในการมีความเชื่อ” พิเศษที่ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนจะได้รับ พระวิญญาณทรงเป็นแหล่งของ “ผล” และ “ของประทาน”

แต่ “ผล” หมายถึงคุณสมบัติที่ก่อขึ้นอย่างปกติในการเติบโตของคริสเตียน เหมือนเช่นต้นแอปเปิลให้ผลแอปเปิลตามธรรมชาติ ส่วน “ของประทาน” หมายถึงการแทรกโดยตรงจากภายนอก ไม่ใช่ภายในตัวของคริสเตียนเอง เหมือนเช่นบุคคลได้รับของขวัญจากเพื่อน

เราอาจจะไม่สามารถแยกแยะระดับของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่างออกเป็นสามระดับ แต่ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเราจะต้องเข้าใจว่าของประทานใน 1 โครินธ์ 12 เป็นสิ่งเหนือธรรมชาติและเฉพาะเจาะจงมากที่สุด แม้ว่าของประทานเหล่านี้ อาจมีความคล้ายคลึงกับสิ่งอื่นๆ ในชีวิตทางธรรมชาติ ชีวิตฝ่ายวิญญาณหรือทั้งสองอย่าง แต่ข้อความนี้อธิบายไว้ชัดเจนเกี่ยวกับการสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่พระองค์ไม่ได้ประทานแก่ผู้ที่ไม่เชื่อและพระองค์ไม่ได้ประทานให้แก่ผู้ที่เชื่อทุกคน อย่างน้อยก็ไม่ทรงประทานของประทานอย่างเดียวกันในวิถีทางเดียวกันให้แก่ทุกคน

ความแตกต่างนี้จะปรากฏชัดเจนเมื่อเรากล่าวถึงของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ และการเผยพระวจนะ คริสเตียนทุกคนควรจะเผยพระวจนะในลักษณะการเป็นพยานหรือการเตือนสติโดยได้รับการเจิม และควรจะพูดภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง แต่ไม่ใช่ทุกคนจะเผยพระวจนะ พูดภาษาแปลกๆ หรือแปลภาษาแปลกๆ ตามที่พระเจ้าทรงบันดาลใจโดยตรงต่อหน้าที่ประชุมในเวลาหนึ่งเวลาใด เปาโลเขียนว่า “ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลาย พูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายเผยพระวจนะได้... เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาการเผยพระวจนะที่เขาพูดภาษาแปลกๆ ก็อย่าห้ามเลย” อย่างไรก็ตาม เขาได้กล่าวอีกว่า “ของประทานนั้นมีต่างๆ กัน... พระเจ้าทรงโปรดประทานโดยทางพระวิญญาณ ให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา... และให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะได้... และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้” (1 โครินธ์ 12:4, 8, 10) จากนั้น เขาถามคำถามโดยหวังจะให้ตอบว่าไม่ ว่า “ทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะหรือ... ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ ทุกคนแปลได้หรือ” (1 โครินธ์ 12:29-30)

ของประทานประเภทต่างๆ

เหมือนเช่นโรม 12 รายการของประทานใน 1 โครินธ์ 12 ไม่ใช่ของประทานทุกอย่าง พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า พระราชกิจอันอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของเราจะต้องอยู่ในประเภทใดๆ ประเภทหนึ่งในเก้าประเภทใน 1 โครินธ์ 12:8-10 บทนี้กล่าวถึงของประทานต่างๆ เพื่อแสดงวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำการอย่างเหนือธรรมชาติในวิถีทางที่แตกต่างกัน โดยใช้สมาชิกหลายๆ คนในพระกาย

นอกจากนี้ ดูเหมือนว่าการใช้ของประทานอาจมีการคาบเกี่ยวกัน ตัวอย่างเช่น หากพระเจ้าทรงประทานถ้อยคำประกอบด้วยความรู้แก่บุคคลหนึ่ง และบุคคลนั้นเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ เราอาจถือว่าการพูดของเขาเป็นการเผยพระวจนะ หากพระเจ้าทรงประทานความเชื่อในเวลาวิกฤตให้แก่บุคคลคนหนึ่ง เราอาจเห็นการทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ เมื่อบุคคลนั้นใช้ความเชื่อของเขา

*สิ่งสำคัญคือการเป็นผู้ที่ไว พร้อม และยอมจำนน
ต่อการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณของพระเจ้า*

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่จำเป็นต้องพยายามอย่างมากเพื่อตัดสินว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณใดในเก้าประการที่กำลังดำเนินการอยู่ หรือต้องห่วงมากเกินไปเกี่ยวกับความแตกต่างเพียงเล็กน้อยที่ผู้สอนอาจนำเสนอในการตัดสินเช่นกัน สิ่งสำคัญไม่ใช่การแบ่งแยกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ แต่เราจะต้องผู้ที่ไว พร้อมและยอมจำนนต่อการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ว่าเราจะแยกแยะว่าของประทานเป็น “ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา” หรือ “ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้” ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด トラバドที่เรานูญาติให้พระเจ้าทรงกระทำผ่านเราอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อตอบสนองของความจำเป็นในสถานการณ์หนึ่ง

แม้ว่าจะไม่จำเป็นที่จะเก็บรายละเอียดเกี่ยวกับพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระเจ้าไว้ทุกอย่าง แต่เราจำเป็นต้องเข้าใจหลักการที่พระเจ้าทรงกระทำการอย่างถูกต้อง ทั้งนี้ เราจะต้องถือว่าพระคัมภีร์เป็นหลักฐานในเรื่องนี้ เหมือนเช่นเรื่องอื่นๆ ในชีวิตคริสเตียน (ดู 2ทิโมธี 3:15-17) เราควรระวังเมื่อบางคนให้ความสำคัญอย่างมากเกี่ยวกับการสำแดงอย่างเหนือธรรมชาติของสิ่งที่ไม่ได้เป็นตามพระคัมภีร์หรือเมื่อบางคนสนับสนุนเทคนิคบางอย่างที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนอย่างแน่นอน เราไม่สามารถถือว่าสิ่งเหล่านี้ปกติหรือส่งเสริมให้ทุกคนเชื่อตาม ไม่ใช่ว่าสถานการณ์เฉพาะทุกสถานการณ์จะตรงกับพระคัมภีร์ แต่หลักการที่พระเจ้าทรงกระทำการจะเหมือนเดิมเสมอ การศึกษาพระคัมภีร์เผยให้เห็นลักษณะการทำการของพระองค์ รวมทั้ง การสำแดงประเภทต่างๆ ที่คริสตจักรของพระองค์จะต้องคาดหวังและแสวงหา

โดยสรุป แม้ว่าเราจะไม่สามารถแยกการสำแดงอันเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณออกเป็นประเภทที่ตายตัว แต่เราจะต้องศึกษาเกี่ยวกับของประทานและมีความเข้าใจเรื่องของประทานเหล่านี้อย่างถูกต้องตามพระคัมภีร์ เมื่อเรามีความรู้ในหัวข้อนี้มากขึ้น เราจะสามารถเข้าใจและตอบสนองต่อการนำของพระเจ้าในเรื่องนี้ได้ง่ายขึ้น และเปิดรับการเปิดเผยของพระวิญญาณได้ทุกอย่าง

บทที่สาม

วัตถุประสงค์ของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

“แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว...แต่เมื่อองค์พระผู้ช่วยที่เราจะใช้มาจากพระบิดาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริงผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์ก็จะทรงเป็นพยานให้แก่เรา...เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความผิด ความชอบธรรม และการพิพากษา...เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เราเป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:26; 15:26; 16:8, 13-14)

“การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน” (1 โครินธ์ 12:7)

“ฝ่ายผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่หนุนใจจิตใจ” (1 โครินธ์ 14:3)

วัตถุประสงค์สูงสุด

พระเยซูทรงสอนว่า หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาอยู่ในใจของผู้ที่เชื่อ (ดูลูกา 24:49; ยอห์น 7:37-39; 14:16-18; 16:7; กิจการ 1:4-5) พระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “องค์พระผู้ช่วย” หรือ “ผู้ปลอบโยน” (KJV) ในภาษากรีก คำนี้คือ พาราเคลตอส (parakletos) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “ผู้ที่ได้รับการเรียกออกมาเพื่อช่วยเหลือ” นั่นคือผู้ช่วย ผู้ปลอบโยน หรือผู้สนับสนุน

ตามยอห์น 14-16 พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนเหล่าสาวกและชี้นำเขาไปสู่ความจริงทั้งปวง โดยให้เขาได้ระลึกและเข้าใจคำสอนของพระเยซู พระวิญญาณที่อยู่ในพวกเขาจะไม่ใช่แหล่งอำนาจใหม่ แต่จะช่วยให้มีความเข้าใจอันมาจากพระทัยของพระเจ้า

วัตถุประสงค์สูงสุดของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

คือเพื่อให้เกียรติแก่พระเยซูคริสต์เจ้า

เหนือสิ่งอื่นใด พระวิญญาณทรงเป็นพยานของพระเยซูและถวายเกียรติแด่พระเยซู พระวิญญาณทรงยืนยันว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ใดและพระราชกิจของพระองค์คืออะไร ทรงประกาศความจริงเกี่ยวกับการทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการไถ่บาป ทรงแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐในการช่วยให้รอดพ้นจากความผิดบาปและเปลี่ยนแปลงชีวิต ทรงหนุนใจให้มั่นต่อการพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และทรงชี้นำผู้ที่เชื่อสู่นาคตโดยเตรียมพวกเขาเพื่อการเสด็จกลับมาของพระเยซูเพื่อคริสตจักรของพระองค์

ยอห์น 14-16 อธิบายเกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรทุกวันนี้ซึ่งแม้ไม่ใช่เพียงแค่ของประทานเท่านั้น 1 โครินธ์ 12 แต่ของประทานเหล่านั้นก็รวมอยู่ในพระราชกิจด้วย ดังนั้น เราสามารถสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์สูงสุดของของประทานฝ่ายพระวิญญาณคือเพื่อให้เกียรติแก่พระเยซูคริสต์เจ้า

วัตถุประสงค์นี้เป็นหลักที่เราสามารถใช้เพื่อสังเกตว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ “ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระเยซูถูกแช่ง’ และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่า ‘พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า’ นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 โครินธ์ 12:3)

วัตถุประสงค์ต่อมา

ก่อนที่จะกล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณเก้าอย่าง 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึงของประทานนั้นทรงสำแดงแก่คนทั้งหลายเพื่อประโยชน์ของคริสตจักรทั้งหมด “การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน” (ข้อ 7)

หลังจากกล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณเก้าอย่างแล้ว 1 โครินธ์ 12 อธิบายว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ร่างกายมีอวัยวะหลายส่วน และแต่ละส่วนมีหน้าที่แตกต่างกัน แต่อวัยวะทั้งหมดจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อประโยชน์ของร่างกายทั้งหมด “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะเหล่านั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น...และตราบเท่าที่อวัยวะว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า’ ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า’ ก็ไม่ได้ ที่จริงอวัยวะที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้...เพราะว่าอวัยวะที่นำคุณแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตักแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนพัวพันซึ่งกันและกัน” (1 โครินธ์ 12:12, 21-22, 24-25)

จากคำอธิบายนี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าไม่ทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณเพื่อประโยชน์ของบุคคลเป็นใหญ่ แต่เพื่อประโยชน์ของทั้งร่างกาย แม้ว่าของประทานจะเป็นพรแก่บุคคลนั้นๆ แต่สิ่งสำคัญคือว่า บุคคลนั้นสามารถทำอะไรแก่คริสตจักรได้ นอกจากนี้ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ของประทานทำงานเพียงอย่างเดียว แต่ดำเนินการร่วมกันเพื่อให้ได้ผลตามพระประสงค์

พระเจ้าไม่ทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

เพื่อประโยชน์ของบุคคลเป็นใหญ่

แต่เพื่อประโยชน์ของทั้งร่างกาย

เปาโลอธิบายเกี่ยวกับการใช้ของประทานในการพูดอย่างถูกต้องไว้ว่า “ฝ่ายผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่หนุนจิตใจ” (1 โครินธ์ 14:3) แม้ว่าข้อพระคัมภีร์จะหมายถึงเฉพาะถึงของประทานในการเผยพระวจนะ แต่หลักการก็คือ ในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้น จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่จะมีแก่ผู้อื่น

หลักการนี้ครอบคลุมไปถึงการคำนึงถึงทั้งผู้ที่ไม่เชื่อและผู้ที่ยังเชื่อ คริสตจักรกำลังยื่นไปหาคนบาปและเปลี่ยนแปลงพวกเขาให้เป็นธรรมิกชน ดังนั้น ในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เราจะต้องคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อผู้ที่จะเป็นผู้ที่เชื่อในอนาคต ตัวอย่างเช่น การพูดภาษาแปลกๆ เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะช่วยให้ผู้ที่ยังเชื่อมีความเชื่อมั่นเพราะการสำแดงอันอัศจรรย์ที่เขาได้เห็น (ดู 1 โครินธ์ 14:22-25) เราจะต้องระลึกว่า พระราชกิจส่วนหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “กระทำให้โลกู้แจ้งในเรื่องความผิด ความชอบธรรม และการพิพากษา” (ยอห์น 16:8)

วัตถุประสงค์ต่อมาของของประทานเหนือธรรมชาติ

คือเพื่อทำให้คริสตจักรจำเริญหรือเติบโตขึ้น

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเป็นพยานให้แก่และสนับสนุนการเทศนาข่าวประเสริฐ “พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขาและทรงสนับสนุนคำสอนของเขา โดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น” (มาระโก 16:20) “ดังนั้นถ้าเราจะเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้น โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง” (ฮีบรู 2:3) ในหนังสือกิจการของประทานเหนือธรรมชาติทำให้คนใหม่ๆ จำนวนมากมายสนใจในพระเจ้า (ดูตัวอย่าง กิจการ 3:11; 4:4, 33; 5:1-16)

ดังนั้น นอกจากวัตถุประสงค์สูงสุดในการให้เกียรติแก่พระเยซูว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว *วัตถุประสงค์* ต่อมาของของประทานเหนือธรรมชาติคือเพื่อทำให้คริสตจักรจำเริญหรือเติบโตขึ้น ในการทำให้คริสตจักรเติบโตขึ้น ของประทานเหล่านั้นให้เกียรติแก่พระคริสต์ เพราะคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์บนโลก กระบวนการเติบโตนี้เกิดขึ้นทั้งโดยการเพิ่มผู้ที่เชื่อใหม่ และเสริมความแข็งแกร่งให้แก่ผู้ที่เชื่ออยู่แล้ว

ไม่ใช่วัตถุประสงค์

จากการอภิปรายนี้และการศึกษาพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด เราสามารถสรุปได้ว่าของประทานเหนือธรรมชาติ*ไม่ได้มี* วัตถุประสงค์อะไรบ้าง

กระบวนการเติบโตนี้เกิดขึ้นทั้งโดยการเพิ่มผู้ที่เชื่อใหม่ และเสริมความแข็งแกร่งให้แก่ผู้ที่เชื่ออยู่แล้ว

ของประทานเหนือธรรมชาติ*ไม่ได้แทนที่*พระวาระของพระเจ้าที่ได้เขียนไว้ ของประทาน*ไม่ได้มีอำนาจเหนือ*พระคัมภีร์ของประทานไม่อาจเปลี่ยนข้อความในพระคัมภีร์ได้ พระคัมภีร์เป็นหลักฐานของเราที่แสดงคำสั่งเรื่องความรอดและการใช้ชีวิตคริสเตียน พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่จำเป็นและเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ดังกล่าว “พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถสอนท่านให้ถึงความรอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2ทิโมธี 3:15-17)

พระคัมภีร์เป็นพระวาระของพระเจ้าที่อยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงตรัสแก่คนทั้งหลายในทุกแห่งหน พระเจ้าจะไม่ตรัสสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับบุคคลหนึ่งอันเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับพระวาระที่เขียนไว้ อันเป็นสิ่งที่พระองค์ตรัสแก่ทุกคน พระองค์ทรงประทานพระคัมภีร์ไว้เพื่อการชี้แนะคำสั่งสอน และพระองค์จะไม่ทรงทำลายแผนการและพระประสงค์ของพระองค์เองโดยประทานของประทานที่จะทำลายอำนาจของพระคัมภีร์

ดังนั้น เห็นได้ชัดว่า วัตถุประสงค์ของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ*ไม่ใช่*เพื่อสอนคำสั่งสอน หน้าที่ของของประทาน*ไม่ใช่*เพื่อเปิดเผยเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดหรือหลักการในการใช้ชีวิตคริสเตียน แม้ว่าของประทานเหล่านั้นอาจสนับสนุนสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้ได้

เราจึงควรระวังเมื่อมีผู้พยายามใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเพื่อเป็นอำนาจในการกำหนดคำสั่งสอนหรือชี้แนะวิธีการดำรงชีวิตของบุคคลหนึ่ง ตามยอห์น 16:13 พระวิญญาณที่ได้ปรากฏ หรือพระวิญญาณภายในผู้เชื่อ นั้น ไม่ทรงประทานอำนาจให้ผู้เชื่อทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ แต่ทำให้เขาเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแล้ว และสิ่งที่พระเยซูทรงสอนบนโลก

วัตถุประสงค์ของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ไม่ใช่เพื่อสอนคำสั่งสอน

ยกตัวอย่างเช่น 1โครินธ์ 14:29 กล่าวว่า “ฝ่ายพวกผู้เผยพระวาระนั้นให้พูดสองคนหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น” ผู้ที่ฟังจะต้องวินิจฉัยการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้น ซึ่งหมายความว่า พวกเขาจะต้องมีมาตรฐานในการที่จะวินิจฉัย มาตรฐานที่เชื่อถือได้ก็คือชาวประเสริฐที่บรรดาอัครทูตได้เทศนา “แม้แต่เราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วนั้น ก็จะต้องถูกแช่งสาป” (กาลาเทีย 1:8) และเราทราบข่าวประเสริฐนี้ได้จากพระวาระที่เขียนไว้

ตัวอย่างเช่น คณะมอร์มอน (Mormon) อ้างว่า ทูตสวรรค์ชื่อ โมโรนี (Moroni) ปรากฏแก่ โจเซฟ สมิท (Joseph Smith) และนำคัมภีร์มอร์มอน (Book of Mormon) มาให้แก่เขา แต่ตามกาลาเทีย แม้ว่าทูตสวรรค์ปรากฏแก่สมิท เขาก็ไม่มีอำนาจในการประกาศคำสั่งสอนอื่นนอกไปจากสิ่งที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ ไม่มีหนังสือใดที่จะมีอำนาจเท่าเทียมหรือคล้ายคลึงกับอำนาจของพระคัมภีร์ (ศึกษาเพิ่มเติมจาก *God's Infallible Word* โดยเดวิด เบอร์นาร์ด)

คณะมอร์มอนยังได้กล่าวอีกว่า พระบิดาและพระบุตรปรากฏแก่โจเซฟ สมิทในนิมิตเป็นบุคคลที่มองเห็นได้สองบุคคล อย่างไรก็ตาม ในพระคัมภีร์เมื่ออัครทูตฟิลิปทูลขอให้สำแดงพระบิดา พระเยซูตรัสตอบว่า วิธีที่จะเห็นพระบิดาได้คือให้มองดูที่พระเยซู (ยอห์น 14:9-11) เพราะพระเยซูทรงเป็นการสำแดงพระบิดาในเนื้อหนังที่มองเห็นได้ (โคโลสี 1:15, 19; 2:9; 1ทิโมธี 3:16) ไม่มีอิทธิฤทธิ์ นิมิต หรือประสบการณ์เหนือธรรมชาติอื่นใดที่สามารถเปลี่ยนแปลงความจริงของพระคัมภีร์ได้

ของประทานเหนือธรรมชาติไม่ได้แทนที่ผู้นำทางฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ของประทานไม่ได้เข้ามาแทนที่อำนาจของศิษยาภิบาล ตามที่ได้กล่าวถึงในบทที่ 1 แล้วว่า พระเจ้าทรงประทานการรับใช้ให้ประชากรแก่คริสตจักรเพื่อเตรียมธรรมิกชน และพระองค์ทรงประทานศิษยาภิบาลเพื่อนำ เลี้ยงดูและดูแลฝูงแกะ พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายผู้นำที่พระองค์ทรงแต่งตั้งไว้ด้วยการให้ผู้อื่นทำลายอำนาจของศิษยาภิบาล

พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดการวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข (1โครินธ์ 14:33) ถ้ามีผู้กล่าวว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรากล่าวโทษศิษยาภิบาล” แสดงว่าผู้พูดนั้นก่อให้เกิดการวุ่นวาย เพราะพระเจ้าจะทรงขัดแย้งหลักการในเรื่องอำนาจของพระองค์เอง พระองค์ไม่ทรงประทานของประทานของฝ่ายพระวิญญาณในวิถีทางที่ก่อให้เกิดความวุ่นวาย การแตกแยกหรือการไม่เชื่อฟัง

หากศิษยาภิบาลมีสิ่งที่ต้องแก้ไข พระเจ้าสามารถตรัสกับเขาได้โดยตรง พระเจ้าทรงสามารถใช้บุคคลที่มีทัศนคติและเจตนาที่ถูกต้องเพื่อพูดคุยกับเขาในเรื่องดังกล่าวเป็นการส่วนตัวได้ เราอาจแจ้งปัญหาที่ร้ายแรงให้ผู้นำทางฝ่ายวิญญาณที่มีอำนาจให้จัดการกับปัญหาตามแบบพระคัมภีร์เพื่อช่วยเหลือทั้งศิษยาภิบาลและคริสตจักร

*คริสเตียนแต่ละคนจะต้องเรียนรู้ที่จะดำเนินในความเชื่อ
เพื่อจะเติบโตในสติปัญญาและความรู้ทางฝ่ายวิญญาณ
และเกิดความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า*

ของประทานเหนือธรรมชาติไม่ได้แทนที่การทรงนำในชีวิตประจำวันจากพระเจ้าซึ่งเราได้รับจากการอธิษฐานและการยอมจำนนใจ จิตใจและความต้องการของเราต่อพระองค์ คริสเตียนแต่ละคนจะต้องเรียนรู้ที่จะดำเนินในความเชื่อ เพื่อเติบโตในสติปัญญาและความรู้ทางฝ่ายวิญญาณ และเกิดความเข้าใจในพระทัยของพระเจ้า (ดูโคโลสี 1:9-11; 4:12) ประสบการณ์เหนือธรรมชาติไม่ได้เป็นทางเลือกไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณ เราไม่ควรจะคาดหวังให้ของประทานเหนือธรรมชาติเป็นวิธีหลักในการตัดสินใจว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราหรือชีวิตของคนอื่นเป็นอย่างไร โดยไม่สนใจการอธิษฐาน พระวจนะของพระเจ้าและผู้ให้คำปรึกษาทางฝ่ายวิญญาณ

ของประทานเหนือธรรมชาติสามารถช่วยเปิดจิตใจและใจของเราออกต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า และสามารถช่วยยืนยันน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ดังนั้น พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ผู้นำของคริสตจักรในอันโทโกให้ทราบเกี่ยวกับการทรงเรียกบารนาบัสและเปาโลเป็นมิชชันนารีโดยทางของประทานของพระวิญญาณ “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า ‘จงตั้งบารนาบัสกับเขาไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น’ “ เห็นได้ชัดว่า พระเจ้าทรงเรียกชายสองคนนี้เพื่อทำงานนี้อยู่แล้ว การพูดทางฝ่ายวิญญาณยืนยันน้ำพระทัยของพระเจ้าในพวกเขาและเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ต่อคริสตจักร เพื่อที่คริสตจักรจะให้การสนับสนุนด้วยการอธิษฐานและทางการเงิน

เราจะต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราด้วยการอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อ ศึกษาพระคัมภีร์ เข้าร่วมประชุม ชี้นำและให้คำปรึกษาทางฝ่ายวิญญาณ และคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของเราอย่างมีเหตุผลและสมจริงของประทานฝ่ายพระวิญญาณอาจเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนนี้ แต่ไม่ได้แทนที่กระบวนการนี้ ดังนั้น เราจะต้องระวังผู้ที่ประกาศว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า คุณจะต้องแต่งงานกับคนนี้คนนั้น” หรือแย้งว่านั่น พู่ว่า “คุณจะต้องหย่าจากคู่ของคุณและแต่งงานกับคนนี้คนนั้น” คำกล่าวทั้งสองนั้นแสดงให้เห็นความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำการ และขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เมื่อพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงใส่ใจลักษณะและความต้องการของบุคคลคนนั้น พระองค์ไม่ทรงบีบบังคับหรือขู่เข็ญ นอกจากนี้ เมื่อมนุษย์แสวงหาพระองค์อย่างแท้จริง พระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาและทรงนำเขาในหลายวิถีทางเพื่อที่เขาจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ และมีสันติสุขและเชื่อมั่นในน้ำพระทัยนั้น แม้ว่าบางครั้งพระเจ้าจะทรงตรัสกับเราทางผู้เหตุการณ์และการพูดอันอัศจรรย์จากคนอื่น ๆ แต่ถ้าเรามีความสัมพันธ์กับพระองค์ เราจะพบว่าวิถีทางเหล่านั้นดำเนินการร่วมกัน และส่งเสริมกันและกัน ซึ่งยืนยันสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัสกับใจของเราโดยตรง

บทสรุป

พระเจ้าทรงประทานของประทานเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณเพื่อยกพระเยซูคริสต์ เพื่อนำผู้ที่ไม่เชื่อมาหาพระองค์ และเพื่อเสริมความแข็งแกร่งและหนุนใจผู้ที่เชื่อ ของประทานเหล่านี้ทำให้พระกายของพระคริสต์ซึ่งคือคริสตจักรของพระองค์จำเริญขึ้น (เติบโตขึ้น) พระเจ้าไม่ได้ประทานของประทานแก่บุคคลเพื่อเป็นวิถีทางในการสอนคำสั่งสอน แทนการรับใช้ทำประการหรือสั่งน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของผู้อื่น

*ผู้ที่พยายามใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ
นอกไปจากวัตถุประสงค์ตามพระคัมภีร์เป็นผู้ที่ไม่ถูกต้อง*

ผู้ที่พยายามใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณนอกไปจากวัตถุประสงค์ตามพระคัมภีร์เป็นผู้ที่ไม่ถูกต้อง ผู้ที่อ้างอำนาจพิเศษเพราะของประทานฝ่ายพระวิญญาณก็เช่นกัน ของประทานอาจเป็นจริง แต่มีการเข้าใจผิดและใช้ผิด หรือการสำแดงอาจเป็นการแสร้งเพราะเนื้อหนังหรือผีมาร บางคนพยายามใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างไม่ถูกต้องอาจเป็นเพียงผู้โง่เขลา แต่บางคนนั้นอยู่ทางฝ่ายเนื้อหนังหรือเป็นฝ่ายผีมาร บางคนอาจพยายามควบคุมเพราะความต้องการทางเนื้อหนัง บางคนอาจหลอกลวงหรือมั่งร้าย

ในกรณีดังนี้ ไม่จำเป็นว่าต้องอธิบายสาเหตุหรือเจตนาแอบแฝงในการสำแดงนั้น เราสามารถแยกแยะได้ว่า การสำแดงนั้นไม่ได้เป็นไปตามพระวาระของพระเจ้าและไม่ยอมปฏิบัติตาม เราสามารถหลีกเลี่ยงอันตรายในการสำแดงเท็จและการจะใช้อย่างไม่ถูกต้องโดยการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เราจะปลอดภัยเมื่อตระหนักว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานของประทานเพื่อเป็นแหล่งอำนาจใหม่ในชีวิตของเรา แต่เพื่อให้เราจำเริญขึ้น เพื่อตักเตือน และปลอบโยนเรา

บทที่สี่

การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ตามที่ได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 3 การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณจะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการประทานให้ของพระเจ้า นอกจากนี้ในการใช้ของประทานนั้น ยังต้องคำนึงถึงสิ่งอื่นๆ อีกด้วย

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณมีไว้เพื่อใคร

“เรียนคริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชนด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา... เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างในพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้น เป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการปรากฏของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” (1โครินธ์ 1:2, 5-7)

ประการแรก เราจะต้องเข้าใจว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้นมิใช่เพื่อใคร พระเจ้าทรงประทานของประทานให้แก่คริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่งจนกว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จกลับมาเพื่อเจ้าสาวของพระองค์

ตาม 1โครินธ์ 1:2 เปาโลเขียนจดหมายนี้ไม่ใช่แก่คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ที่เมืองโครินธ์เท่านั้น แต่ยังถึง “คนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา” ซึ่งหมายถึงกายผู้ที่เชื่อท้องถิ่นทุกแห่งไม่ว่าในสถานที่หรือเวลาใด นอกจากนี้ ข้อ 7 ยังยืนยันว่า ผู้อ่านจะต้องมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่างจนกว่าการเสด็จมาครั้งที่สอง ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่า ของประทานฝ่ายพระวิญญาณใน 1โครินธ์ 12-14 นั้นเป็นประโยชน์แก่ที่ประชุมคริสเตียนทุกแห่งตั้งแต่วเวลาของอัครทูตจนถึงปลายยุคปัจจุบัน

บางคน เช่น ชาวโปรเตสแตนต์ทั่วไป เชื่อว่าของประทานเหนือธรรมชาติจะดับลงในเวลาของอัครทูตหรือหลังจากนั้นไม่นาน นักปฏิรูปมาร์ติน ลูเธอร์และจอห์น คาลวิน มีความคิดเห็นเช่นนั้น คนอื่นๆ เช่น ชาวโรมันคาทอลิก เชื่อว่าการอธิษฐานต่างๆ ยังคงเกิดขึ้น แต่ไม่คาดหวังว่าการอธิษฐานเหล่านั้นจะเกิดขึ้นในคริสตจักรท้องถิ่นโดยทั่วไป

แม้แต่คณะคาริสมาติกทั่วไปก็ไม่คาดหวังว่าคริสตจักรทั้งหมดจะมีประสบการณ์ในของประทานเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ในการประชุมคาริสมาติกระหว่างประเทศในปี 1991 ที่ไบรตัน (Brighton) ประเทศอังกฤษ บาทหลวงโรมันคาทอลิกคนหนึ่งได้โต้เถียงว่า คริสตจักรโรมันคาทอลิกทั้งหมดเป็นพวกคาริสมาติก (เพราะเชื่อเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณ) แม้ว่าคริสตจักรท้องถิ่นและสมาชิกส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ในของประทานฝ่ายพระวิญญาณเลย เขาให้เหตุผลดังนี้ว่า บางคนในคริสตจักรพูดภาษาแปลกๆ และใช้ของประทานเหนือธรรมชาติอย่างอื่น คริสตจักรรวมกันเป็นกายเดียว ดังนั้น คริสตจักรโรมันคาทอลิกจึงเป็นคาริสมาติก เขาถือว่าการที่มีเพียงบางคนใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้นเป็นสิ่งที่น่าพอใจและเป็นแบบอย่างที่ดี

อย่างไรก็ดี 1โครินธ์แสดงให้เห็นว่า กายของผู้ที่เชื่อท้องถิ่นทุกแห่งประกอบด้วยพระวิญญาณและมีประสบการณ์ในการใช้ของประทานเหนือธรรมชาติ วัตถุประสงค์ตามพระคัมภีร์และความจำเป็นที่จะต้องมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณไม่ได้สิ้นสุดลงในยุคของอัครทูต และเราไม่สามารถจำกัดวัตถุประสงค์และความจำเป็นให้อยู่แค่ในบางสถานที่เท่านั้น แม้ว่าคริสตจักรจะเป็นหนึ่งเดียว แต่คริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่งควรจะแสวงหาและคาดหวังให้มีการดำเนินการของของประทานเหนือธรรมชาติที่ครบถ้วนที่คริสตจักรอยู่บนโลกนี้

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาเพื่อคริสตจักรของพระองค์ จะไม่จำเป็นต้องมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณอีกต่อไป เราจะไม่จำเป็นต้องมีการอธิษฐานและความสามารถในการรักษาคนป่วยเพราะเมื่อฟื้นขึ้นมา เราจะมีกายที่มีสง่าราศีและเป็น

อมตะ เราจะไม่จำเป็นต้องมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาและถ้อยคำประกอบด้วยความรู้เพราะในชีวิตนิรันดร์ เราจะมีสติปัญญาและความรู้ของพระเจ้าอย่างเต็มบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม เราจำเป็นต้องมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณอยู่จนกว่าจะถึงเวลานั้น

ทุกคนที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ
สามารถใช้ของประทานใดๆ ได้

ทุกคนที่ประกอบด้วยพระวิญญาณสามารถใช้ของประทานใดๆ ได้ เนื่องจากของประทานมาจากพระวิญญาณ ไม่ใช่ว่าทุกคนจะได้ใช้ของประทานทุกอย่าง เพราะพระวิญญาณ “ประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” (1โครินธ์ 12:11) แต่ที่ประชุมทุกแห่งจำเป็นต้องใช้ของประทานเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น ไม่ใช่ทุกคนจะเผยพระวจนะหรือพูดภาษาแปลกๆ แก่ที่ประชุมได้ แต่ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณทุกคนมีศักยภาพที่จะทำเช่นนั้นได้ (ดู 1โครินธ์ 14:31) แต่ละบุคคลควรจะได้รับคำสั่งจากพระเจ้าทรงเลือก

การแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาของประทานอันใหญ่ยิ่งกว่านั้น... ขวนขวายของประทานฝ่ายพระวิญญาณ” (1โครินธ์ 12:31; 14:1)

เราควรจะขวนขวายและแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง แม้ว่า 1โครินธ์ 12:31 จะกล่าวถึง “ของประทานอันใหญ่ยิ่งกว่านั้น” แต่ก็ไม่ได้ระบุว่าเป็นของประทานอันใด บางคนอาจคิดว่าของประทานบางอย่างในเก้าอย่างดีกว่าอย่างอื่นๆ จึงเป็นที่น่าขวนขวาย แต่พระเจ้าจะทรงแสดงรายการของประทานเก้าอย่างและให้เราแสวงหาเพียงสองสามอย่างเท่านั้นหรือ พระวิญญาณจะทรงประทานของประทานบางอย่างที่ไม่น่าขวนขวายหรือ ในการกล่าวถึงของประทานอย่างหนึ่งดีกว่าอีกอย่างหนึ่งนั้นมีอยู่ทีเดียว นั่นคือ 1โครินธ์ 14 ได้กล่าวว่า ในการประชุมกัน การเผยพระวจนะดีกว่าการพูดภาษาแปลกๆ ใดๆ ก็ตาม ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวได้เน้นประโยชน์ของการพูดภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง และกล่าวว่า ในการประชุมกัน การพูดภาษาแปลกๆ ที่มีการแปลจะมีความเทียบเท่ากับการเผยพระวจนะ

ด้วยเหตุนี้ ของประทาน “อันใหญ่ยิ่งกว่านั้น” อาจแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ ของประทานที่ดีที่สุดคือของประทานที่เหมาะสมและจำเป็นที่สุดในเวลานั้น ดังนั้น การแสวงหาของประทานที่ดีที่สุดคือ การแสวงหาของประทานใดก็ตามที่สำคัญต่อคริสตจักรของเราที่สุดในเวลานั้น และอธิษฐานเพื่อที่พระเจ้าจะทรงประทานของประทานตามความรู้อันเลิศของพระองค์สำหรับปัญหาของเรา

คริสเตียนควรจะไปต่อการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า
เพื่อที่จะพร้อมต่อการสำแดงที่พระเจ้าทรงเลือก

คริสเตียนควรจะไปต่อการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า เพื่อที่จะพร้อมต่อการสำแดงที่พระเจ้าทรงเลือก พวกเขาไม่ควรจะจำกัดความคิดของตนตามสิ่งที่เขาเคยประสบหรือพบเห็นมาในอดีต แต่คริสเตียนแต่ละคนควรจะได้รับ “ของประทานอันใหญ่ยิ่งกว่านั้น” ในเวลานั้นๆ

ตัวอย่างเช่น หากการนมัสการร่วมกันไปถึงจุดหยุดชั่วคราวเพราะพระวิญญาณพยายามจะตรัสกับที่ประชุมในวิถีทางที่พิเศษ สมาชิกแต่ละคนควรจะยอมจำนนตนเองต่อพระเจ้า โดยตระหนักว่า แม้ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงใช้ทุกคนในเวลานั้น แต่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะใช้บางคน หากบุคคลหนึ่งกล่าวแก่คริสตจักรเป็นภาษาแปลกๆ ทุกคนควรจะอธิษฐานให้มีการแปล โดยคาดหวังว่าพระเจ้าอาจจะใช้ตน

ในระหว่างการให้คำปรึกษา ศิษยาภิบาลอาจถึงทางตันที่ดูเหมือนไม่มีทางออก เขาควรจะอธิษฐานและมีความเชื่อว่าจะได้รับถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาหรือถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ บางทีอาจมีปัญหาร้ายแรงหรือความวุ่นวายเกิดขึ้นในที่ประชุม แต่สาเหตุนั้นไม่ชัดเจน ศิษยาภิบาลควรจะแสวงหาพระเจ้าเพื่อการสังเกตวิญญาณต่างๆ

เมื่อความจำเป็นเกิดขึ้นและเมื่อพระเจ้าทรงพอใจ เราสามารถเชื่อและอธิษฐานเพื่อขอของประทานอย่างหนึ่งอย่างใด เมื่อเรายอมจำนนต่อพระวิญญาณ พระเจ้าจะทรงทำการผ่านเราตามที่พระองค์ทรงเห็นสมควร หากพระองค์ทรงเลือกที่จะไม่กระทำการอันอัศจรรย์ในเวลานั้น เราจะใช้ชีวิตต่อไปในความเชื่อ โดยตระหนักว่าพระเจ้าทรงทราบสิ่งที่เราไม่รู้และทรงวางแผนเกินกว่าที่เราจะเข้าใจ ด้วยความรู้อันเลิศของพระองค์เกี่ยวกับสถานการณ์นั้นๆ พระองค์อาจจะทรงเลือกที่จะไม่กระทำตามที่เราคาดหวังเพราะทัศนคติหรือสถานการณ์ที่เราไม่สามารถเห็นได้ พระองค์อาจทรงใช้คนอื่น หรือพระองค์อาจกระทำการในวิถีทางอื่นเลยก็ได้ ในบางกรณี การขาดความเชื่อหรือการไม่ยอมจำนนของเราอาจเป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจของพระองค์ และเราจะต้องเรียนรู้ที่จะตอบสนองให้ดีขึ้นในอนาคต

ของประทานไม่ใช่หมายสำคัญของ การเติบโตทางฝ่ายวิญญาณ

“ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยเรื่องของคนนี้ เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความชอบธรรมของเราเอง” (กิจการ 3:12)

แม้ว่าเราจะต้องแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณและเรียนรู้ที่จะเปิดชีวิตของเราต่อของประทานเหล่านั้น เราจะต้องตระหนักว่าการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณไม่จำเป็นว่าต้องเป็นหมายสำคัญของการเติบโตทางฝ่ายวิญญาณ แนวความคิดนี้ทำให้หลายคนประหลาดใจ เพราะเขาสันนิษฐานอย่างผิดๆ ว่า หากพระเจ้าทรงใช้คนๆ หนึ่งในวิถีอันอัศจรรย์แล้ว บุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้ที่อยู่ทางฝ่ายวิญญาณเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเป็นของประทานอย่างแท้จริง นั่นคือ พระเจ้าทรงประทานให้เปล่าๆ ด้วยพระคุณของพระองค์ ดังที่ได้เห็นไปแล้ว ภาษากรีกของคำว่า “ของประทาน” ใน 1 โครินธ์ 12 คือ *ชาร์ริสมา (charisma)* ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับ *ชาร์ริส (charis)* ซึ่งหมายถึง “พระคุณ” ตามนิยามแล้ว ของประทานนั้นไม่ใช่สิ่งที่บุคคลได้ซื้อหรือหามาได้

ลักษณะของของขวัญเผยเกี่ยวกับผู้รับเพียงเล็กน้อยหรือไม่เลย แต่แสดงให้เห็นทราบอย่างมากเกี่ยวกับผู้ให้ หากของขวัญมีราคาแพงและดีเลิศ ผู้รับอาจจะเป็นคนร่ำรวยหรือยากจน สมควรได้รับหรือไม่สมควรได้รับ มีตระกูลหรือไม่ก็ได้ สิ่งที่เราเรียนรู้จากของขวัญเช่นนี้คือว่า ผู้ให้มีสิ่งที่จะให้อย่างมากมาย มีใจกว้างขวางและมีความสนใจในผู้รับเป็นอย่างมาก

การสำแดงที่ยิ่งใหญ่ของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ
ควรจะทำให้เราระลึกว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์เดชและทรงพระคุณมากเพียงใด

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณก็เป็นเช่นนั้น การสำแดงที่ยิ่งใหญ่ของพระประทานฝ่ายพระวิญญาณควรจะทำให้เราระลึกว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์เดชและทรงพระคุณมาเพียงใด เราไม่ควรจะให้ความสนใจในบุคคลผู้ที่ได้รับของประทาน โดยสรุปว่าเขาเป็นผู้เผย พระวจนะที่ยิ่งใหญ่หรือเป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดใดในคริสตจักร แน่แน่นอนว่า การดำเนินการแสดงให้เห็นว่า เขามีความเชื่อใน ของประทานนั้นและได้เรียนรู้ที่จะยอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระเจ้า เราสามารถถือว่าความไวของเขาในเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่เขาอาจหรืออาจจะไม่มีความเชื่อและการยอมจำนนในระดับเดียวกันในด้านอื่นๆ ในชีวิตของเขา

ตามที่พระเยซูตรัสไว้ บางคนจะมีความเชื่อในการเผยพระวจนะ ไล่ผีออกและกระทำการอัศจรรย์ในพระนามของพระองค์ แต่เพราะความไม่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ (ดูมัทธิว 7:21-27) ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่บาง คนจะได้รับและใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่เชื่อคำสั่งสอนที่ผิดหรือทำการอันเป็นความผิดบาป

ในกิจการ 3 ผู้ชนห้อมล้อมเปโตรและยอห์นหลังจากที่เขาได้รับการรักษาชายง่อยให้หาย เปโตรตักเตือนเขาไม่ให้คิดว่าการ อธิติฤทธิ์นั้นเกิดขึ้นเพราะฤทธิ์เดชหรือความบริสุทธิ์ของอัครทูตเอง แต่นำคนทั้งหลายไปสู่พระเยซู อีกนัยหนึ่งคือ การอธิติฤทธิ์ไม่ได้ แสดงให้เห็นว่าเปโตรและยอห์นอยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าคนอื่น ๆ พวกเขาอธิษฐานในพระนามของพระเยซู มีความเชื่อในพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำพระราชนิพนธ์

ในการแสดงออกซึ่งการนมัสการก็เช่นเดียวกัน หากบางคนร้องเพลงในพระวิญญาณหรือนอนราบลงกับพื้นเพราะฤทธิ์ เดชของพระเจ้า ไม่ได้เป็นการบ่งบอกสถานะทางฝ่ายวิญญาณของเขา ผู้ที่อยู่ในทางฝ่ายวิญญาณมากที่สุดมักจะนมัสการอย่าง เป็นอิสระที่สุด ในทางกลับกัน บางครั้ง ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังมากที่สุดนมัสการอย่างเป็นอิสระเช่นเดียวกัน โดยได้รับความรู้สึกที่ดี ความสนใจจากคนอื่น ๆ หรือทั้งสองอย่าง บางครั้งคนประพฤติดีบ้างไม่ดีบ้างได้รับการอวยพรอย่างมากในการนมัสการ บางทีพระ เจ้าทรงอวยพรแก่เขาเป็นอย่างมากเพราะนั่นคือสิ่งที่เขาจำเป็นต้องมีเพื่อคงอยู่ในคริสตจักร หรือเพราะจะต้องมีวิธีการพิเศษเพื่อให้ เขาเข้าไปใกล้ชิดกับพระองค์ ในกรณีนั้น ให้เราทราบพระเจ้าทรงมีพระเมตตาและพระกรุณาอันยิ่งใหญ่

โดยสรุป เมื่อเห็นการสำแดงของพระวิญญาณ เราตระหนักว่าคุณคนได้ยอมจำนนต่อพระเจ้าในจุดนี้ เขาได้เรียนรู้ที่จะไว ต่อพระวิญญาณ ยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระองค์ ละทิ้งการขัดขืน ดำเนินตามพระวจนะของพระเจ้าและมีความเชื่อว่าพระเจ้า จะทรงอวยพรเขา ลักษณะเหล่านี้เป็นสิ่งน่าชื่นชม และเมื่อนำมาใช้กับทุกด้านในชีวิต จะก่อให้เกิดการเติบโตทางฝ่ายวิญญาณ

อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถสรุปเกี่ยวกับชีวิตหรือคำสั่งสอนของคุณคนได้มากไปกว่านี้ เขาอาจจะมีความเป็นผู้ใหญ่ทาง ฝ่ายวิญญาณหรือไม่มี ของประทานฝ่ายพระวิญญาณหรือการสำแดงไม่ใช่หมายถึงสำคัญของการเป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณ และ ไม่ใช่การรับรองบุคคลในทุกด้าน ของประทานเพียงแต่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพียงใด

*ของประทานฝ่ายพระวิญญาณหรือการสำแดง
ไม่ใช่หมายถึงสำคัญของการเป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณ
แต่เพียงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพียงใด*

เมื่อเข้าใจหลักการนี้แล้ว จะทำให้การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณดีขึ้น เมื่อคนทั้งหลายหยุดคิดว่าตนเองไร้ ความสามารถและขาดคุณสมบัติ และหันมาสนใจพระคุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้าแทน เขาก็จะมีความเชื่อว่าจะได้รับของ ประทานฝ่ายพระวิญญาณได้โดยง่ายยิ่งขึ้น นอกจากนี้ บางทีพระเจ้าทรงจำกัดหรือยับยั้งของประทานในบางสถานการณ์เพราะมีผู้ ที่จะเข้าใจเกี่ยวกับของประทานอย่างไม่ถูกต้องหรือทำให้ของประทานมีความสำคัญเกินจริง เนื่องจากพระวิญญาณทรงยกพระ

เยชูอยู่เสมอ พระวิญญาณจะทรงมีเสรีภาพและการสำแดงที่ดียิ่งขึ้นเมื่อคนทั้งหลายไม่ปล่อยให้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณก่อให้เกิดความหยิ่งยโส ภูเขาคนเก่ง หรือยอมรับคำสั่งสอนหรือวิถีชีวิตที่ไม่ถูกต้อง

การยอมจำนนต่อพระวิญญาณ

“โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี่ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ ได้กระทำให้คนนี่หายเป็นปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย” (กิจการ 3:16)

“อย่าดับพระวิญญาณ” (1 เธสะโลนิกา 5:19)

ดังที่เปโตรได้อธิบายไว้เกี่ยวกับการรักษาชายอวย กุญแจสู่การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณคือ *ความเชื่อในพระเยซูคริสต์* ในความหมายที่บริบูรณ์ ความเชื่อหมายถึงความไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าและการพึ่งพาในพระองค์ แทนที่จะพึ่งพาในความสามารถของตนเอง เราจะต้องพึ่งพาความสามารถของพระเจ้า แทนที่จะโอ้อวดในคุณสมบัติหรือความสำเร็จของตนเอง เราจะต้องโอ้อวดเกี่ยวกับการตาย การฝังและการฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ แทนที่จะสร้างกลยุทธ์ที่ชาญฉลาดและยุ่งยากเพื่อให้ประสบความสำเร็จทางฝ่ายวิญญาณ เราจะต้องรับเอาชัยชนะที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงชนะแล้วเพื่อเรา แทนที่จะไว้วางใจในภูมิหลัง ความรู้หรือประสบการณ์ของเรา เราจะต้องพึ่งพาในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งคือพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฟื้นขึ้นมา แทนที่จะดับพระวิญญาณ เราจะต้องยอมจำนนต่อพระวิญญาณ

*ความถ่อมใจเป็นสิ่งสำคัญในการใช้ของประทาน
และความสามารถฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง*

การพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องมีการถ่อมใจ ใจที่ซอกซำและการยอมจำนน การถ่อมใจเป็นสิ่งสำคัญในการใช้ของประทานและความสามารถฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง (ดูโรม 12:3-6) “อันที่จริงให้ท่านทุกคนมีความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่า พระเจ้าทรงเป็นปฏิปักษ์กับคนเหล่านั้นที่ถือตัวองสูง แต่พระองค์ทรงสำแดงพระคุณแก่คนที่อ่อนน้อมถ่อมตน เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า” (1 เปโตร 5:5-6) “พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจพกซำ [ซอกซำ] และทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิด” (สดุดี 34:18) “พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับพระเจ้า ซึ่งเป็นภาระนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1)

การถ่อมใจ ใจที่ซอกซำและการยอมจำนนเป็นสิ่งสำคัญในทุกด้านในชีวิตคริสเตียน แต่ลักษณะเหล่านี้สำคัญเป็นพิเศษในการอนุญาตให้พระวิญญาณของพระเจ้ากระทำการผ่านทางเรา เราไม่ควรจะถือว่าตนเองดีอยู่ตลอดเวลาหรือถือว่าตนเองไม่ดีอยู่ตลอดเวลา แต่เราจะต้องไม่คำนึงถึงตนเองมากเกินไป เราจำเป็นต้องมีความวิถึวระหายในสิ่งต่างๆ ของพระเจ้าและมีความรักแผ่นดินของพระเจ้าอย่างจริงจัง เราจะต้องกลับใจจากความผิดบาปและดำรงชีวิตอยู่ในความบริสุทธิ์ โดยขอให้พระเจ้าเปิดเผยและนำสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ซึ่งซ่อนอยู่ในชีวิตของเราออกไป เราควรจะตรวจสอบและชำระเจตนาของเราอย่างสม่ำเสมอ เราควรจะสำราญนิสัยการอธิษฐานและพร้อมที่จะอธิษฐานอยู่เสมอ วินัยในตนเองและการเอาชนะตนเองควรจะเป็นหลักแนวทางในชีวิตของเรา และการอดอาหารเป็นสิ่งสำคัญในเรื่องนี้

เราไม่สามารถหาความชอบจากพระเจ้าได้ด้วยพยายามทางฝ่ายวิญญาณ แต่ทัศนคติและวินัยเหล่านี้จะช่วยลดอำนาจชักจูงของทางโลกและเพิ่มการควบคุมให้อยู่ในทางของพระเจ้าได้ เมื่อเราทิ้งความปรารถนาของตนและค้นหาทางเนื้อหนังแล้ว เราจะเป็นผู้ที่ไวและเปิดรับสิ่งต่างๆ ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

การดำเนินในความเชื่อและยอมจำนนต่อพระวิญญาณเป็นสิ่งที่เราเรียนรู้ที่ละเล็กทีละน้อย เราเติบโตในพระคุณและความรู้ (2 เปโตร 3:18) การอนุญาตให้พระเจ้ากระทำผ่านเรานั้นไม่ยาก แต่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนทางสติปัญญา อารมณ์ และวิญญาณ เราจะต้องละทิ้งความกลัวและความสงสัย และอนุญาตให้พระวิญญาณไหลผ่านทางเรา

ในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์และพูดภาษาต่างๆ ก็มีหลักการเดียวกัน ของประทานในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์มาจากพระคุณผ่านทางความเชื่อ และหลังจากคนทั้งหลายได้รับพระวิญญาณ พวกเขาจะทราบว่าการได้รับนั้นง่ายตายเพียงใด อย่างไรก็ตาม บางคนอธิษฐานหลายครั้งและหลายชั่วโมงกว่าจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ไม่ใช่เพราะการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องยาก แต่เพราะเขาจะต้องกลับใจใหม่อย่างแท้จริง เรียนรู้ที่จะทิ้งความผิด ความกลัวและความสงสัยไป ยอมรับของประทานด้วยความเชื่อที่มีอยู่ และยอมจำนนจิตใจและกายของตนต่อการควบคุมของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มใช้คนทั้งหลายในวิธีหนึ่งวิธีใด พวกเขามักจะกังวล ลังเลหรือกลัว กลัวในสิ่งที่ไม่รู้ กลัวที่จะถูกปฏิเสธ กลัวที่จะกระทำไม่เหมาะสม เมื่อพวกเขาเอาชนะความรู้สึกเหล่านี้ได้และทำการด้วยความเชื่อ พระวิญญาณจะทรงไหลผ่านทางพวกเขาอย่างเป็นอิสระ พวกเขามักจะต้องได้รับการยืนยันหรือการหนุนน้ำใจเล็กน้อยเพื่อยอมจำนนอย่างแท้จริง

*เมื่อพวกเขาทำการในความเชื่อ พระวิญญาณ
จะทรงไหลลงอย่างเป็นอิสระผ่านทางพวกเขา*

ในช่วงที่ข้าพเจ้าแต่งงานและทำงานรับใช้ใหม่ๆ ข้าพเจ้ากำลังนำการประชุมอยู่เมื่อมีคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ ขึ้นในที่ประชุม ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวุ่นใจว่าพระเจ้าจะทรงให้การแปลแก่ภรรยาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเดินไปที่ภรรยาแล้ววางมือบนเธอ ในทันใดนั้น เธอเริ่มแปลความนั้น เธอได้รู้สึกพระวิญญาณทรงเคลื่อนไหวอยู่ในเธอ แต่ประสบการณ์นี้เป็นสิ่งใหม่ และเธอจึงลังเลที่จะตอบสนอง การกระทำของข้าพเจ้า [การวางมือ] ให้การยืนยันแก่เธอ

ในการประชุมอีกครั้งหนึ่ง เหตุการณ์ที่คล้ายกันได้เกิดขึ้น ในขณะที่พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวในวิถีทางพิเศษ ผู้นำการประชุมเดินมาที่ผู้รับใช้หนุ่มคนหนึ่ง เพราะตระหนักว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะตรัสผ่านผู้รับใช้หนุ่มคนนั้นและวางมือบนไหล่ของเขา ในทันใดนั้น ชายหนุ่มเริ่มเผยพระวจนะ

เมื่อข้าพเจ้าและภรรยาเริ่มตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองออสติน รัฐเท็กซัส เราเริ่มการประชุมกันในบ้านของเรา ไม่นานหลังจากนั้น เราสามารถแบ่งใช้อาคารร่วมกับคริสตจักรอีกแห่งหนึ่งสัปดาห์ละสองครั้ง แต่เรายังคงให้มีการประชุมอธิษฐานที่บ้านของเรา เมื่อครั้งที่เรายังมีจำนวนคนน้อยอยู่ ข้าพเจ้าเริ่มสอนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ และบอกสมาชิกว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้ของประทานเหล่านี้ดำเนินการในกลุ่มของเรา ในการประชุมอธิษฐานครั้งหนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอย่างมาก ข้าพเจ้าตระหนักว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะตรัสผ่านทางคุณย่า/ยายของภรรยาของข้าพเจ้า แม้ว่าท่านจะมีอายุเจ็ดสิบกว่าแล้วและเติบโตมาในครอบครัวเพนเทคอสต์ แต่พระเจ้าไม่ทรงใช้ท่านในทางนี้มาก่อน และท่านลังเลที่จะยอมจำนน

ภายหลัง ข้าพเจ้าบอกท่านว่า “ย่า/ยายครับ ย่า/ยายเคยอยู่ในคริสตจักรที่มีคนแยะที่รู้ว่าจะตอบสนองต่อพระเจ้ายังไง แต่ตอนนี้ ย่า/ยายอยู่ในคริสตจักรใหม่ที่คนส่วนใหญ่ยังไม่มีประสบการณ์มากนัก เราจำเป็นต้องมีคนเหมือนย่า/ยายที่รู้ว่าจะตอบสนองต่อพระเจ้าอย่างไร คราวหน้าเวลาย่า/ยายรู้สึกเหมือนคืนนี้ ก็อนุญาตให้พระเจ้าตรัสผ่านย่า/ยายนะครับ” ไม่นานหลังจากนั้น ในการประชุมอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ท่านยอมจำนน พูดภาษาแปลกๆ แก่ที่กลุ่มและมีการแปลตามมา

บุคคลอาจจะใช้ของประทานอย่างหนึ่งอย่างใดเพียงครั้งเดียว แต่โดยทั่วไป จะใช้ของประทานเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อเอาชนะความลังเลในครั้งแรกได้ ก้าวออกมาด้วยความเชื่อและยอมจำนนต่อพระเจ้า ก็เป็นการวางยั้งขึ้นที่พระเจ้าจะทรงใช้พวกเขาอีกครั้งในวิถีทางเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะปล่อยให้ตนเองหรือคริสตจักรยึดติดในสิ่งนั้น หากพระเจ้าทรงใช้เราในวิถีทางอย่างหนึ่งอย่างใดมาก่อน เราไม่ควรจะนึกเอาโดยอัตโนมัติว่าพระองค์จะทรงใช้เราแทนที่จะใช้คนอื่นในครั้งต่อไป ในทำนองเดียวกัน หากพระเจ้าทรงใช้สมาชิกคริสตจักรอีกคนหนึ่งในวิถีทางอย่างหนึ่งอย่างใดบ่อยครั้ง เราไม่ควรจะนึกเอาว่าเขาเป็นผู้เดียว

ที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะใช้ในทางนั้น ในแต่ละครั้งที่พระเจ้าทรงเคลื่อนไหว และในแต่ละครั้งที่ความจำเป็นเกิดขึ้น เราทุกคนควร
จะแสวงหาพระเจ้าและไว้อ่อนน้อมพระทัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ในเวลาอันนั้น

การใช้ของประทานด้วยความรัก

“แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้อง
หรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ และเข้าใจในความล้ำลึกทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่ง
ที่สุดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความค่าอะไรเลย...จงมุ่งหาความรัก และขวนขวายของประทานฝ่ายพระ
วิญญาณด้วยความจริงใจ เฉพาะอย่างยิ่งการเผยพระวจนะ” (1 โครินธ์ 13:1-2; 14:1)

สิ่งสำคัญที่สุดเกี่ยวกับการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณคือ เราจะต้องใช้ของประทานด้วยความรัก ในระหว่างการ
กล่าวถึงของประทานเหนือธรรมชาติใน 1 โครินธ์ 12-14 บทที่ 13 ทั้งบทมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ซึ่งเป็นข้อความที่ดีที่สุดข้อความ
หนึ่งของพระคัมภีร์ มักจะมีผู้นำไปกล่าวอ้างในการสอนเกี่ยวกับความรักโดยทั่วไปและเป็นการถูกต้อง ถึงกระนั้น เราไม่ควรจะลืม
ว่า ข้อความนี้ใช้อย่างเหมาะสมที่สุดในเนื้อหาเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ของประทานต่างๆ ไม่มีค่าอันใดหากไม่ใช่ด้วยความรัก

บทนี้กล่าวไว้ชัดเจนว่า ของประทานต่างๆ ไม่มีค่าอันใดหากไม่ใช่ด้วยความรัก น้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อให้คนๆ
หนึ่งพยายามใช้ของประทานอย่างแข็งกร้าว เพื่อทำลาย ประณาม ควบคุม ช่มชู้หรือทำให้แตกแยก

การสำแดงเช่นนั้นไม่ถูกต้องอย่างแน่นอน หรืออย่างน้อยเป็นการใช้สิ่งที่พระเจ้าทรงพยายามทำให้สำเร็จนั้นให้เกิดผล
ร้าย วิธีที่เหมาะสมวิธีเดียวในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณคือใช้ด้วยใจที่มีความรักต่อพระเจ้า และความรักต่อกันและกัน
(ดูบทที่ 6 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความรัก)

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นการละเมิดหลักการแห่งความรัก ในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่กำลังมีความขัดแย้งกัน มีคน
หนึ่งได้กล่าวต่อหน้าคนทั้งหลายว่า บุคคลคนหนึ่งซึ่งไม่สบายใจจะพยายามฆ่าสมาชิกในครอบครัวของศิษยาภิบาล อีกกรณีหนึ่ง
ศิษยาภิบาลทราบมาว่าครอบครัวหนึ่งในคริสตจักรของเขาคิดจะทำสิ่งที่เขาไม่เห็นด้วย เขาจึงบอกกับคนเหล่านั้นว่า พระเจ้าได้
ตรัสกับเขาเกี่ยวกับเรื่องนั้น และพูดเป็นนัยว่าหากพวกเขากระทำสิ่งที่ขัดกับความต้องการของตน ความตายจะเกิดขึ้นในครอบครัว
ในตัวอย่างที่สาม สมาชิกคริสตจักรแห่งหนึ่งเริ่มเผยพระวจนะเกี่ยวกับความหายนะของคนอื่นๆ ในคริสตจักร โดยบอกคนหนึ่งที่มี
สุขภาพไม่แข็งแรงว่า เขาจะเสียชีวิตในไม่ช้า แต่ไม่ให้เกิดผลที่มีประโยชน์ว่าทำไมพระเจ้าจึงเปิดเผยข้อมูลเช่นนั้น

ในแต่ละกรณี เป็นการอ้างว่ามีการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการทำให้จำเริญขึ้น
ตักเตือนและปลอบโยน และไม่ใช่ว่าการแสดงออกซึ่งความรักต่อผู้อื่น แม้ว่าคำกล่าวบางคำจะมีความจริงอยู่ แต่ไม่ได้กล่าวด้วย
ความเคารพและรักต่อทุกคนที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือหรือก่อให้เกิดประโยชน์ การกระทำเช่นนี้มีแต่จะทำให้ลายบุคคลทั้งหลายหรือที่
ประชุม

ของประทานอยู่ในการควบคุมของผู้รับ

“วิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้น ย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้เผยพระวจนะ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการ
วุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข ตามที่ปฏิบัติกันอยู่ในคริสตจักรแห่งธรรมิกชนนั้น...แต่จงปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัย
เถิด” (1 โครินธ์ 14:32-33, 40)

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอยู่ในการควบคุมของผู้ใช้

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอยู่ในการควบคุมของผู้ใช้ เมื่อพระเจ้าทรงประทานของประทาน พระองค์ไม่ทรงควบคุมความต้องการของมนุษย์ เราจะยังมีทางเลือกที่จะใช้ของประทานของพระเจ้าได้อย่างถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง และพระองค์ทรงคาดหวังให้เราใช้อย่างถูกต้อง หลักการนี้เป็นจริงในพระพรทุกอย่างของพระเจ้า รวมทั้งชีวิต สุขภาพ การเป็นเจ้าของวัตถุสิ่งของต่างๆ การเงิน พรสวรรค์ ความสามารถ การรับใช้ ตำแหน่งในการเป็นผู้นำและของประทานเหนือธรรมชาติ

บางคนก็ทักเอาจว่า เพราะของประทานฝ่ายพระวิญญาณเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ ผู้รับจึงควบคุมของประทานนั้นได้เพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้เลย พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงบังคับผู้รับจนพวกเขาเกือบจะหมดสติ เหมือนตกอยู่ในภวังค์หรือสภาพเหมือนนุ่ยนต์ แต่พระเจ้าไม่ทรงบังคับมนุษย์และการตัดสินใจของเขา เพราะพระองค์ทรงสร้างเราในพระฉายของพระองค์ให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญา มีเหตุผลและจิตใจโดยมีอำนาจในการตัดสินใจ ในการสำแดงทุกอย่าง ผู้รับจะต้องยอมจำนนต่อพระเจ้า แต่พระเจ้ายังคงอนุญาตให้พวกเขาควบคุมได้ในระดับหนึ่ง ด้วยเสรีภาพในการเลือกนี้เอง ผู้รับจึงอาจใช้ของประทานอย่างไม่ถูกต้องหรือใช้โดยก่อให้เกิดผลร้าย

ตัวอย่างจากพระคัมภีร์เก่า พระเจ้าทรงประทานฤทธิ์เดชแก่มoise เพื่อที่จะนำน้ำออกมาจากก้อนหินเพื่อชาวอิสราเอล ในครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสให้โมเสสพูดกับก้อนหิน แต่โมเสสตีก้อนหินด้วยความโกรธในความไม่เชื่อฟังของอิสราเอล เพราะโมเสสไม่เชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องนี้ พระองค์จึงไม่ให้เขาเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา (ดูกันดารวิถี 20:7-12)

เพราะอาจมีการใช้ที่ไม่ถูกต้อง 1 โครินธ์ 14:32 จึงกล่าวว่า “วิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้น ย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้เผยพระวจนะ” มนุษย์ไม่สามารถควบคุมและสั่งพระวิญญาณของพระเจ้าได้ แต่พระวิญญาณทรงกระทำการผ่านทางวิญญาณของมนุษย์ และมนุษย์บังคับวิญญาณของตนเอง พระเจ้ายังคงมีอำนาจสูงสุดเหนือในการประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่พระองค์ทรงให้มนุษย์มีเสรีภาพที่ยิ่งใหญ่ในการใช้ แม้ว่าเราไม่สามารถกำหนดได้ว่าใครจะได้รับของประทานอะไร และไม่ควรรพยายามบังคับของประทานบางอย่างให้ดำเนินการตามเวลา สถานที่และแบบที่เราต้องการ เรามีหน้าที่ใช้ของประทานตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ เพื่อสง่าราศีของพระองค์ เพื่อให้กายเจริญขึ้น และใช้ด้วยความรักแก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง

เรามีหน้าที่ใช้ของประทานตามที่พระเจ้าทรงประสงค์

การพูดภาษาต่างๆ [และแปลกๆ] เป็นตัวอย่างที่ดี การพูดภาษาต่างๆ [และแปลกๆ] เกิดขึ้นตามที่วิญญาณทรงโปรดให้พูด (กิจการ 2:4) ไม่ใช่ด้วยการเรียนรู้ของมนุษย์หรือการเลียนแบบเสียง เมื่อคนๆ หนึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะพูดภาษาต่างๆ อันเป็นหมายสำคัญ และในกรณีส่วนใหญ่ เขาจะคงพูดภาษาแปลกๆ บ้างในชีวิตการอธิษฐานหรือนมัสการส่วนตัวของเขา เมื่อเขาเติบโตขึ้นในพระเจ้า เขาสามารถเรียนรู้ที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าและอธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อที่จะพูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้ง แม้การพูดยังคงมาจากพระเจ้า บุคคลนั้นอาจก่อให้เกิดสภาพซึ่งนำไปสู่พูดภาษาแปลกๆ ได้ [ยอมจำนนต่อพระเจ้าและอธิษฐานอย่างจริงจัง] ดังนั้น เรามีหน้าที่ใช้ของประทานนี้อย่างเหมาะสม

ในกรณีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้พูดภาษาแปลกๆ ทุกครั้งที่อธิษฐาน แต่เมื่ออธิษฐานเมื่อผู้อื่นอย่างชัดเจน ข้าพเจ้าเริ่มพูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้งโดยไม่ได้คิดมาก่อน เกือบจะทุกที่ทุกเวลา ข้าพเจ้าสามารถอธิษฐานได้อย่างแท้จริงจนกว่าจะพูดภาษาแปลกๆ และอธิษฐานได้ดังเท่าที่ต้องการ อย่างไรก็ตาม ในสภาพปกติทั่วไป คงจะไม่เหมาะสมที่ข้าพเจ้าจะคุกเข่าลงที่ทางเดินในตลาด กลางทางหลวง หรือในชั้นเรียนโรงเรียนรัฐบาล และอธิษฐานจนกว่าจะพูดภาษาแปลกๆ ออกมาเสียงดัง หากข้าพเจ้าทำเช่นนั้น พระวิญญาณไม่ใช่เนื้อหนังหรือฝีมือ จะทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ แต่เวลาและสถานที่นั้นไม่เหมาะสม แทนที่จะเป็นการให้เกียรติแก่พระเจ้า ดึงดูดความสนใจของคนบาปไปยังพระองค์และทำให้ธรรมิกชนเติบโตขึ้น การใช้ดังกล่าวเป็นการขัดขวาง นำราคาญใจและไม่น่าพอใจ

บางคนกล่าวว่า พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้มีการใช้ของประทานอย่างไม่ถูกต้อง บางคนกล่าวว่า การใช้ให้เกิดผลร้ายเป็นหลักฐานว่าการสำแดงของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่างเป็นสิ่งไม่จริง และบางคนอ้างการใช้ให้เกิดผลร้ายเพื่อสนับสนุนว่าเราไม่ควรแสวงหาการสำแดงเหนือธรรมชาติใดๆ แต่การแก้การใช้อย่างไม่ถูกต้องและใช้ให้เกิดผลร้ายไม่ใช่การเลิกใช้ แต่เป็นการใช้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ คนดังกล่าวเพียงแต่ไม่เข้าใจวิธีการดำเนินการของพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงตอบสนองต่อความเชื่อในทุกที่ พระองค์ทรงกระทำตามพระวาระของพระองค์แก่ทุกคนที่ไว้วางใจ และเมื่อพระองค์ทรงให้ของประทานแล้ว พระองค์ทรงให้อำนาจและหน้าที่ในการใช้ของประทานนั้นด้วย

พระเยซูทรงสอนว่า “อย่าให้ของประเสริฐแก่สุนัข อย่าโยนไข่มุกให้แก่สุกร” (มัทธิว 7:6) ซึ่งทรงหมายความว่า การใช้พระพรที่บริสุทธิ์และของประทานฝ่ายพระวิญญาณในบางครั้งไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ ไม่เหมาะสมหรือก่อให้เกิดความเสียหาย เปาโลเขียนถึงชนชาติอิสราเอลว่า “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัย ในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเลือกสรรไว้” (โรม 11:29) แม้ว่าชาติอิสราเอลจะไม่สามารถดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำการในท่ามกลางพวกเขา เพื่อนำเขากลับมาสู่แผนการของพระองค์อีกครั้ง

ดังนั้น บุคคลหนึ่งอาจมีความเชื่อที่จะได้รับการอภัยโทษจากพระเจ้า แต่จากนั้น ใช้อย่างไม่ถูกต้องเพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง สนับสนุนคำสั่งสอนที่ผิด แสวงหาชื่อเสียงทางโลก หรือให้ได้ประโยชน์ทางวัตถุสิ่งของ ตัวอย่างคือ การรักษานาอามานให้หายโรคเรื้อนด้วยการรับใช้ของเอลีชา เอลีชาไม่ยอมรับเงินของนาอามาน แต่เกษี คนใช้ของเอลีชาได้รับเงินและเสื้อผ้าจากนาอามานในภายหลัง ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการพิพากษาจากพระเจ้า (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 5)

*พระประสงค์ของพระเจ้าในการประทาน
การอภัยโทษเป็นสิ่งที่ดีเสมอ*

เราจะต้องไม่โทษพระเจ้าเมื่อมีการใช้ให้เกิดผลร้ายและเกิดความวุ่นวาย พระประสงค์ของพระเจ้าในการประทานการอภัยโทษเป็นสิ่งที่ดีเสมอ ในทุกกรณี พระองค์ทรงกระทำการด้วยพระคุณ ตอบสนองต่อความเชื่อ ดำเนินตามพระวาระของพระองค์และตอบสนองต่อความจำเป็นที่แท้จริง เรามีหน้าที่ใช้ของประทานเหล่านี้ตามการชี้แนะที่พระองค์ทรงประทานให้ และจะต้องพิจารณาว่าการสำแดงทั้งหลายนั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ และหากมาจากพระเจ้า มีการใช้อย่างถูกต้องหรือไม่ (ดู 1 โครินธ์ 14:29, 37; 1 ยอห์น 4:1) คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่สามารถสังเกตการเคลื่อนไหวที่แท้จริงของพระเจ้าได้ พวกเขาจะยอมรับการสำแดงที่แท้จริง โดยไม่ยอมรับการแปลหรือการใช้ที่ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น พวกเขาจะยอมรับการรักษาของพระเจ้า แต่ปฏิเสธการอ้างอำนาจที่นอกไปจากพระคัมภีร์ของบุคคลที่อธิษฐานเพื่อการรักษา

การสำแดงบางอย่างมาจากเนื้อหนัง ฝีมือหรือการแสวงแส้ง แต่บางครั้ง อาจมีการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น สมมติว่าพระเจ้าทรงประทานถ้อยคำประกอบด้วยความรู้แก่ศิษยาภิบาลเกี่ยวกับความผิดบาปที่ร้ายแรงในคริสตจักรที่เขาเป็นผู้นำอยู่ พระประสงค์ของพระเจ้าคือเพื่อปกป้องศิษยาภิบาลและคริสตจักร และนำผู้ที่กระทำบาปกลับคืนมา ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ต่างๆ การใช้ที่ดีที่สุดอาจเป็นการที่ศิษยาภิบาลให้คำปรึกษาผู้ที่กระทำผิดเป็นการส่วนตัว ดำเนินการเป็นความลับเพื่อให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด เตือนบุคคลอื่นที่ได้รับผลกระทบโดยเป็นการส่วนตัว หรือเพียงแต่อธิษฐานและระวังเพื่อเวลาภายหลัง อย่างไรก็ตาม ถ้าศิษยาภิบาลประกาศความผิดบาปที่เป็นความลับนี้ต่อที่ประชุมทั้งหมด เขาอาจจะใช้ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้อย่างผิดๆ เพราะการกระทำของเขามีแนวโน้มเป็นอันตรายต่อทุกคนที่เกี่ยวข้อง โดยไม่ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ

บางคนกล่าวว่า เมื่อเขาารู้สึกพระวิญญาณ เขาควรจะลงมือกระทำโดยไม่หยุดยั้งและแนวทางใดๆ จะดับพระวิญญาณในทางตรงกันข้าม เปาโลเขียนไว้ด้วยการดลใจจากพระเจ้าว่า “ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวาระหรืออยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ควร

ยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าผู้ใดไม่รับรู้ข้อความนี้ ผู้นั้นก็ไม่ได้ รับการรับรู้” (1 โครินธ์ 14:37-38)

ผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริงจะทราบความจำเป็นของแนวทางตามพระคัมภีร์ ไม่ใช่เพราะเขาไม่ไว้วางใจพระ วิญญาณ แต่เพราะเขาไม่ไว้วางใจเนื้อหนัง แทนที่จะพึ่งพาความรู้สึกของตนเพียงอย่างเดียว พวกเขาจะต้องได้รับการชี้แนะโดย หลักการและคำสั่งจากพระวจนะของพระเจ้า โดยตระหนักว่า พระวิญญาณผู้ทรงเคลื่อนไหวบนพวกเขาได้กำหนดการชี้แนะที่เป็น สากลเพื่อควบคุมของประทานของพระองค์ไว้แล้ว ในการคิดเป็นอย่างอื่นนั้น ถือเป็นกาลโง่เขลา

เราสามารถสรุปการศึกษาของเราได้ด้วยคำเตือนต่อไปนี้ “แต่จงปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัยเถิด” (1 โครินธ์ 14:30) ใน การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง เราควรจะสนับสนุนความเป็นหนึ่งของคริสตจักรและผู้นำทางฝ่ายวิญญาณ ในการ ประชุมนมัสการทุกครั้ง เราควรจะแสวงหาประโยชน์สูงสุดของทุกคนที่อยู่ในการประชุม ทั้งผู้ที่เชื่อและไม่เชื่อ

แต่จงปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัยเถิด

สมมติว่า คนๆ หนึ่งพูดภาษาแปลกๆ เสียงดัง ขึ้นมาในที่ประชุม โดยทั่วไป ศิษยาภิบาลหรือผู้นำนมัสการจะหยุดเพื่อให้มี การพูดภาษาแปลกๆ และการแปล แต่หากว่าผู้นำยังคงดำเนินการประชุมต่อไปหรือใจเปลี่ยนไปสู่การประชุมในสวนอื่นๆ ที่ ประชุมควรจะติดตามในทิศทางนั้น พวกเขาจะไม่ดับพระวิญญาณ พวกเขาจะทำทุกสิ่งตามระเบียบวินัย

สถานการณ์นี้มีคำอธิบายที่เป็นไปได้หลายประการ แต่ไม่สำคัญว่าคำอธิบายใดถูกต้อง คริสตจักรยังต้องติดตามผู้นำ ทางฝ่ายวิญญาณ เพราะพระเจ้าทรงให้เขามีหน้าที่นำการประชุมทั้งหมด ประการแรก บุคคลที่พูดภาษาแปลกๆ อาจจะได้รับพระ พรส่วนตัว งานของพระวิญญาณนั้นอาจจะมีเพื่อเขาเพียงลำพัง อย่างไรก็ตาม ผู้นำทราบการนำของพระเจ้าสำหรับที่ประชุมและ ปฏิบัติตามนั้น

ประการที่สอง บุคคลอาจกระทำเช่นนั้นด้วยความรู้ที่ไม่ถูกต้อง ความกระตือรือร้นเกินไป เนื้อหนัง หรือด้วยอำนาจชักจูง ของผีมาร ในกรณีดังกล่าว ผู้นำมีหน้าที่ปกป้องที่ประชุมและทุกคนมีหน้าที่ร่วมมือกับผู้นำ

ประการที่สาม เป็นไปได้ที่ผู้นำพลาดการนำของพระวิญญาณ อย่างไรก็ตาม ในกรณีดังกล่าว จะเป็นการร้ายมากกว่า การดีหากพยายามผลักดันการประชุมให้ตรงข้ามกับผู้นำ ผลคือความวุ่นวายและการแตกแยก

มีแนวโน้มว่า ผู้ที่เป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณจะทำการตัดสินใจที่ถูกต้อง แต่แม้จะไม่เป็นเช่นนั้น วิธีที่ดีที่สุด สถานการณ์ เช่นนี้คือร่วมมือและส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระเจ้าสามารถทำให้พระประสงค์ของพระองค์บรรลุอย่างง่ายดายในวิธี หนึ่งหรือเคลื่อนไหวในผู้นำในเวลาอื่น และข้อผิดพลาดชั่วขณะไม่จำเป็นต้องก่อให้เกิดอันตรายไปตลอด อย่างไรก็ตาม ความ เสียหายที่เกิดจากการประพฤติที่ไม่ถูกต้องหรือไม่อยู่ในระเบียบมักจะเป็นสิ่งที่อยู่ตลอดไป

โดยสรุป ที่ประชุมแต่ละแห่งและคริสเตียนแต่ละคนควรจะแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างแท้จริง ในเวลา เดียวกัน เราทุกคนจะต้องเรียนรู้ที่จะใช้ของประทานตามหลักการของพระคัมภีร์ นั่นคือ ด้วยความรัก ในระเบียบและวินัยของพระ เจ้า

บทที่ห้า

1โครินธ์ 12:ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ในกายของพระคริสต์

จากพระคัมภีร์ทั้งเล่ม 1โครินธ์ 12-14 กล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณในรายละเอียดมากที่สุด 1โครินธ์ 12:1-11 แนะนำและแยกแยะของประทานเหล่านี้ ส่วน 1โครินธ์ 12:12-31 กล่าวถึงว่าคริสตจักรทำหน้าที่เป็นกายของพระคริสต์โดยมีสมาชิกแต่ละคนใช้ของประทานต่างๆ 1โครินธ์ 13 สอนว่าความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ จากนั้น 1โครินธ์ 14 ให้แนวทางเกี่ยวกับของประทานในการพูด อันได้แก่ การเผยพระวจนะ การพูดภาษาแปลกๆ และการแปลภาษาแปลกๆ ก่อนที่จะศึกษาเกี่ยวกับของประทานเหนือธรรมชาติแต่ละอย่าง รวมทั้งของประทานในการพูดนั้น ควรจะศึกษา 1โครินธ์ 12-13 ซึ่งเป็นพื้นฐานของการศึกษาเพิ่มเติมก่อน

บทนำสู่ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ (1โครินธ์ 12:1-11)

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้น ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนต่างศาสนาอยู่นั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ ไม่ว่าท่านถูกนำไปอย่างไร” (ข้อ 1-2)

คริสตจักรเมื่อโครินธ์เคยเป็นชาวต่างชาติที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้า เมื่อเขามาหาพระเยซูคริสต์ เขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถูกนำไปหลงผิดไปในเรื่องทางฝ่ายวิญญาณด้วยการนมัสการรูปเคารพของพวกเขา ดังนั้น อัครทูตเปาโลผู้ได้รับการดลใจจากพระเจ้ารู้สึกว่าเป็นที่จำเป็นต้องสอนพวกเขาเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ผู้ที่เชื่อชาวโครินธ์ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์และรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว (ดู 1โครินธ์ 1:13; 6:11; 12:13) แต่ความเชื่อใหม่และการบังเกิดใหม่ทางฝ่ายวิญญาณของพวกเขาไม่ได้ทำให้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องทางฝ่ายวิญญาณที่สมบูรณ์ในทันที พวกเขาต้องได้รับการสั่งสอนและชี้นำในเรื่องนี้ เหมือนเช่นคริสเตียนในปัจจุบัน

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบ ว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระเยซูถูกแช่ง’ และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่า ‘พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า’ นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ข้อ 3)

เพราะขาดความรู้และประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณ ชาวเมืองโครินธ์จึงอาจเจอกับการล้าแต่ที่ไม่จริง ดังนั้น การทดสอบต่างๆ จะช่วยเขาสังเกตได้ว่าการล้าแต่ใจจริงหรือไม่ นั่นคือ หากคนๆ หนึ่งแข่งสาปพระเยซูคริสต์ เขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า หากวิญญาณหนึ่งไม่ได้ยกพระเยซูคริสต์ ไม่สำคัญว่าการนั้นจะอัครวรรย นำประทับใจหรือนำหลงไหลเพียงใด วิญญาณนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะในที่สุดแล้ว วัตถุประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือเพื่อให้เกียรติแก่พระเยซู (ยอห์น 16:14)

การทดสอบนี้คล้ายคลึงกับการทดสอบที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เก่า แต่ได้ยอมรับเพิ่มเติมว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งปรากฏเป็นเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเรา (ดูยอห์น 20:28; 1ทิโมธี 3:16) พระเจ้าตรัสแก่ประชากรของพระองค์ให้ปฏิเสธคนชอบฝันหรือผู้ทำการอิทธิฤทธิ์ที่พยายามนำพวกเขาให้นมัสการพระอื่น และให้ปฏิเสธผู้เผยพระวจนะที่กล่าวในนามของพระอื่น (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:1-3; 18:20)

พระวิญญาณจะไม่ทรงนำคนหนึ่งให้แข่งสาปหรือดูหมิ่นพระเยซู และไม่มีใครจะกล่าวได้อย่างแท้จริงว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า นอกจากผู้ที่พูดด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อใดก็ตามที่คนๆ หนึ่งเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระเยซูทรงเป็นใคร และเมื่อใดก็ตามที่คนๆ หนึ่งยอมจำนนชีวิตของตนต่อพระเยซู เราควรจะยอมรับว่าเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การทดสอบไม่จำเป็นต้องมีถ้อยคำตามนั้นโดยเฉพาะเพราะวัตถุประสงค์ของการทดสอบคือ เพื่อตัดสินว่าสิ่งหนึ่งไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นเพียงบทพิสูจน์เท่านั้น ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนที่ยอมรับพระเยซูด้วยคำพูดจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใช้ชีวิตที่ชอบธรรมหรือได้รับความรอด และไม่ได้หมายความว่า การกระทำหรือการประกาศทุกอย่างของคนดังกล่าวเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งนี้ มักจะมีช่องว่างระหว่างการอ้างและความเป็นจริง การรับรู้ทางจิตใจและความเชื่อที่ช่วยให้รอด การยอมรับด้วยปากและการเชื่อฟัง (ดูมัทธิว 7:21-27; ลูกา 13:24-30; ยอห์น 2:23-25; 12:42-43; ยากอบ 2:19-20)

ส่วนที่สองของข้อ 3 กล่าวว่าคุณของพระเจ้าซึ่งปรากฏแก่ทุกคน เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเข้าใจและประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงทั้งหมด (ดูทิตัส 2:11; 3:4-7) พระเจ้าเป็นผู้ทรงนำบุคคลคนหนึ่งสู่การยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเปโตรยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (พระเจ้าปรากฏเป็นเนื้อหนัง) พระเยซูทรงตรัสว่า “มนุษย์มิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ” (มัทธิว 16:16-17) ที่สำคัญที่สุด ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริงว่าพระเยซูคริสต์คือใคร รวมทั้งการที่พระองค์ทรงสถาปนาพระเจ้าและมนุษย์อย่างบริบูรณ์ หากผู้หนึ่งไม่ได้รับความเข้าใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อพระคัมภีร์หลายข้อประกาศความจริงนี้ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะต้องประทานความเข้าใจแก่ใจของเรา เพียงแค่สติปัญญา การศึกษา ปรัชญาและธรรมเนียมของมนุษย์นั้นไม่พอที่จะทำให้เข้าใจได้ (ดูโคโลสี 2:8-9)

นอกจากนี้ ในการยอมรับอย่างแท้จริงว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องให้พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราอย่างแท้จริง (ดูลูกา 6:46) วิธีเดียวที่เราจะทำให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราได้ทุกวันนั้นคือโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เราสามารถหนีจากความบาป เริ่มต้นชีวิตใหม่ เป็นพยานทั้งในคำพูดและการกระทำในชีวิตที่เปลี่ยนไป ก่อให้เกิดผลของพระวิญญาณ และดำเนินอยู่ในความบริสุทธิ์ (ดูกิจการ 1:8; โรม 8:13; กาลาเทีย 5:22-23)

*เราควรจะแสวงหาพระราชกิจพิเศษ
ของพระเจ้าในชีวิตของเราเอง*

“ของประทานนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน งานรับใช้ก็มีต่างๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว กิจกรรมมีต่างๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันเป็นต้นเหตุแห่งกิจกรรมนั้นๆ ในทุกคน” (ข้อ 4-6)

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำกรในหลายวิถีทาง โดยทรงให้ของประทาน การรับใช้ และกิจกรรมต่างๆ แก่บุคคลทั้งหลาย แต่มีพระวิญญาณเดียวที่ทรงประทานสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เราทุกคนควรจะแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่เราทุกคนไม่ควรจะคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงใช้เราในวิถีทางเดียวกัน เราไม่ควรจะอิจฉาผู้อื่น หรือพยายามเลียนแบบพวกเขา แต่เราควรจะแสวงหาพระราชกิจพิเศษของพระเจ้าในชีวิตของเราเอง

นอกจากนี้ เราไม่ควรจะตัดสินฝ่ายวิญญาณของคนทั้งหลายจากประเภทของของประทานที่เขาใช้ แม้ว่าของประทานบางอย่างเด่นชัดหรือมองเห็นได้ชัดกว่าของประทานอื่นๆ แต่พระเจ้าองค์เดียวเป็นผู้กระทำกรในสมาชิกทุกคนของคริสตจักร

ข้อความนี้ใช้ตำแหน่งสามอย่างของพระเจ้าเพื่อแสดงความแตกต่างของความหมาย แต่ใจความสำคัญคือ การเป็นหนึ่งของพระเจ้า และการเป็นหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในคริสตจักร ตำแหน่ง “พระเจ้า” มีการใช้มากที่สุด โดยหมายถึงลักษณะและพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า ตำแหน่ง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึง “เจ้านาย ผู้ปกครอง” และเน้นอำนาจในการตัดสินใจและอำนาจในการบริหารของพระเจ้า ตำแหน่ง “พระวิญญาณ” หมายถึง พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงกระทำกรอันเหนือธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกของเราและในชีวิตของบุคคลทั้งหลาย พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ผู้ที่แยกออกจากพระเจ้า แต่ทรงเป็น

“พระวิญญาณของพระเจ้า” “พระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์” และ “พระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน” (คู่มือ 10:20; ฟิลิปปี 1:19; โรม 8:9)

“การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน พระเจ้าทรงโปรดประทานโดยทางพระวิญญาณ ให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้ สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” (ข้อ 7-11)

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 2 พระเจ้าทรงเป็นที่มาของของประทานทั้งหลาย และพระองค์ทรงประทานตามน้ำพระทัยขอพระองค์ คำสั่งสอนหรือการปฏิบัติใดๆ ที่สนับสนุนการให้หรือใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณตามความปรารถนาและแผนการของมนุษย์เป็นสิ่งที่ผิด

ข้อความนี้กล่าวซ้ำหลายครั้งว่า ของประทานแต่ละอย่างมาจาก “พระวิญญาณเดียวกัน” เหมือนกับในข้อ 4-6 การที่คนทั้งหลายได้รับของประทานต่างๆ นั้นไม่ใช่เพื่อให้เกิดความหยิ่งยโส การแข่งขันกัน การไม่เป็นหนึ่งเดียวหรือการต่อสู้กัน เพราะของประทานทั้งหมดมาจาก “พระวิญญาณองค์เดียวกัน” (ข้อ 11)

พระเจ้าทรงประทานของประทาน
เพื่อประโยชน์ของทุกคน

ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 พระเจ้าทรงประทานของประทานเพื่อประโยชน์ของทุกคน แม้ว่าการสำแดงจะเกิดแก่บุคคลทั้งหลาย แต่วัตถุประสงค์คือเพื่อให้กายเติบโตขึ้น

ในเรื่องนี้ คำถามจึงเกิดขึ้นว่า ของประทานเป็นของบุคคลหรือคริสตจักร หากคนๆ หนึ่งเผยพระวจนะ เราควรจะกล่าวว่าเขามีตำแหน่งเป็นผู้เผยพระวจนะหรือไม่ เราควรจะกล่าวว่าเขามีของประทานในการเผยพระวจนะตลอดไป หรือเราควรจะพูดเพียงว่า เขาได้ใช้ของประทานในการเผยพระวจนะในโอกาสพิเศษ หากคนๆ หนึ่งอธิษฐานเผื่อคนที่ป่วยหลายคน และเขาได้รับการรักษาในทันที เราควรจะบอกว่าคนนั้นเป็นผู้รักษาหรือไม่ เรามีของประทานในการรักษาคนป่วยได้อยู่ประจำหรือไม่ และหากเป็นเช่นนั้น เราควรจะนำคนป่วยมาเพื่อให้เขาอธิษฐานเผื่ออยู่เป็นประจำหรือไม่ จะมีค่าหรือไม่ในการให้คนๆ หนึ่งอธิษฐานเผื่อคนป่วย หากเขาไม่ได้ยืนยันว่ามีของประทานนี้ หรือเราควรจะนำคนป่วยไปหา “ผู้รักษา” เป็นพิเศษ เป็นการเหมาะสมหรือไม่ที่จะโฆษณาว่าคนๆ หนึ่งมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณทั้งเก้าอย่าง เหมือนเช่นที่คนหนึ่งซึ่งอ้างตนเป็น “อัครทูต” ได้โฆษณาเกี่ยวกับตนเองในนิตยสารคริสตจักรฉบับหนึ่ง

ในการตอบคำถามเหล่านี้ เราจะต้องเชื่อมความคิดตามพระคัมภีร์สองประการเข้าไว้ด้วยกัน ประการแรก ข้อ 8-10 กล่าวว่าพระเจ้าทรงประทานของประทานที่แตกต่างกันแก่บุคคลต่างๆ นั่นคือ ของประทานหนึ่งทรงให้แก่ “คนหนึ่ง” และของประทานอีกอย่างหนึ่งทรงให้แก่ “อีกคนหนึ่ง” ข้อ 29-30 กล่าวว่า บางคน ไม่ใช่ทุกคน เป็นผู้ “กระทำการอันเป็นอิทธิฤทธิ์” และมี “ของประทานให้รักษาโรค”

อีกประการหนึ่ง ใจความสำคัญของ 1 โครินธ์ 12 คือว่า พระเจ้าทรงให้ของประทาน “เพื่อประโยชน์ร่วมกัน” (ข้อ 7) และให้ดำเนินการอยู่ใน “กายเดียวกัน” (ข้อ 13) เหมือนเช่นเท้าหรือหูไม่สามารถทำหน้าที่แยกจากส่วนที่เหลือของร่างกายได้ สมาชิกของคริสตจักรก็ไม่สามารถทำหน้าที่แยกจากส่วนที่เหลือของคริสตจักรได้เช่นกัน (ข้อ 15-25)

พระเยซูทรงสัญญาว่าการอธิษฐานและการรักษาจะมีแก่ผู้ที่เชื่อทั้งปวง ไม่ใช่แค่ผู้ที่ได้รับเลือกเพียงไม่กี่คนเท่านั้น “มีคนที่เชื่อที่โหนดหมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:17-18) ในทำนองเดียวกัน ผู้ปกครองทุกคนของคริสตจักร ไม่ใช่ “ผู้รักษา” บางคน สามารถอธิษฐานเพื่อให้คนป่วยได้รับการรักษา “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้อายุคนป่วยรอดชีวิตและองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เขาหายโรค” (ยากอบ 5:14-15)

*พระวิญญานทรงให้ของประทานเหนือธรรมชาติ
แก่คริสตจักรเพื่อให้บุคคลทั้งหลายได้ใช้*

คำอธิบายที่ดีที่สุดอาจจะเป็นว่า พระวิญญานทรงให้ของประทานเหนือธรรมชาติแก่คริสตจักรเพื่อให้บุคคลทั้งหลายได้ใช้ตามที่พระองค์ประสงค์และกระทำการ และตามความจำเป็นที่เกิดขึ้น ของประทานต่างๆ ดำเนินการผ่านทางบุคคลทั้งหลาย แต่การสำแดงแต่ละอย่างเป็นของประทานแก่พระกายและไม่ใช่เพียงแก่บุคคลที่เป็นช่องทางเท่านั้น บุคคลคนๆ หนึ่งมักจะใช้ของประทานเดียวซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่ใช่เพราะเขาเป็นเจ้าของของประทานนั้น แต่เพราะเขามีความเชื่อว่าจะได้รับของประทานนั้นซ้ำแล้วอีก การสำแดงทุกครั้งเป็นตาม “พระวิญญาน” (ไม่ใช่บุคคล) “น้ำพระทัย” และ “การทรงบันดาล” ในคริสตจักร (1 โครินธ์ 12:11)

ด้วยเหตุนี้ ไม่ใช่ทุกคนจะใช้ของประทานทุกอย่าง แต่บุคคลแต่ละคนสามารถใช้ของประทานใดๆ ได้ ไม่มีของประทานใดเป็นพิเศษสำหรับผู้ได้รับเลือกเพียงบางคน การเข้าใจนี้ดูเหมือนจะเป็นทางเดียวที่จะแก้ปัญหาความแตกต่างของคำกล่าวที่แตกกันเป็นอย่างมากสองข้อความที่ว่า พระเจ้าทรงให้เพียงบางคนสามารถเผยพระวจนะได้ (อย่างน้อยในโอกาสใดโอกาสหนึ่ง) แต่พระองค์ทรงให้ทุกคนเผยพระวจนะได้ (ตามที่ทรงเคลื่อนไหว) “ของประทานนั้นมีต่างๆ กัน... ให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา... ให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะได้” (1 โครินธ์ 12:4, 8, 10) “เพราะว่าท่านเผยพระวจนะได้ที่ละคน” (1 โครินธ์ 14:31)

การให้ความสำคัญกับการมีของประทานต่างๆ ร่วมกันช่วยหลีกเลี่ยงความหยิ่งทางฝ่ายวิญญาน และช่วยให้เราคงพึ่งพาซึ่งกันและกัน และพึ่งพาพระวิญญานบริสุทธิ์ แม้ว่าเราควรจะมี ความเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าของบุคคลที่ยอมจำนนต่อพระเจ้าบ่อยครั้งในการใช้ของประทานบางอย่าง แต่เราไม่ควรพึ่งพาพวกเขาแต่พึ่งพาพระวิญญานและทั้งร่างกาย หากเราต้องการถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาหรือความสามารถในการรักษาคนป่วยได้ และไม่มีใครที่มีประสบการณ์ในของประทานนี้มาก่อน เราก็ยังสามารถร่วมกันในความเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงตอบสนองของความจำเป็นนั้น

ในการประชุมร่วมกัน เราหมายพึ่งผู้นำทางฝ่ายวิญญาน เหมือนเช่นเมื่อเราขอให้ผู้ปกครองอธิษฐานเพื่อคนป่วยตามยากอบ 5:14-15 อย่างไรก็ตาม หากมีความจำเป็นเร่งด่วนเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเรา หรือหากโอกาสในการเป็นพยานเกิดขึ้นกะทันหัน เราจะไม่มีความสามารถเพียงเพราะผู้นำฝ่ายวิญญานไม่ได้อยู่ด้วย แต่ผู้ที่เชื่อแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรและเป็นตัวแทนของคริสตจักรต่อโลกรอบๆ ตัวเขา พวกเขาแต่ละคนสามารถอธิษฐานเพื่อการรักษาคนป่วยได้ในทันที การปกป้องของพระเจ้าหรือการอธิษฐานอื่นๆ บางอย่าง ตามที่มาระโก 16:16-17 สัญญาไว้

1 โครินธ์ 12:8-10 กล่าวถึงรายการของประทานเหนือธรรมชาติฝ่ายพระวิญญาน โดยปกติจะแบ่งออกเป็นสามประเภทเพื่อประโยชน์ในการศึกษา ดังต่อไปนี้

- ก. ของประทานในการเปิดเผย
1. ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา

2. ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้
 3. การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ
- ข. ของประธานในการให้ฤทธิ์เดช
1. ความเชื่อ
 2. การทำการอธิษฐานต่างๆ
 3. ความสามารถรักษาคนป่วยได้
- ค. ของประธานในการพูด
1. การเผยพระวจนะ
 2. การพูดภาษาแปลกๆ
 3. การแปลภาษาแปลกๆ

หลังจากรายการของประธานเก้าอย่างนั้น มีการเปรียบเทียบคริสตจักรเป็นกายของพระคริสต์ ดังนั้น เราจึงสามารถระบุประเภททั้งสามออกเป็นการสำแดงของพระทัยของพระคริสต์ พระหัตถ์ของพระคริสต์ และพระสุรเสียงของพระคริสต์ตามลำดับ เราจะกล่าวถึงของประธานเก้าอย่างนี้ทีละอย่างในบทที่ 7-13

การใช้ของประธานฝ่ายพระวิญญาณในพระกาย (1โครินธ์ 12:12-31)

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะเหล่านั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิว หรือพวกกรีก เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นซาบซ่านอยู่” (ข้อ 12-13)

หลังจากกล่าวถึงของประธานฝ่ายพระวิญญาณเก้าอย่าง 1โครินธ์ 12 อธิบายว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ใจความสำคัญคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางความแตกต่าง ไม่ว่าเราจะเป็นชนกลุ่มใดและมีภูมิหลังทางสังคมเป็นอย่างไร พระวิญญาณของพระเจ้าเดียวทรงทำให้เราทุกคนเป็นกายเดียวในพระคริสต์แม้ว่าพระองค์จะทรงใช้เราในวิถีทางพิเศษต่างๆ กัน

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ทำให้เราอยู่ในพระกายเดียวของพระคริสต์

จากข้อ 13 เราเห็นความสำคัญของการได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะทำให้เราอยู่ในพระกายเดียวของพระคริสต์ คำกล่าวนี้ไม่ได้ทำให้บทบาทของการบัพติศมาด้วยน้ำไม่สำคัญ แต่กล่าวถึงพระวิญญาณเพียงอย่างเดียวเพราะใจความสำคัญของข้อความนี้คือ พระราชกิจของพระวิญญาณ และพระวิญญาณทรงทำให้เราสนิทสนมกับพระองค์ (ดู 2โครินธ์ 13:14; พิบัติปี 2:1) ข้อความอื่นๆ สอนว่า การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซูคริสต์เป็นส่วนหนึ่งของการเริ่มต้นของคริสเตียน (ดู กิจการ 2:37-41; โรม 6:3-4; 1โครินธ์ 6:11; กาลาเทีย 3:27) ในที่นี้ เปาโลอาจถือว่าการบัพติศมาด้วยน้ำมีก่อนหน้าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:38) เขาเตือนผู้อ่านของเขาว่า หลังจากการบัพติศมาด้วยน้ำ เมื่อเขาพยายามต่อไปจนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาได้เข้าสู่ความสนิทสนมทางฝ่ายวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์

เหมือนเช่นภาษาที่ว่างเปล่าได้เต็มเต็มเมื่อถูกจุ่มลงในน้ำ พวกเขาได้เริ่มดื่มพระวิญญาณเป็นอย่างมากเมื่อเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในกิจการ 1:5 พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกว่า “แต่ไม่ช้านานท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” บัพติศมาในภาษากรีกที่แปลเป็นคำว่า “ด้วย” ในที่นี้คือ เอ็น (en) ซึ่งอาจแปลได้เป็นคำว่า “โดย” หรือ “ใน” ได้ด้วย แน่แน่นอนว่า 1 โครินธ์ 12:13 ใช้บัพติศมาในภาษากรีกคำเดียวกันเมื่อกล่าวว่า เราทุกคนได้รับบัพติศมา “โดย” พระวิญญาณองค์เดียว ด้วยเหตุนี้ ในทางภาษาศาสตร์ คำสัญญาของพระเยซูในกิจการ 1:5 และการอธิบายของเปาโลใน 1 โครินธ์ 12:13 หมายถึงเหตุการณ์เดียวกัน

คำสัญญาของพระเยซูสำเร็จในวันเพ็นเทคอสต์ “เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:4) ในวันนั้น เปโตรอธิบายว่าประสบการณ์นี้คือ พระวิญญาณทรง “เท” และ “[การ] ได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:33, 38) ในภายหลัง เมื่อชาวต่างชาติได้รับประสบการณ์เดียวกันนี้ พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระวิญญาณก็เสด็จลงมาสถิตกับ” พวกเขา “พระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” ให้ลงมาบนพวกเขา และพวกเขา “ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 10:44-47; 11:15-17)

ดังนั้น ด้วยประสบการณ์เหนือธรรมชาติเดียวกัน พระวิญญาณเดียวรวมเราเข้าไว้ในพระกายของพระคริสต์ และทรงให้ฤทธิ์เดชในการเป็นพยานที่มีชีวิตอยู่ ฤทธิ์เดชในการก่อให้เกิดผลของพระวิญญาณ และฤทธิ์เดชในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ (ดูกิจการ 1:8; 1 โครินธ์ 12:8-10; กาลาเทีย 5:22-23) เป็นการไม่ถูกต้องที่จะแยกความแตกต่างระหว่างการรับพระวิญญาณเพื่อเข้าสู่กายของพระคริสต์ และการรับพระวิญญาณเพื่อรับฤทธิ์เดชในการรับใช้พระกายของพระคริสต์ เราไม่ได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายโดยเป็นอวัยวะที่ไม่ทำหน้าที่ใดๆ เราได้รับพระวิญญาณเดียว (ไม่ใช่สองหรือสาม) ในประสบการณ์ก้าวแรกที่ครอบคลุม และพระวิญญาณเดียวทรงให้ศักยภาพในการก่อให้เกิดผลและได้รับของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง

“เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ด้วยหลายอวัยวะ ถ้าเท้าจะพูดว่า ‘เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น’ เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้ก็มีไม่ได้ ถ้าหูจะพูดว่า ‘เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น’ การพูดเช่นนั้นจะทำให้หูไม่เป็นอวัยวะของร่างกายก็หาไม่ได้ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตาการได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน แต่พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน ความจริงมีอวัยวะหลายอย่าง แต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตราบเท่าที่เท้าว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า’ ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า’ ก็ไม่ได้ ที่จริงอวัยวะที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้ และอวัยวะที่เราถือว่ามีความเกียรติน้อย เราก็ยังทำให้มีความเกียรตินิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น เพราะว่าอวัยวะที่นั่นแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนพ้องซึ่งกันและกัน ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติอวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย” (ข้อ 14-26)

ข้อความนี้อธิบายว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์และเน้นถึงใจความสำคัญเกี่ยวกับการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางความแตกต่าง เพราะของประทานฝ่ายพระวิญญาณเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติและอัศจรรย์ จึงง่ายที่จะเกิดความหยิ่งยโส บูชาคนเก่ง ความอิจฉาและการโต้เถียงกันอันเป็นผลจากการใช้ของประทานเหล่านั้นถ้าเราไม่เข้าใจว่าพระกายของพระคริสต์ทำงานอย่างไร การเปรียบกับร่างกายมนุษย์สอนบทเรียนหลายอย่างที่เราสามารถใช้ของประทานอย่างกลมกลืนกันและเพื่อเป็นประโยชน์

1. คริสตจักรเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่มีความหลากหลาย นั่นคือ มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางความแตกต่าง (ข้อ 14, 20)

2. ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ สมาชิกจำเป็นต้องมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และต้องทราบบทบาทหน้าที่ของตนในการเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย (ข้อ 15-16)
3. ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ คริสตจักรจำเป็นต้องมีความแตกต่างและต้องทราบบทบาทของสมาชิกที่แตกต่างกันนั้น (ข้อ 17, 19)
4. พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกำหนดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางความแตกต่าง พระองค์ทรงกำหนดบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันของเราตามที่พระองค์ทรงเห็นสมควร (ข้อ 18)
5. สมาชิกทุกคนมีความสำคัญและมีค่า แม้ว่าบางคนจะมีผู้เห็นค่าน้อยกว่าคนอื่น ๆ ก็ตาม (ข้อ 21-24)
6. สมาชิกควรจะฝ่าฟันเพื่อให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ป้องกันไม่ให้เกิดความแตกแยก และก่อให้เกิดความใส่ใจและความเคารพซึ่งกันและกัน (ข้อ 25-26)

หากเราไม่เข้าใจหลักการเหล่านี้แล้ว เราจะคิดว่า คนๆ หนึ่งใช้ของประทานอย่างหนึ่งอย่างใดเพราะเขาอยู่ทางฝ่ายวิญญาณมากกว่า มีความสำคัญกว่าหรือมีค่ามากกว่าคนอื่น ๆ ในคริสตจักร และคนดังกล่าวอาจคิดว่า เขาไม่จำเป็นต้องคบหาใคร มีระเบียบวินัย การขึ้นหรือผู้นำทางฝ่ายวิญญาณ แต่เมื่อเราศึกษาการทำงานของร่างกายมนุษย์ เราพบว่าร่างกายจำเป็นต้องมีอวัยวะทั้งหมด และอวัยวะทั้งหมดจำเป็นต้องมีร่างกาย

ตัวอย่างเช่น ส่วนต่างๆ ของร่างกายที่ดูเหมือนอ่อนแอและเปราะบาง เช่น อวัยวะภายในของเรา เป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องมีบางส่วนอาจดูเหมือนมีเกียรติ มีค่า หรือสำคัญน้อยกว่า เช่น เส้นผม แต่เราปฏิบัติต่ออวัยวะเหล่านี้ด้วยเกียรติพิเศษ ส่วนที่ไม่สามารถจะถอดได้ เราจะแต่งกายให้สุภาพเป็นพิเศษ ส่วนที่ถอดได้ เช่นมือของเรา ไม่จำเป็นต้องได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น บางส่วนที่เห็นเด่นชัดมากกว่าส่วนอื่นๆ มีประโยชน์มากกว่า แต่ทุกส่วนมีประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด

กลุ่มสมาชิกแต่ละกลุ่มจำเป็นต้องได้รับประโยชน์
จากของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง และสมาชิกแต่ละคน
จำเป็นต้องเป็นส่วนที่ทำหน้าที่ในร่างกาย

ในพระกายของพระคริสต์ ก็เป็นเช่นนั้น กลุ่มสมาชิกแต่ละกลุ่มจำเป็นต้องได้รับประโยชน์จากของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง และสมาชิกแต่ละคนจำเป็นต้องเป็นส่วนที่ทำหน้าที่ในร่างกาย

“ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครทูต สองผู้เผยพระวจนะ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้น ก็มีผู้กระทำการอันเป็นอิทธิฤทธิ์ ผู้รักษาโรค ผู้อุปการะ ผู้ครอบครอง และผู้รู้ภาษาแปลกๆ ทุกคนเป็นอัครทูตหรือทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะหรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอันเป็นอิทธิฤทธิ์หรือ ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ ทุกคนแปลได้หรือ” (ข้อ 27-30)

ข้อความนี้ใช้การเปรียบร่างกายกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ตามที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 1 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงตัวอย่างของของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้ (อัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ครูบาอาจารย์) ของประทานในการรับใช้ (การอุปการะ การครอบครอง) และของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติ (การอิทธิฤทธิ์ การรักษาคนป่วย การพูดภาษาแปลกๆ การแปลภาษาแปลกๆ)

ลำดับของรายการนั้นแสดงให้เห็นว่าของประทานในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้มีความสำคัญมากที่สุดในการทำหน้าที่ของคริสตจักร ตามด้วยของประทานเหนือธรรมชาติที่ให้ฤทธิ์เดช จากนั้น ของประทานในการรับใช้ และท้ายที่สุดคือ ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในการพูด แต่กระนั้น เราจะต้องไม่ให้ความสำคัญกับลำดับนี้หรือการละของประทานบางอย่างในที่นี่มากเกินไป ข้อความนี้เพียงแต่แสดงตัวอย่างต่างๆ วัตถุประสงค์ของข้อความนี้ไม่ใช่เพื่อเรียงลำดับอย่างละเอียดแม่นยำหรือลดของประทานเฉพาะบางอย่างไป

*คริสตจักรที่แข็งแรง ทำงานได้อย่างเต็มที่
จะปรารถนาและแสวงหาของประทาน
ทุกอย่างจากพระเจ้าเพื่อกายของพระองค์*

แน่นอนว่า ทั้งในร่างกายมนุษย์และในคริสตจักร หน้าที่บางอย่างสำคัญกว่าอย่างอื่น ๆ ร่างกายมนุษย์อาจมีชีวิตรอดได้ถ้าไม่มีเท้า แต่ไม่อาจมีชีวิตรอดได้ถ้าหัวใจไม่เต้น อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ร่างกายที่แข็งแรงจะมีทั้งสองอย่าง และทั้งสองอย่างเป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกายเพื่อให้ทำงานตามที่พระเจ้าประสงค์ ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรไม่สามารถมีอยู่ได้หากไม่มีการรับใช้ของอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ และครูอาจารย์ แต่อาจพิจารณาไปสักกระยะหนึ่งหากไม่มีการอุปการะ การครอบครองและการพูดภาษาแปลกๆ ต่อหน้าที่ประชุม ถึงกระนั้น ไม่ใช่เหตุผลที่จะดูหมิ่นหน้าที่ในกลุ่มหลัง หรือพอใจที่ไม่มีหน้าที่เหล่านั้น คริสตจักรที่แข็งแรง ทำงานได้อย่างเต็มที่ที่จะปรารถนาและแสวงหาของประทานทุกอย่างจากพระเจ้าเพื่อกายของพระองค์

ข้อ 29-30 ถามว่าทุกคนมีตำแหน่งในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้หรือใช้ของประทานเหนือธรรมชาติบางอย่างหรือ คำตอบที่ต้องตอบคือ ไม่ (ในที่นี้ ไม่ได้ให้ตัวอย่างเกี่ยวกับของประทานในการรับใช้ไว้ อาจเป็นเพราะของประทานประเภทนี้ครอบคลุมไปถึงทุกคน) ไม่ใช่ทุกคนจะดำรงตำแหน่งการรับใช้หากปฏิบัติตามเอเฟซัส 4:11 และไม่ใช่ทุกคนจะใช้ของประทานเหนือธรรมชาติอย่างหนึ่งอย่างใดใน 1 โครินธ์ 12:8-10 ถึงกระนั้น ทุกคนมีความสำคัญในกายของพระคริสต์

เราควรจะสังเกตว่า ข้อ 30 ไม่ได้หมายถึง การพูดภาษาต่างๆ อันเป็นหมายสำคัญของการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่หมายถึงของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ในการนมัสการร่วมกันเพื่อประโยชน์ของที่ประชุม ซึ่งควรจะมีการแปลด้วย ทั้งนี้ มีการกล่าวถึงของประทานในการแปลต่อมา (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมจากบทที่ 12)

“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาของประทานอันใหญ่ยิ่งกว่านั้น และข้าพเจ้าจะแสดงทางดีที่สุดแก่ท่านทั้งหลาย” (ข้อ 31)

วัตถุประสงค์ของข้อความก่อนหน้านี้นี้ ไม่ใช่เพื่อขัดขวางการใช้ของประทานใดๆ พระเจ้าทรงประสงค์ให้กายของผู้ที่เชื่อทุกแห่งมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง บุคคลคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ของประทานทุกอย่าง แต่ศักยภาพในการใช้ของประทานแต่ละอย่างอาจมีอยู่ในเขาได้ แม้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่ใช้ของประทานอันอัศจรรย์ แต่ทุกคนควรจะแสวงหาของประทานที่มีค่าและจำเป็นที่สุดในสถานการณ์ของตนอย่างจริงจัง หากกลุ่มสมาชิกท้องถิ่นขาดของประทานอย่างหนึ่งอย่างใดอย่างสิ้นเชิง ของประทานนั้นก็จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องแสวงหาอย่างแน่นอน (ดูรายละเอียดจากบทที่ 4)

ถึงกระนั้น ตามที่ 1 โครินธ์ 13 อธิบายไว้ว่า มีบางสิ่งที่สำคัญมากกว่าการแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณ และนั่นคือ การมีและแสดงความรักของพระเจ้า เราไม่ควรจะเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะพระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีทั้งผลของพระวิญญาณ ซึ่งคือ ความรักอันใหญ่ยิ่ง และของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่สิ่งที่สำคัญคือ เราจะต้องมีความรักที่เป็นผู้ใหญ่ก่อนที่จะสามารถใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณได้อย่างถูกต้อง

บทที่หก

1โครินธ์ 13:ความรักในการใช้ของประทาน ฝ่ายพระวิญญาณ

ใจความสำคัญของ 1โครินธ์ 13 ซึ่งเป็นข้อพระคัมภีร์ที่มีการยกมาอ้างถึงมากที่สุดบทหนึ่ง คือ ความรัก การที่เรื่องความรักอยู่ตรงกลางในการกล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้นมีความหมาย พระเจ้าทรงเน้นว่าความรักมีความสำคัญกว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณ และความรักเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ลองวิเคราะห์ข้อความนี้โดยอ้างอิงถึงของประทานต่างๆ

ความยิ่งใหญ่ของความรัก (1โครินธ์ 13:1-3)

“แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ และเข้าใจในลึกลับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งที่สุดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้าจะสละของสารพัดหรือยอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่”

“ทางที่ดีที่สุด” ของ 1โครินธ์ 12:31 คือทางแห่งความรัก 1โครินธ์ 13 สอนเรื่องความยิ่งใหญ่ของความรักในชีวิตคริสเตียน การศึกษาของประทานฝ่ายพระวิญญาณไม่อาจสมบูรณ์ได้หากไม่กล่าวถึงความรัก เพราะความรักเป็นเหตุสำคัญของกากระทำทุกอย่าง

คำว่า ความรัก ในภาษากรีกในข้อความนี้คือ *อากาเพ* (*agape*) ซึ่งในความหมายสูงสุด หมายถึง ความรักของพระเจ้า ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว ความรักที่เสียสละ ความรักที่ไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ในฉบับ King James Version คำนี้คือ “charity” (ความรักของพระเจ้า/การทำทาน) ซึ่งเดิมนั้นมีความหมายที่ตีแย้ม แต่หลายศตวรรษผ่านไป คำนี้กลายเป็นคำที่มีความหมายถึงการช่วยเหลือคนยากจน ซึ่งก็มีความถูกต้องเพราะเป็นสิ่งที่จะไม่ได้รับผลตอบแทน

ในการอธิบายเรื่องนี้ ข้อความนี้กล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณหลายอย่างใน 1โครินธ์ 12 เช่น การพูดภาษาแปลกๆ การเผยพระวจนะ ความรู้ ความเชื่อ รวมทั้งงานอันเป็นการดีต่างๆ แน่แน่นอนว่า ข้อความนี้แสดงตัวอย่างสูงสุด ภาษาทูตสวรรค์และภาษามนุษย์ ความรู้ที่ดี (ไม่ใช่แค่ “ถ้อยคำ”) ซึ่งรวมถึงข้อลึกลับทั้งหมด ความเชื่อที่สมบูรณ์พอที่จะเคลื่อนภูเขา กา สละทรัพย์สิ่งของทั้งหมดและการเสียชีวิตอย่างทนทุกข์ทรมานที่สุด แม้ว่าคนๆ หนึ่งจะสำแดงของประทานเหล่านี้ทั้งหมดและกระทำการที่ยิ่งใหญ่ แต่ปราศจากความรัก เขาก็ไม่มีความค่าอะไร และการกระทำของเขาก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ในเวลานี้ คนจำนวนมากจะรุมล้อมผู้ที่แสดงของประทานและงานเช่นนี้ แต่พระคัมภีร์เตือนเราว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เครื่องพิสูจน์ทางฝ่ายวิญญาณและความจริง

เหตุที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียวในการใช้
ของประทานฝ่ายพระวิญญาณคือความรัก

โดยสรุป เหตุที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียวในการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณคือความรัก แม้ว่าเราควรแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณด้วยใจจริง (1โครินธ์ 12:31) เราจะต้องแสวงหาของประทานเหล่านี้ด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง ไม่ใช่เพื่อ

ยกตนเองขึ้น แต่เพื่ออวยพรแก่ผู้อื่น เหตุผลหนึ่งที่คริสเตียนหลายคนไม่ได้ใช้ของประทานมากกว่านี้คือเพราะพวกเขาปรารถนาของ
ประทานอย่างเห็นแก่ตัว (ดูยากอบ 4:3)

เมื่อเราใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เราจะต้องถามตัวเองว่า เราพูดหรือกระทำด้วยความรักหรือไม่ ความตั้งใจที่
แท้จริงคือความรักเพื่อพระเจ้า คริสตจักรของพระองค์และคนบาปใช่หรือไม่ หรือเราแสวงหาของประทานเพื่อทำให้อวดตาของ
ตนเองสูงขึ้น

ความตั้งใจของมนุษย์อาจเป็นการผสมกันระหว่างความเห็นแก่ตัวและความสูงส่ง นอกจากนี้ มนุษย์เรามีความสามารถ
อย่างมากในการแก้ตัวให้ตนเองและหลอกดวงตนเอง เยเรมีย์ 17:9 กล่าวว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่องลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อม
ทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า” ไม่มีใครสามารถไถ่หัวใจของตนเองได้ เราจะต้องตรวจสอบตนเองอยู่เป็นประจำ
ขอให้พระเจ้าทรงเปิดเผยความไม่บริสุทธิ์ที่หลบซ่อนอยู่ และขอให้พระองค์ทรงชำระเราจากความตั้งใจและความปรารถนาที่ไม่
ถูกต้อง

ผู้สดุดีกว่าถึงทัศนคตินี้ไว้ในการอธิษฐาน “แต่ผู้ใดเล่าจะเล็งเห็นความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้า
พระองค์ให้พ้นจากความผิด ที่ซ่อนเร้นอยู่ ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมี
อำนาจเหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้อำนาจ และพ้นจากความผิดจากการทรยศที่ยิ่งใหญ่นั้น ข้าแต่พระเจ้า พระศิลา
และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงภาวนาในจิตใจ เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตร
ของพระองค์เถิด” (สดุดี 19:12-14)

แม้ว่าเราจะสามารถและควรจะมี ความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่เราจะต้องระลึกว่า
การใช้ของประทานโดยปราศจากความรักเป็นสิ่งอันตราย เพราะของประทานเป็นสิ่งเห็นธรรมชาติและมักจะเป็นการอัครจรรยา เรา
อาจแสวงหาของประทานเพราะความสนใจหรือประโยชน์ส่วนตัว โดยไม่ใส่ใจว่าสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคนอื่นคืออะไร ดังนั้น เราจะต้อง
เตือนตนเองอยู่เสมอว่า หากไม่มีความรักแล้ว ของประทานเหล่านี้ทั้งหมดก็ไม่มี ความหมาย

ลักษณะของความรัก

(1 โครินธ์ 13:4-7)

“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบค้าย ไม่คิดเห็นแก่ตนเอง
ฝ่ายเดียว ไม่อุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประทุพผิต แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประทุพผิตชอบ ความรักทนได้ทุก
อย่างแม้ความผิดของคนอื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง” (1 โครินธ์ 13:4-7)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงความรักที่แท้จริง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ลักษณะของ
ความรักด้านล่าง (ซึ่งนำมาจากฉบับ New International Version) จะปรากฏเมื่อใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างถูกต้อง

1. อดทน
2. กระทำคุณให้
3. ไม่อิจฉา
4. ไม่อวดตัว
5. ไม่หยิ่งผยอง
6. ไม่หยาบค้าย
7. ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว
8. ไม่อุนเฉียว
9. ไม่ช่างจดจำความผิด

10. ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติผิด
11. ชื่นชมยินดีในความจริง (ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติชอบ ฉบับ KJV)
12. ปกป้องอยู่เสมอ (ทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น ฉบับ KJV)
13. ไว้วางใจในผู้อื่น (เชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ ฉบับ KJV)
14. มีความหวังอยู่เสมอ
15. ทนต่อทุกอย่าง

ตามที่ข้อ 1-3 เขียนไว้ บางคนอาจใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณโดยปราศจากความรัก ซึ่งจะเป็นการใช้ของประทานอย่างไม่ถูกต้อง ลักษณะของความรักที่ระบุไว้ข้างต้นนั้นช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะใช้ของประทานต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและช่วยให้เราทราบเมื่อมีการใช้ที่ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น พระเจ้าไม่ทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณเพื่อการว่ากล่าวก่อนที่จะคิดรุนแรง หยาบคายหรือใช้อารมณ์ พระองค์ไม่ทรงให้ของประทานเพื่อทำให้ผู้อื่นอับอายหรือขายหน้า ช่วยเหลือในการแก้แค้น หรือส่งเสริมความอิจฉาและการต่อสู้กัน พระองค์ไม่ทรงให้ของประทานเพื่อยกผู้รับหรือทำให้ความปรารถนาของตนเองเกิดความพอใจในทางตรงกันข้าม การใช้ของประทานอย่างถูกต้องจะสนับสนุนความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า การปกป้องวิญญาณ การไว้วางใจพระเจ้า ความหวังสำหรับอนาคต และการพากเพียรในความเชื่อเสมอ

หากความรักควบคุมเราแล้ว เราจะไม่ใช่ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างไม่ถูกต้อง เราจะใช้ของประทานตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ ไม่ใช่เพื่อยกตนเองหรือทำให้ตนเองพอใจ เราจะไม่อิจฉาผู้อื่นที่พระเจ้าทรงใช้ เราจะไม่ใช่การพูดเผยพระวาระเพื่อแข่งสาปผู้อื่น เราจะไม่ทำให้กลายเป็นการบูชาคนแก่ คำสั่งสอนที่ผิดหรือการไม่เชื่อฟัง แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ เพื่อรักพระเจ้า รักความจริง และรักวิญญาณทั้งหลาย

ความรักไม่มีวันสูญสิ้น (1โครินธ์ 13:8-13)

“ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้การเผยพระวาระก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็จะมีเวลาเลิกกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป เพราะความรู้ของเรานั้นไม่สมบูรณ์ และการเผยพระวาระนั้นก็ไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นพระพักตร์ชัดเจน เดียวนี้ความรู้ของข้าพเจ้าไม่สมบูรณ์ เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนพระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือ ความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด”

เราควรจะให้ความสำคัญกับความรักมากกว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณเพราะความรักมีอยู่ชั่วนิรันดร์ ความรักเท่านั้นเป็นลักษณะสำคัญของแผ่นดินนิรันดร์ของพระเจ้า เพราะความรักเป็นสิ่งที่ไม่สูญสิ้น จึงแสดงให้เห็นความยิ่งใหญ่เหนือของประทานและลักษณะอื่นใดทั้งหมด

เมื่อพระคริสต์ทรงรับคริสตจักรของพระองค์ไป และตั้งแผ่นดินนิรันดร์ของพระองค์ เราจะไม่จำเป็นต้องมีของประทานฝ่ายพระวิญญาณอีกต่อไป เพราะเราได้รู้ความเป็นผู้ใหญ่และความสมบูรณ์แบบอย่างเต็มที่ในพระองค์ เราจะเข้าร่วมกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ดังนั้น เราจึงไม่จำเป็นต้องมีการพูดภาษาแปลกๆ หรือการเผยพระวาระ เราจะมีความรู้เต็มบริบูรณ์ ดังนั้น เราจึงไม่ต้องมีความรู้เพียงบางส่วน (“ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้”)

ในชีวิตนี้ เราดำเนินอยู่โดยความเชื่อ ไม่ใช่ตามตาที่มองเห็น (2โครินธ์ 5:7) เราได้รับความรอดในความหวัง เพราะเรายังไม่สามารถเห็นความรอดสูงสุดของเราได้อย่างแท้จริง (โรม 8:24-25) แต่วันหนึ่ง เราจะเห็นทุกอย่างชัดเจน (1โครินธ์ 13:12) เมื่อ

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมารับเรา เราจะไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อหรือความหวังอีกต่อไป เพราะการเดินทางของเราจะสิ้นสุดลง และเราจะได้รับพระสัญญาของพระเจ้าทุกประการ แต่ความรักจะยังคงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเจ้า และกันและกัน

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมารับเรา
เราจะไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อหรือความหวังอีกต่อไป
เพราะการเดินทางของเราจะสิ้นสุดลง

นักศาสนศาสตร์บางคนอ้างว่า ของประทานฝ่ายพระวิญญาณโดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดภาษาแปลกๆ สิ้นสุดลงแล้ว หากเป็นเช่นนั้น เราคงต้องบอกว่าการเผยพระวจนะและความรู้บางส่วนสิ้นสุดลงแล้วเช่นกัน ว่าเรามีการมองเห็นและความรู้ที่สมบูรณ์ และกล่าวโดยนัยว่า เราไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อหรือความหวังอีกต่อไป ซึ่งเห็นได้ชัดว่า ความคิดเช่นนี้ไม่ถูกต้อง

ของประทานจะไม่สิ้นสุดลงจนกว่า "ความสมบูรณ์" หรือ "ความบริบูรณ์" (NIV) มาถึง บางคนกล่าวว่า "ความบริบูรณ์" หมายถึงพระคัมภีร์ ซึ่งครบถ้วนเมื่อพระคัมภีร์ใหม่เขียนเสร็จ แม้พระคัมภีร์จะเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่สมบูรณ์สำหรับเรา แต่คริสตจักรหรือโลกยังไม่ได้รับความบริบูรณ์ที่แท้จริง และจะไม่ได้รับจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาบนโลก ยุคพระคัมภีร์ใหม่ยังไม่จบสิ้นลง และวัตถุประสงค์สำหรับของประทานยังคงมีอยู่

แต่ความรักจะยังคงทำให้เรา
เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า และกันและกัน

นอกจากนี้ คำว่า "ความบริบูรณ์" (perfection) ในภาษากรีกคือ *เทเลออส (teleios)* ซึ่งเป็นคำเอกพจน์ไม่ระบุเพศ แต่ในภาษากรีก พระคัมภีร์ที่สมบูรณ์คือคำว่า "ข้อเขียนของพระเจ้า" ซึ่ง พระคัมภีร์ใหม่ใช้คำว่า *กราฟาอี (graphai)* (คำพหูพจน์เพศหญิง) 20 ครั้ง และใช้คำว่า *แกรมมาทา (grammata)* (คำพหูพจน์ไม่มีเพศ) เพียงครั้งเดียว ดังนั้น ตามหลักแล้ว ทั้งสองคำหลังไม่สอดคล้องกับคำว่า *เทเลออส (teleios)* คำนั้นจึงไม่อาจมีความหมายว่า "ข้อเขียนของพระเจ้า" ได้

1 โครินธ์ 1:7 ได้กล่าวไว้แล้วว่า ของประทานจะคงอยู่ไปจนกระทั่งการเสด็จมาครั้งที่สอง "ความบริบูรณ์" จะต้องหมายถึงเหตุการณ์หรือหมายถึงแผ่นดินที่พระคริสต์จะทรงตั้งเมื่อพระองค์เสด็จมา

บางคนกล่าวว่า ความเชื่อเกิดขึ้นจากประสบการณ์ในอดีต ความหวังมุ่งไปในอนาคต แต่ความรักมีค่าในปัจจุบัน ความรักคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในสามอย่าง ความรักเพราะมีค่าในปัจจุบัน และเราอาศัยอยู่ในปัจจุบันเสมอ

บทที่เจ็ด

สติปัญญา ความรู้ และการรู้จักสังเกตวิญญูณต่างๆ

ตอนนี้ กลับมาดูของประทานแต่ละอย่างใน 1 โครินธ์ 12 ของประทานสามอย่างแรกที่เราจะศึกษาคือ ถ้อยคำ ประกอบด้วยสติปัญญา ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ และการรู้จักสังเกตวิญญูณต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการศึกษา เราจะเรียกของประทานเหล่านี้ว่า *ของประทานในการเปิดเผย* เพราะเกี่ยวข้องกับภาระงานความเข้าใจจากพระทัยของพระเจ้าแก่เรา

ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา

ของประทานอย่างแรกใน 1 โครินธ์ 12 คือ “ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา” ภาษากรีกของคำว่า “สติปัญญา” ในที่นี้คือ *ซอเฟีย (sophia)* ซึ่งเป็นคำที่ใช้โดยทั่วไป “สติปัญญา” หมายถึง “การเข้าใจสิ่งที่เป็นจริง ถูกต้องหรือคงทนถาวร การเข้าใจอย่างลึกซึ้ง .. สำนวนสำนึก การตัดสินใจที่ดี” ความรู้คือการเข้าใจข้อเท็จจริง แต่สติปัญญาคือการเข้าใจวิธีการใช้ข้อเท็จจริงเพื่อการตัดสินใจที่ดี สติปัญญาคือ การเข้าใจอย่างลึกซึ้ง การตัดสินใจ การชี้แนะ

พระเจ้าไม่ทรงให้สติปัญญาของพระองค์ทั้งหมดแต่ทรงให้ “ถ้อยคำ” หรือส่วน ของสติปัญญา ภาษากรีกของคำว่า “ถ้อยคำ” ในที่นี้คือ *ลอกอส (logos)* ซึ่งมีความหมายทั่วไปหมายถึง ความคิดหรือการพูด ของประทานให้มี “ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา” ไม่ได้เป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุดหรือเป็นการชี้แนะจากพระเจ้าในทุกเรื่อง แต่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือความจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด

*ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาคือของประทานเหนือธรรมชาติ
ของส่วนความเข้าใจ การตัดสินใจหรือการชี้แนะ
จากพระเจ้าเพื่อความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ*

ตาม 1 โครินธ์ 12:8 รวมทั้งเนื้อหาทั้งหมดของ 1 โครินธ์ 12-14 เราสามารถอธิบายได้ว่า ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา คือ *ของประทานเหนือธรรมชาติของส่วนความเข้าใจ การตัดสินใจหรือการชี้แนะจากพระเจ้าเพื่อความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ*

พระเจ้าได้ทรงทำการอย่างอัศจรรย์ในอดีตมา และดังนั้น เราจึงสามารถเปรียบเทียบของประทานแห่งพระวิญญูณในพระคัมภีร์เก่าและในพระกิตติคุณได้ เนื่องจากของประทานใน 1 โครินธ์ 12 ทรงประทานให้แก่ผู้ที่เชื่อแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ เราจึงสามารถคาดหวังที่จะเห็นว่ามีกรกล่าวถึงของประทานเหล่านี้ในหนังสือกิจการ และจดหมายฉบับต่างๆ

เราพบตัวอย่างของถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาในเรื่องราวการเดินทางของอัครทูตเปาโลไปยังโรมในฐานะนักโทษ แม้ว่าเปาโลจะไม่ได้มีอาชีพทะเลสาบเรือ แต่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เขาทราบว่าไม่ควรจะเดินเรือไกลออกไป และเขาก็ได้แจ้งข่าวสารนี้ให้แก่นายร้อยชาวโรมที่ดูแลเขา กัปตันและเจ้าของเรือ “ครั้นเสียเวลาไปมากแล้ว และการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลายว่า ‘ดูก่อนท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้น แต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย’ “ (กิจการ 27:9-10)

อย่างไรก็ตาม พวกที่มีอาชีพเดินเรือนั้น ลงความเห็นกันว่า ปลอดภัยที่จะเดินเรือไป และลมได้เริ่มที่จะพัดเบาๆ ดูเหมือนว่าจะยืนยันความเห็นของคนเหล่านั้น พวกเขาไม่ใส่ใจถ้อยคำของเปาโลและเริ่มแล่นเรือไป ไม่นานหลังจากนั้น เขาเผชิญกับพายุที่รุนแรงทำให้เขาเสียสินค้าและเรือไป เขาคงจะเสียชีวิตไปด้วยหากว่าพระเจ้าไม่ทรงขัดขวางและเปาโลให้การแนะนำเพิ่มเติม

ในเรื่องนี้ ความเข้าใจ ประสบการณ์และการสังเกตของมนุษย์บอกว่า ปลอดภัยที่จะเดินเรือ แต่เปาโลไม่มีความชำนาญหรือเหตุผลของมนุษย์ที่คิดไปต่างจากนั้น แต่กระนั้น ด้วยสติปัญญาจากพระเจ้า เปาโลทราบว่าเป็นการอันตรายที่จะแล่นเรือออกไป พระเจ้าทรงให้การชี้แนะเหนือธรรมชาติออกไปจากการตัดสินใจของมนุษย์แก่เขา แม้ว่านายร้อยจะไม่ใส่ใจคำแนะนำของเปาโลในตอนแรก ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาทำให้เขามีความน่าเชื่อถือเมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์อื่นๆ ต่อมา จนในภายหลังทุกคนใส่ใจคำแนะนำของเขาเพื่อให้ชีวิตของตนนั้นรอดตาย

อีกตัวอย่างหนึ่งของถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญาคือเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเปาโลและเพื่อนร่วมงานของเขาในงานมิชชันนารี พระวิญญาณห้ามไม่ให้พวกเขาไปที่เอเชียหรือบิธินียในเวลานั้น หลังจากนั้น พระเจ้าทรงให้เปาโลมีนิมิตเห็นชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งขอความช่วยเหลือ พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาไปที่มาซิโดเนีย (ดูกิจการ 16:6-10)

ในปี 1976 ในขณะที่บิดาของข้าพเจ้าเป็นมิชชันนารีอยู่ในประเทศเกาหลีใต้ ผู้ขัดขวางคริสตจักรบางคนพยายามที่จะไล่ท่านออกจากประเทศ ยุบองค์การคริสตจักร และยึดทรัพย์สินของคริสตจักรไป พวกเขาแจ้งกับรัฐบาล โดยกล่าวหาว่าบิดาของข้าพเจ้าวางแผนลอบฆ่าประธานาธิบดี ในเวลานั้น เกาหลีใต้ถูกควบคุมด้วยเผด็จการทหารที่เคร่งครัดและถูกคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือขู่ที่จะบุกโจมตีอยู่อย่างต่อเนื่อง การจารกรรมเกิดขึ้นเป็นปกติ และครั้งหนึ่งหน่วยคอมมาโดของเกาหลีเหนือไปเกือบจะถึงที่พักของประธานาธิบดี ก่อนที่จะถูกพบและฆ่าตายในการยิงต่อสู้กันกลางเมือง ในปี 1974 เจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์คนหนึ่งฆาตรกรยาของประธานาธิบดีเมื่อครั้งที่พยายามฆ่าประธานาธิบดี นอกจากนี้ ยังมีความไม่สงบหลายครั้งเนื่องจากการขัดแย้งทางการเมืองภายในประเทศ ในสภาพการณ์เช่นนั้น South Korean Central Intelligence Agency (องค์การประมวลข่าวกลางเกาหลีใต้) จึงถือค่ากล่าวหานี้อย่างจริงจัง ในภายหลัง ประธานาธิบดีก็ถูกลอบสังหาร

บิดาของข้าพเจ้าจะต้องเทศนาในการประชุมโลกครั้งแรกของ United Pentecostal Church International (สหคริสตจักรพื้นเทคอสต์ระหว่างประเทศ) ซึ่งจะจัดขึ้นในเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม เมื่ออธิษฐาน พระวิญญาณให้ท่านรู้สึกว่าจะต้องไม่ไป ท่านจึงยกเลิกแผนการเดินทางนั้น

หลังจากนั้น CIA ของเกาหลีทำการสืบสวนเพิ่มเติม รวมทั้ง สอบสวนนักเรียนบางคนของวิทยาลัยพระคัมภีร์ที่บิดาของข้าพเจ้าเป็นคนบดอยู่อย่างน่าอึดใจ ในที่สุด รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมเรียกให้บิดาของข้าพเจ้าเข้าพบในที่ทำงานและแจ้งผลให้ทราบ รัฐมนตรีกล่าวว่า รัฐบาลทราบว่ามีแผนการเดินทางเอาไว้และตัดสินใจในขั้นแรกว่า วิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุดคือไม่อนุญาตให้บิดาของข้าพเจ้ากลับเข้าเกาหลีอีกหลังการเดินทาง พวกเขาไม่ต้องการสร้างปัญหาระหว่างประเทศโดยเนรเทศท่านออกจากประเทศ แต่พวกเขาไม่ต้องการให้ท่านเป็นภัยอยู่ในประเทศ แต่เนื่องจากท่านไม่ได้เดินทาง พวกเขาจึงต้องสอบสวน และการสอบสวนจึงแสดงให้เห็นว่า ผู้กล่าวหานั้นเป็นผู้โกหก

พระเจ้าทรงให้การชี้แนะของพระองค์แก่ท่าน
ดังนั้น วิกฤตนั้นจึงได้รับการแก้ไข

บิดาของข้าพเจ้าไม่มีหนทางของมนุษย์ที่จะทราบแผนการเหล่านี้ และไม่มีเหตุผลของมนุษย์ที่จะยกเลิกการเดินทางของท่าน แต่พระเจ้าทรงให้การชี้แนะของพระองค์แก่ท่าน ดังนั้น วิกฤตจึงได้รับการแก้ไข แผนการของผู้วางแผนร้ายจึงไม่สำเร็จ

ในชีวิตของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้ารู้สึกการชี้แนะพิเศษจากพระเจ้าในหลายโอกาส ในปี 1981 ข้าพเจ้าได้รับใบอนุญาตเป็นผู้รับใช้ จบการศึกษาจาก University of Texas School of Law ในเมืองออสติน รัฐเท็กซัส แต่งงาน และย้ายไปที่เมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี เพื่อเริ่มสอนที่ Jackson College of Ministries เมื่อข้าพเจ้าและภรรยาออกจากออสติน ข้าพเจ้าบอกเธอว่า ข้าพเจ้า

รู้สึกว่าเป็นวันหนึ่งที่เราจะกลับมาที่ออสเตรเลียเพื่อทำงานของพระเจ้า เป็นเวลาหลายปี เรา รู้สึกมีภาระหนักสำหรับเมืองนั้น และข้าพเจ้ามีโอกาสที่ครั้งที่จะเข้าดำรงตำแหน่งผู้รับใช้ที่นั่น ได้แก่ วิเริ่มคริสตจักรอีกแห่งหนึ่ง เป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาล และเป็นศิษยาภิบาลให้แก่คริสตจักรสองแห่ง ในปี 1986 เราคิดอย่างจริงจังที่จะเริ่มคริสตจักรใหม่ที่นี่ โดยปรึกษากับครอบครัว เพื่อนฝูง ผู้นำทางฝ่ายวิญญาณ คณะเพรสไบทีรีและเจ้าอธิการภาค สถานการณ์ต่างๆ เอื้ออำนวย แต่เราไม่ได้รู้สึกการชี้นำจากพระเจ้าให้ไป เราจึงไม่ไป

ในปี 1991 เรา รู้สึกภาระหนักมากขึ้น แล้วเราก็เริ่มอธิษฐาน หาคำปรึกษาและรวบรวมข้อมูลสำคัญต่างๆ อีกครั้ง เมื่อข้าพเจ้าและภรรยาอธิษฐานร่วมกันในวันที่ 31 ธันวาคม พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเสด็จมาบนเรา ข้าพเจ้าขอให้พระเจ้าช่วยข้าพเจ้าอธิษฐานเหมือนเช่นโรม 8:26 “เพราะเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทนเรา ในเมื่อเราร่ำว่าอธิษฐานไม่เป็นคำ” ในทันใดนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่าน้ำหนักที่หนักได้กดทับลงบนหน้าอกของข้าพเจ้าเกือบจะเหมือนว่าข้าพเจ้าจมน้ำ และข้าพเจ้าเริ่มสะอื้นและพูดภาษาแปลกๆ อย่างมาก เราคิดว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา และจะทรงให้การชี้นำแก่เราในไม่ช้า สองวันหลังจากนั้น ในวันที่ 2 มกราคม 1992 เมื่อข้าพเจ้าและภรรยาอธิษฐานอยู่ เรา รู้สึกถึงชัยชนะและการยืนยันว่าเราจะต้องวางแผนในทันทีที่จะเริ่มต้นคริสตจักรใหม่ในออสเตรเลีย หลังจากได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการภาค เราจึงไป

พระเจ้าทรงให้การชี้นำเหนือธรรมชาติในเวลาที่เหมาะสม

เมื่อคิดย้อนกลับไป เวลานั้นเหมาะสมเหลือเกิน เราไม่ได้ทราบเลยว่าในเวลาเดียวกับที่เราย้ายไปออสเตรเลีย มีหลายครอบครัวย้ายไปอยู่ที่นั่นด้วย พวกเขากลายเป็นกำลังสำคัญในการสร้างคริสตจักรใหม่ของเรา ในจำนวนนั้น มีครอบครัวหนึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกลุ่มคาริสมาติก และครอบครัวหนึ่งมีประชุมอธิษฐานที่บ้านของตนเอง ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ออสเตรเลียประสบปัญหาเศรษฐกิจร้ายแรง แต่ในต้นทศวรรษที่ 1990 ออสเตรเลียเริ่มเจริญขึ้นอย่างรวดเร็วโดยไม่มีที่ว่างมาก่อน เราสามารถซื้อบ้านและที่ดินเพื่อใช้เป็นโบสถ์ได้ก่อนที่ราคาที่ดินจะสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในเวลาสองปี ที่ดินของเรามีค่าเกือบสองเท่าของราคาที่เราซื้อ มา หากพูดอย่างมนุษย์แล้ว เราไม่สามารถคาดเดา วางแผนหรือจัดการสิ่งเหล่านี้ และในเหตุการณ์อื่นๆ อีกมากมายที่นำคริสตจักรของเราให้เติบโตและมีการฟื้นฟูในระดับปัจจุบันได้ แต่พระเจ้าทรงให้การชี้นำเหนือธรรมชาติแก่เราในเวลาที่เหมาะสม

*ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้เป็นของประทาน
เหนือธรรมชาติของส่วนข้อมูลจากพระเจ้า
เพื่อความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ*

ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้

ของประทานอย่างที่สองใน 1 โครินธ์ 12 คือ “ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้” ภาษากรีกของคำว่า “ความรู้” ในที่นี้คือ กะโนซิส (gnosis) ซึ่งเป็นคำที่ใช้โดยทั่วไป “ความรู้” หมายถึง “ความคุ้นเคย การรู้หรือความเข้าใจที่ได้จากประสบการณ์หรือการศึกษา... ผลหรือขอบเขตของสิ่งที่ได้รับ ค้นพบหรือเรียนรู้” ของประทานนี้คือการเปิดเผยข้อมูลจากพระเจ้าแก่คนๆ หนึ่งที่ไม่ว่าเรื่องนี้อยู่ตามวิถีทางธรรมชาติ แม้ว่าอาจจะมีผู้อื่นที่ทราบ แต่ผู้รับได้รับจากพระวิญญาณ

เช่นเดียวกับถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา “ถ้อยคำ” ประกอบด้วยความรู้ไม่ใช่ความรู้ทั้งหมดของพระเจ้า แต่เป็นส่วนหนึ่งของความรู้ของพระเจ้า จากข้อความและเนื้อหาใน 1 โครินธ์ 12-14 เราสามารถอธิบายได้ว่า ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้คือ ของประทานเหนือธรรมชาติของส่วนข้อมูลจากพระเจ้าเพื่อความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ

กิจการ 5:1-10 ให้ตัวอย่างของของประทานนี้ “แต่มีชายคนหนึ่ง ชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิรา ได้ขายที่ดินของตน และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า ‘อานาเนีย เหตุใดเขาจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้ด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้ว เงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า’ เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้น ก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงทราบเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป ฝ่ายเปโตรถามนางว่า ‘เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือจงบอกเราเถิด’ หญิงนั้นจึงตอบว่า ‘ได้เท่านั้นเจ้าคะ’ เปโตรจึงถามนางว่า ‘ไหนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย’ ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร”

ในที่นี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นความลับที่มีเพียงอานาเนียและสัปปิราเท่านั้นที่รู้ให้แก่อัครทูตเปโตร พวกเขาสร้างว่าให้เงินทั้งหมดที่ได้จากการขายที่ดินแก่คริสตจักร แต่จริงๆ แล้วเขาให้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แม้ว่าเขามีสิทธิที่จะเก็บเงินส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดไว้ แต่เขาทำบาปเพราะโกหกต่อคริสตจักร และพระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงแก่เปโตร หลังจากอานาเนียเสียชีวิตลง พระเจ้าทรงเปิดเผยว่าสัปปิราจะได้รับการลงโทษเช่นเดียวกันแก่เปโตร

*พระเจ้าทรงเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับ
แก่อัครทูตเปาโลอย่างอัศจรรย์*

ในเกาหลี มารดาของข้าพเจ้าและผู้รับใช้อีกสองท่านเดินทางไปยังหมู่บ้านชายฝั่งทะเลที่อยู่ห่างไกลเพื่ออธิษฐานให้กับศิษยาภิบาลที่ป่วยร้ายแรง (บิดาของข้าพเจ้าต้องเข้าร่วมการประชุมสำคัญกับรัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรมและการศึกษา (Ministry of Cultural Affairs and Education) ซึ่งมีอำนาจตัดสินใจเกี่ยวกับงานมิชชันนารี) ผู้รับใช้นั้นได้เดินลัดผ่านนาข้าว ทางที่มารดาของข้าพเจ้าไม่รู้จัก ไม่นานหลังจากนั้น หิมะเริ่มตกอย่างหนักจนมองอะไรแทบไม่เห็น พวกเขาเริ่มตกลงไปในที่อะบายนี่ข้างทาง ทั้งๆ ที่ควรจะใช้เวลาเดินสี่สิบห้า นาที กลายเป็นสองชั่วโมงและยังไม่รู้จะถึงจุดหมายปลายทางเมื่อไร กลุ่มที่เดินทางนั้นหลงทางอย่างแท้จริง

มารดาของข้าพเจ้าเริ่มอธิษฐานอย่างจริงจัง และพระเจ้าทรงให้เธอรู้สึกว่าจะต้องเดินไปในทิศทางตรงกันข้าม ผู้ร่วมเดินทางคัดค้านอย่างมาก โดยบอกว่าทางนั้นจะนำไปสู่ Yellow Sea (ทะเลเหลือง) ซึ่งจะอันตราย มารดาของข้าพเจ้ายืนยันว่าพระเจ้าตรัสกับเธอและเธอจะเดินไปทางนั้น คนอื่นๆ จึงตามมาอย่างลังเล หลังจากเดินไปหนึ่งชั่วโมง พวกเขาเห็นแสงไฟจากหมู่บ้านที่กำลังหาอยู่ มือของพวกเขาชาจนไม่สามารถเกาะประตูได้ แต่ก็ไปถึงอย่างปลอดภัยด้วยถ้อยคำประกอบด้วยความรู้

ในขณะที่อยู่ในเกาหลี นอกจากทำงานมิชชันนารีเต็มเวลากับชาวเกาหลีแล้ว บิดามารดาของข้าพเจ้าได้ดำเนินการประชุมเป็นภาษาอังกฤษสำหรับทหารชาวอเมริกา วันหนึ่ง ทหารคนหนึ่งและลูกชายวัยรุ่นของจ่านายสิบเอกคนหนึ่งมาที่บ้านของท่านเพื่ออธิษฐาน ในขณะที่พวกเขาเดินเข้าประตูมา พระวิญญาณทรงเปิดเผยให้บิดาของข้าพเจ้าทราบว่าทหารคนนั้นเป็นพวกรักร่วมเพศ เมื่อพูดคุยกันเป็นการส่วนตัวกับบิดามารดาของข้าพเจ้า เขายอมรับว่าเป็นพวกรักร่วมเพศ และบิดาของข้าพเจ้าระมัดระวังเพื่อไม่ให้เขาอยู่เพียงลำพังกับเด็กหนุ่มคนไหนๆ

ตอนทำการประชุมที่มีการเทศนาเรื่องข่าวประเสริฐ ในคืนวันอาทิตย์วันหนึ่งในเมืองแฮมมอนด์ รัฐลุยเซียนา พระเจ้าทรงให้มารดาของข้าพเจ้ารู้สึกอย่างแรงกล้าว่า มีคนที่ต้องตัดสินใจเด็ดขาดในคืนนั้น เธอจึงบอกกับที่ประชุมว่า “มีบางคนในที่นี้ที่จะต้องไม่ออกไปจากอาคารหลังนี้โดยไม่พูดคุยกับพระเจ้า ดิฉันรู้สึกถึงภาระหนักมากเกี่ยวกับเรื่องนี้” สองสามสัปดาห์ต่อมาคนงานก่อสร้างคนหนึ่งซึ่งอยู่ในการประชุมนั้นได้รับบาดเจ็บในที่ทำงานและเสียชีวิตลง

“คุณอธิษฐานตามความจำเป็นของผม (ดิฉัน) ทุกอย่างเลย”

ครั้งหนึ่งในเมืองกอนซาเลส รัฐลุยเซียนา มารดาของข้าพเจ้าให้คำปรึกษาแก่ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในความผิดบาป พระวิญญาณของพระเจ้าประทับอยู่กับมารดาของข้าพเจ้าและเปิดเผยว่ามีสิ่งร้ายแรงจะเกิดขึ้นกับผู้หญิงคนนั้นถ้าเธอไม่กลับใจใหม่ ภายในเวลาหนึ่งสัปดาห์ เธอเข้าโรงพยาบาล เป็นอัมพาตที่แขนและขา หลังจากที่กลับใจใหม่ในห้องพักโรงพยาบาลและอุทิศชีวิตของเธอต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าทรงรักษาเธอ

หลายครั้ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องวิงวอนในเรื่องเฉพาะบางอย่างเมื่ออธิษฐานกับคนทั้งหลาย ในเวลาต่อมา หลายคนได้บอกกับข้าพเจ้าว่า “คุณอธิษฐานตามความจำเป็นของผม (ดิฉัน) ทุกอย่างเลย” แม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพวกเขาหรือปัญหาของพวกเขาก็ตาม ในปี 1994 ข้าพเจ้าได้เทศนาที่การประชุมพิเศษสำหรับผู้รับใช้และภรรยาในรัฐเพนซิลเวเนีย พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอย่างมากในการประชุมครั้งสุดท้าย และข้าพเจ้าเริ่มอธิษฐานเพื่อคนหลายๆ คน หลังจากนั้น ศิษยาภิบาลอาวุโสท่านหนึ่งบอกข้าพเจ้าว่า “ผมสังเกตเห็นคุณเดินตรงไปที่ผู้รับใช้หนุ่มในคริสตจักรของเรา เดินผ่านทุกคนไปและวางมือที่เขา กำลังประสบกับวิกฤต และต้องตัดสินใจครั้งสำคัญ สิ่งที่คุณอธิษฐานตรงกับปัญหาของเขาพอดีเลย”

ในปี 1997 เขาก็มาประชุมเป็นครั้งแรกคนหนึ่งมาที่คริสตจักรของเราในออสตินโดยมีความจำเป็นที่เร่งด่วนบางอย่าง คริสตจักรที่เธอเข้าร่วมอยู่เป็นประจำสอนเรื่องการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่สมาชิกส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ สัปดาห์ก่อนหน้านั้น ศิษยาภิบาลและที่ประชุมทั้งหมดได้อธิษฐานกับผู้หญิงคนนี้ แต่เธอไม่รู้สิทธิเดชของพระเจ้า เมื่อเธอมาที่คริสตจักรของเรา ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทรงนำให้อธิษฐานกับเธอเป็นพิเศษ หลังจากนั้น เธอบอกคนที่เชิญเธอมาว่า “อาจารย์อธิษฐานตรงกับความจำเป็นของฉันเลย และพระเจ้าทรงสัมผัสฉัน ฉันรู้ว่าพระองค์ทรงนำการอธิษฐานนั้น”

ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเทศนาในออสตินเช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง ในตอนกลางการเทศนา ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องพูดว่า “หากมีใครในที่นี้วันนี้ที่ไม่รู้ว่าพระเจ้ามีอยู่หรือไม่ พระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์แก่คุณถ้าคุณจะขอให้พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น” ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีแขกซึ่งมาโบสถ์ครั้งแรกได้เดินเข้ามาก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะกล่าวถ้อยคำนั้น หลังจากประชุม เธอมาบอกข้าพเจ้าว่า “ดิฉันเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ไปคริสตจักรคณะหนึ่ง และรู้ว่าจะใช้ภาษาทางศาสนาที่ถูกต้องอย่างไร ไม่มีใครแม้แต่ครอบครัวของดิฉันทราบเกี่ยวกับสิ่งที่ดิฉันกำลังจะบอกคุณนี้ แต่ดิฉันไม่รู้ว่าพระเจ้ามีอยู่หรือเปล่า คุณคิดว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์กับดิฉันจริงๆ หรือเปล่าคะ” ข้าพเจ้าตอบว่าพระองค์ทรงเริ่มทำอย่างนั้นแล้วเพราะพระองค์ได้ตรัสกับเธอผ่านการเทศนาของข้าพเจ้า หลังจากนั้น เธอได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ

1 โครินธ์ 12:10 กล่าวถึงของประทานใน “การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ” เหมือนเช่นของประทานอีกสองอย่างที่เราได้กล่าวถึงไปแล้ว ของประทานนี้คือการเปิดเผยจากพระเจ้า แต่ไม่ใช่การเปิดเผยพระทัยทั้งหมดของพระเจ้า ไม่ใช่ของประทานในการสังเกตทั่วไป แต่เป็นการสังเกตวิญญาณต่างๆ โดยเฉพาะ

คำว่า “สังเกต” หมายถึง “การจดจ่อในการเข้าใจอย่างลึกซึ้งและการตัดสินใจ” ซึ่งเกี่ยวข้องไปถึงความสามารถในการแยกแยะหรือตัดสินใจอย่างถูกต้อง เช่น การแยกความจริงออกจากความเท็จ ดังนั้น การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ จึงเกี่ยวข้องกับการเข้าใจอย่างลึกซึ้งและการตัดสินใจที่จดจ่อในเรื่องวิญญาณต่างๆ

มีแหล่งของกิจกรรมทางวิญญาณสามอย่างด้วยกัน ได้แก่ พระเจ้าและทูตสวรรค์ของพระองค์ ฝีมาร์และสมุนของมัน และวิญญาณของมนุษย์ ด้วยการรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ เราสามารถเข้าใจได้ว่าวิญญาณใดเป็นเหตุให้เกิดการกระทำบางอย่างของประทานนี้ยังสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของวิญญาณที่ส่งเสริมการกระทำบางอย่าง เช่น วิญญาณแห่งค้นหา ความอิจฉาหรือความโลภ ความรู้ที่อาจหาค่ามิได้ในการแก้ไขหรือตอบสนองต่อสถานการณ์บางอย่าง โดยสรุป การรู้จักสังเกตวิญญาณ

ต่างๆ คือ ของประทานเหนือธรรมชาติในการเข้าใจเหตุทางฝ่ายวิญญาณที่ก่อให้เกิดการกระทำ หรือประเภทของวิญญาณที่กำลังทำการ

การสังเกตวิญญาณต่างๆ คือ ของประทานเหนือธรรมชาติ
ในการเข้าใจเหตุทางฝ่ายวิญญาณที่ก่อให้เกิดการกระทำ หรือ
ประเภทของวิญญาณที่กำลังทำการ

เราพบตัวอย่างที่น่าสังเกตเกี่ยวกับของประทานนี้ในการรับใช้ของเปาโลที่ฟิลิปปี “เมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีทาสสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้า ได้มาพบกับเรา เขาทำการทนายให้นายของเขาได้เงินเป็นอันมาก หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไป ร้องว่า ‘คนเหล่านี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่ท่านทั้งหลาย’ เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลก็ุ่งงำใจ หันหน้าสั่งผีนั้นว่า ‘ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอ็งจงออกมาจากเขา’ ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น” (กิจการ 16:16-18)

เปาโลสังเกตว่า หญิงคนนี้ถูกผีเข้าสิง หากเขาไม่ทราบความจริงเกี่ยวกับหญิงคนนี้ เขาอาจจะยอมรับการให้เกียรตินั้น แต่หากเขายอมรับ เขาก็จะนำข่าวประเสริฐไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของซาตาน และเสื่อมเสียชื่อเสียงในสายตาของคนทั้งหลาย

เมื่อบารนาบัสและเปาโลเดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐในต่างประเทศในครั้งแรก พวกเขาต้องพบกับผู้เผยพระวจนะปลอมชื่อเอลีมาส ในเมืองปาฟอส เกาะไซปรัส เมื่อเปาโลได้เป็นพยานแก่ผู้ว่าราชการเมือง เอลีมาสพยายามทำให้เขาหันไปจากความจริง แต่ “เปาโล ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มขันดูเอลีมาส และพูดว่า ‘เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอูบาย และใจร้ายทุกอย่าง ลูกของมารร้าย เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงของพระเจ้าให้เขวไปหรือ ดูเถิด พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลาที่กำหนด ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป” (กิจการ 13:9-11) ด้วยการรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ เปาโลจึงเข้าใจความตั้งใจของผีมารและงานของผู้เผยพระวจนะปลอมนี้ และด้วยถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ เขาจึงทราบการลงโทษของพระเจ้าที่จะตกแก่ชายคนนั้น ดังเป็นผลจากของประทานแห่งพระวิญญาณเหล่านี้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงกลายมาเป็นผู้ที่เชื่อ

ความผิดบาปของมนุษย์เป็นผลสำคัญ
จากธรรมชาติความผิดบาปของมนุษย์
ตัณหาของมนุษย์ และทางเลือกของมนุษย์

เราจะต้องรู้เมื่อวิญญาณชั่วทำการอยู่ แต่ไม่ควรจะถือว่าความผิดบาปหรือการกระทำผิดทุกอย่างเป็นงานโดยตรงของวิญญาณชั่ว แม้ว่าผีมารจะล่อใจให้เราทำบาปและใช้ประโยชน์จากการตัดสินใจและการกระทำที่ผิดอย่างแท้จริง แต่ความบาปของมนุษย์เป็นผลสำคัญจากธรรมชาติความผิดบาปของมนุษย์ ตัณหาของมนุษย์ และทางเลือกของมนุษย์ (ดูโรม 3: 9-12; ยากอบ 1:14-15) ปัญหาหรือความผิดพลาดมากมายไม่ได้เกิดขึ้นโดยตรงจากผีมาร แต่จากวิญญาณของมนุษย์

สมมติว่า บุคคลคนหนึ่งพยายามที่จะพูดภาษาแปลกๆ แปลภาษาแปลกๆ หรือเผยพระวจนะแก่คริสตจักร แต่ผู้นำประชุมทราบว่าถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า หากถ้อยคำนั้นมาจากวิญญาณชั่ว เขาจะต้องควบคุมการประชุมอย่างเด็ดขาดและว่ากล่าววิญญาณชั่วนั้น ในทางตรงกันข้าม การพูดนั้นอาจเป็นถ้อยคำอันมาจากคริสเตียนที่มีความมุ่งมั่นของมนุษย์ซึ่งจริงใจแต่ใช้ในทางที่ผิด ในกรณีดังกล่าว ผู้นำควรจะเปลี่ยนไปสู่การนมัสการหรือการอธิษฐาน และแนะนำคริสเตียนผู้นั้นในเวลาภายหลัง หากผู้นำกระทำการอันรุนแรงเกินไป เขาอาจทำร้ายบุคคลที่จริงใจนั้นหรือคนอื่นๆ ในการประชุมโดยไม่จำเป็น การรู้จักสังเกตวิญญาณเป็นสิ่งมีค่าในกรณีเช่นนี้

ในเมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี ชายคนหนึ่งมาอธิษฐานที่แท่นบูชา และเริ่มกระโดด เตะ และชักดี้นราวกับว่าถูกผีสิง ชายหลายคนจับกลุ่มกันเพื่ออธิษฐานกับเขา จับรั้งเขาไว้และว่ากล่าวตีมาร ดูเหมือนว่าจะไม่เกิดประโยชน์อะไร ในที่สุด ศิษยาภิบาลเดินไปที่ชายคนนั้นและกระซิบบอกหูของเขา ในทันใดนั้น ชายคนนั้นหยุดพฤติกรรมที่ควบคุมไม่อยู่นั้นและเดินออกไปจากโบสถ์ ศิษยาภิบาลนั้นไม่ได้ว่ากล่าวด้วยฤทธิ์เดชในพระนามของพระเยซู เพียงแต่บอกกับชายคนนั้นว่า “ถ้าคุณไม่เลิกทำอย่างนี้ ผมจะโทรเรียกตำรวจ” ศิษยาภิบาลทราบว่าเขาคนนี้พยายามจะเรียกความสนใจ เป็นการกระทำจากเนื้อหนัง ไม่ใช่ผีมาร และจำเป็นต้องมีการจัดการอย่างถูกต้อง

ในคริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองฮิวส์ตัน รัฐเท็กซัส หญิงคนหนึ่งยืนขึ้นอย่างฉับพลันและเริ่มพูดภาษาแปลกๆ ตอนกลางของการประชุมที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมอยู่ ศิษยาภิบาลสังเกตเห็นว่า เธอกระทำการนั้นด้วยวิญญาณชั่ว เขาจึงกล่าวในทันทีว่า “นั่งลงเดี๋ยวนี้ การกระทำนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า” หลังจากนั้น เขาดำเนินการประชุมต่อไปราวกับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ที่ประชุมทราบว่าการกระทำของศิษยาภิบาลเป็นการเหมาะสม และการประชุมจึงดำเนินต่อไปด้วยดี หากศิษยาภิบาลปล่อยให้การพูดนั้นดำเนินต่อไป หรือปล่อยให้ผีมารนั้นทำให้เขาไขว่เขวด้วยการเผชิญหน้ากับหญิงคนนั้นต่อไป การประชุมจะได้รับผลกระทบที่เลวร้าย และวัตถุประสงค์ของพระเจ้าคงจะไม่สำเร็จ

เมื่อบิดามารดาของข้าพเจ้าเป็นมิชชันนารีในประเทศในเมืองแฮมมอนด์ รัฐลุยเซียนา ในตอนท้ายของการประชุมครั้งหนึ่ง มารดาของข้าพเจ้าอธิษฐานกับคนบาปหลายคนที่แท่นบูชาในขณะที่บิดาของข้าพเจ้าพักกายแยกที่มาร่วมประชุม หญิงคนหนึ่งเริ่มพูดภาษาแปลกๆ เสียงดังและเดินเข้ามาที่แท่นบูชา ทั้งบิดาและมารดาของข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า เธอพูดด้วยวิญญาณชั่ว ท่านได้เดินไปที่หญิงคนนั้นเพื่อหยุดไม่ให้เธอสร้างความยุ่งยากต่อไปโดยไม่ต้องรออะไรอีก ภายหลังท่านพบว่า เธอใช้ชีวิตอยู่ในความบาป และประณามของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อันแท้จริงด้วยการสำแดงที่หลอกลวงของเธอ เหตุการณ์หนึ่งที่คล้ายคลึงกันนี้เกิดขึ้นในการประชุมฟื้นฟูในเกาหลี

เมื่อเรียนอยู่ชั้นปีสุดท้ายในโรงเรียนมัธยมในเกาหลี ข้าพเจ้าเดินทางไกลข้ามภูเขาไปกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนจำนวนหนึ่ง เมื่อเราผ่านวัดพุทธบนภูเขา เราพบกับชายคนหนึ่งและหญิงสูงอายุคนหนึ่งซึ่งจะออกจากกรรมมัสการที่นั่น ชายคนนั้นกำลังทูปตีผู้หญิง แต่เมื่อเราเข้าไปใกล้ เขาหยุดและหญิงคนนั้นหนีไป เพราะเด็กหญิงจำนวนหนึ่งในชั้นเรียนของข้าพเจ้ายังคงเดินอยู่หลังข้าพเจ้าไปหลายนาที ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจรอพวกเขาเผื่อว่าผู้ชายคนนี้จะพยายามก่อกวนพวกเขา เมื่อข้าพเจ้ามองดูชายคนนั้นแต่ไกล ข้าพเจ้ารู้สึกวิญญาณชั่วในเขาและคิดว่าเขาอาจจะจู่โจมข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองไปที่เขาและเริ่มพูดภาษาอังกฤษอย่างนุ่มนวลว่า “เรากล่าวโทษเจ้าในพระนามของพระเยซู” แม้ว่าเขาอาจจะไม่ได้ยินข้าพเจ้า และอาจจะไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ในทันใดนั้น เขาพูดกับข้าพเจ้าเป็นภาษาอังกฤษว่า “ฉันเกลียดตาของเธอ ฉันเกลียดตาของเธอ” อย่างไรก็ตาม เขาอยู่ไกลๆ และเพื่อนร่วมชั้นเรียนของข้าพเจ้าทุกคนก็ผ่านไปได้อย่างปลอดภัย ข้าพเจ้าเชื่อว่า วิญญาณของพระเจ้าในข้าพเจ้าหยุดเขาไว้ และเขารู้สึกถึงการขัดขวางนั้น

ผู้หญิงคนหนึ่งในการประชุมของเราในฮอสตินมีอาการหดหู่เป็นประจำซึ่งทำลายความเชื่อในพระเจ้าของเธอ เราพยายามทำหลายสิ่งเป็นเวลานานจนทำให้เธอเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักเธอและเชื่อว่าเธอสามารถประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ หลังจากหนึ่งปี เธอได้รับพระวิญญาณ อย่างไรก็ตาม ภายหลัง เธอกลับสู่สภาพอาการหดหู่ของเธอ สงสัยว่าเธอเคยได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ และแม้แต่สงสัยว่าเธอได้รู้สึกพระวิญญาณของพระเจ้าหรือเปล่าแม้ว่าเธอจะมีการสำแดงทางร่างกายที่เด่นชัดหลายครั้ง เช่น การสิ้นและการล้มลงด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เธอหยุดมาโบสถ์ แต่ข้าพเจ้าชักชวนให้เธอมาในการประชุมวันสุดท้ายของการประชุมพิเศษครั้งหนึ่ง ในการประชุมนั้น ผู้ประกาศข่าวประเสริฐเรียกเธอ กล่าวว่าเธอถูกรบกวไปด้วยวิญญาณแห่งความหดหู่ และอธิษฐานเพื่อเธอจะรอดพ้น เธอได้รับชัยชนะในคืนนั้น และเริ่มวิ่งไปมาตรงทางเดินในวิธีการที่ไม่เหมือนนิสัยของเธอเลย สรรเสริญพระเจ้าด้วยความดีใจอย่างเหลือล้น ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา เธอเข้าร่วมประชุมอย่างสัตย์ซื่อ มีความยินดีในการนมัสการ และตัดสินใจที่จะรักษาชัยชนะของเธอไว้

ในการประชุมที่เรื่อนจำครั้งหนึ่ง สมาชิกสองคนจากคริสตจักรของเราในออสตินอธิษฐานเพื่อนักโทษคนหนึ่งเริ่มแสวงหาพระเจ้า ชายทั้งสองคนต่างสังเกตว่า ชายคนนั้นต่อสู้กับวิญญาณของการรักร่วมเพศ หลังจากสักครู่หนึ่ง เขาบอกกับสมาชิกทั้งสองว่าเขาต้องการที่จะรอดพ้นแต่ไม่ได้บอกว่าเป็นปัญหาอะไร สมาชิกคนหนึ่งจึงถามว่าเขาต้องได้รับความรอดจากการรักร่วมเพศใช่หรือไม่ และเขาตอบว่าใช่ เมื่อพวกเขาอธิษฐาน ใบหน้าของชายคนนั้นเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ และเขาเริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด ภายหลังเขาเป็นพยานว่า พระเจ้าทรงให้เขาได้รอดพ้นจากความต้องการในการรักร่วมเพศ

บทสรุป

เช่นเดียวกับของประทานเหนือธรรมชาติทั้งหมด ของประทานในการเปิดเผยมีให้แก่ผู้เชื่อทุกคนที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ ในเวลาที่ต้องตัดสินใจ มีความจำเป็นเร่งด่วนหรือวิกฤต พวกเขาแต่ละคนควรจะร้องเรียกหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อที่จะทรงให้สติปัญญา ความรู้หรือการรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ ตามสถานการณ์นั้นๆ

ของประทานในการเปิดเผยมีให้แก่
ผู้เชื่อทุกคนที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ

ด้วยลักษณะของของประทานเหล่านี้ เราคาดว่าของประทานเหล่านี้มีค่ามากที่สุดแก่ผู้ที่เป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณบ่อยครั้งพระเจ้าทรงให้การแนะนำเหนือธรรมชาติแก่ศิษยาภิบาลเพื่อการตัดสินใจที่ยาก ความรู้เหนือธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ปิดบังอยู่ในคริสตจักร หรือการรู้จักสังเกตวิญญาณที่ต่อต้านการรับใช้ของเขา

ของประทานสามอย่างที่เรากล่าวถึงไปมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดและมีการคาบเกี่ยวกับบ้าง บุคคลคนๆ หนึ่งอาจแปลสถานการณ์หนึ่งเป็นการสำแดงของของประทานอย่างหนึ่ง ในขณะที่อีกคนอาจจะถือว่าเป็นของประทานอีกอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะแบ่งประเภทแบบใด เราสามารถตระหนักว่าสิ่งนั้นเป็นการดำเนินการของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตามที่ได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 2 ของประทานในการเปิดเผยเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ แต่มีความคล้ายคลึงกับชีวิตทางธรรมชาติและทางวิญญาณประจำวัน ทุกคนแม้แต่คนบาปอาจมีสติปัญญา ความรู้และการสังเกตของโลกนี้ นอกจากนี้ คริสเตียนทุกคนสามารถและควรมีสติปัญญา ความรู้และการรู้จักสังเกตทางฝ่ายวิญญาณ อย่างไรก็ตาม นอกไปจากสองระดับนั้นแล้ว มีของประทานเหนือธรรมชาติที่ให้ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ และการรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ ซึ่งจะดำเนินการในเวลาที่มีความจำเป็นเป็นพิเศษ ในการทำหน้าที่ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ และในการป้องกันเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน คริสตจักรจะต้องใช้ของประทานเหล่านี้ทุกวัน

บทที่แปด

ความเชื่อและการอธิษฐานต่าง ๆ

ของประทานอีกสามอย่างที่เรากล่าวถึงต่อไปคือ ของประทานในการให้ฤทธิ์เดช ได้แก่ ความเชื่อ ของประทานในการรักษาคนป่วยได้ และการทำการอธิษฐานต่าง ๆ (1 โครินธ์ 12:9-10) เราเรียกของประทานเหล่านี้เช่นนั้นเพราะเป็นพระราชกิจอันมาจากฤทธิ์เดชของพระเจ้าอย่างเด่นชัด

ของประทานเหล่านี้มักจะทำการร่วมกันอย่างใกล้ชิด ตัวอย่างเช่น ของประทานในการมีความเชื่ออาจนำไปสู่การทำการอธิษฐานต่าง ๆ

ความเชื่อ

ความเชื่อหมายถึง ความเชื่อมั่น การไว้วางใจ การยอมรับโดยปราศจากหลักฐานที่จับต้องได้ ความเชื่อถือ ข้อผูกมัด บุตรทุกคนของพระเจ้ามีความเชื่อที่ช่วยให้รอด และดำรงชีวิตประจำวันด้วยความเชื่อ (โรม 1:16-17) นอกจากนี้ คริสเตียนทุกคนควรจะให้ความเชื่อหรือความศรัทธาที่ปรากฏในชีวิต อันเป็นผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22) แต่ 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึงของประทานในการมีความเชื่อที่เหนือธรรมชาติซึ่งนอกเหนือไปจากความเชื่อที่จำเป็นต่อความรอดและการใช้ชีวิตคริสเตียน ในขณะที่ทุกคนสามารถและควรจะใช้ความเชื่อในพระเจ้าอยู่เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง ของประทานในการมีความเชื่อเป็นขนาดความเชื่อพิเศษสำหรับบุคคลในสถานการณ์พิเศษ

*ของประทานในการมีความเชื่อคือความสามารถเหนือธรรมชาติ
ในการไว้วางใจพระเจ้า หรือในการทำให้เกิดความไว้วางใจในพระเจ้า
เพื่อความจำเป็นหรือสถานการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ*

ดังนั้น ของประทานในการมีความเชื่อคือความสามารถในการไว้วางใจพระเจ้า หรือในการทำให้เกิดความไว้วางใจในพระเจ้า เพื่อความจำเป็นหรือสถานการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ ของประทานนี้มักจะเกิดขึ้นเพราะการทดลองหรือวิกฤตที่จะมีชัยชนะเหนือบุคคลหนึ่งยกเว้นแต่พระเจ้าจะทรงประทานความเชื่อพิเศษเพื่อเอาชนะ ไม่ว่าจะสถานการณ์จะเป็นอะไรก็ตาม อาจจะเป็นสถานการณ์ที่ไม่มีทางออกเลย แต่พระเจ้าทรงให้ความเชื่อสำหรับทุกสถานการณ์ [มัทธิว 21:21]

เมื่อเปาโลเรือแตกในกิจการ 27 กะลาสีเรือทั้งหลายหมดหวังในชีวิต แต่ทูตสวรรค์ปรากฏแก่เปาโลและรับรองกับเขาว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเขาและเพื่อนร่วมเดินทางให้รอดตาย ในกิจการ 27:25 เปาโลกล่าวด้วยความมั่นใจแก่พวกเขาว่า “ดูก่อน ท่านทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจงทำใจดี ๆ ไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่าการนี้จะเป็นไปเหมือนอย่างที่ผมองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น” แม้ว่ามนุษย์ไม่มีเหตุผลที่จะหวังอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงให้เปาโลมีความสามารถในการเชื่อเพื่อปกป้องและนำความรอดมายังสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ ไม่ใช่เพื่อเขาเองเท่านั้น แต่เพื่อผู้ไม่เชื่อที่อยู่บนเรือกับเขาด้วย

ในสถานการณ์เช่นนี้ บุตรของพระเจ้าที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจจะคิดว่าหายนะจะเกิดขึ้นได้ บุคคลคนหนึ่งอาจมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ในพระเจ้า แต่ก็คิดไปว่าชีวิตของเขาจะจบลง เพราะการสรุปเช่นนั้นก็เหมาะสมกับสถานการณ์

ดังกล่าว อีกนัยหนึ่ง ความเชื่อเพื่อความรอดและการใช้ชีวิตคริสเตียนไม่ได้ก่อให้เกิดความเชื่อในการช่วยให้รอดพ้นอันอัศจรรย์โดยอัตโนมัติ

ของประทานในการมีความเชื่ออาจดำเนินการแม้ในเวลาที่การรอดพ้นอย่างอัศจรรย์ไม่ได้ปรากฏ สเตเฟน “ประกอบด้วย ความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 6:5) และเขาแสดงความเชื่ออันเหลือเชื่อเมื่อเขาถูกขว้างหินจนเสียชีวิต ความเชื่อที่ เหนือจากความสามารถธรรมดาของมนุษย์ เขาไม่ได้แสดงความกลัว ความโกรธ ความขมขื่น หรือความเจ็บปวด แต่เผชิญหน้ากับความตายอย่างกล้าหาญ และด้วยวิญญาณในการให้อภัยของพระคริสต์ ซึ่งเป็นได้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ฝ่ายสเตเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มนดูสวรรค์เห็นพระสิริของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์... สเตเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า ‘ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้’ เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็ล่วงหลับไป” (กิจการ 7:55, 60)

ในปี 1978 ลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งของข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้เทศนาเสียชีวิตลงเมื่ออายุสี่สิบสี่ปีในอุบัติเหตุอันน่าเศร้าในแอลเบมา เพื่อนักเทศน์คนหนึ่งของเขาจึงพลาดไปถูกเขาในขณะที่ออกล่าสัตว์ด้วยกัน ลูกของข้าพเจ้าซึ่งเป็นบิดาของชายที่เสียชีวิตนั้น สูญเสียภรรยาไปเพราะโรคมะเร็งห้าปีก่อนหน้านั้น เมื่อเธออายุได้สี่สิบกว่า เพื่อนที่ยังลูกพี่ลูกน้องของข้าพเจ้าด้วยความบังเอิญนั้น มายังสถานที่ฝังศพ แต่สิ่งที่จะพบกับครอบครัวของผู้ตายซึ่งก็เป็นสิ่งที่เข้าใจได้

เมื่อลูกของข้าพเจ้าทราบว่าเขามา ท่านยืนยันที่จะพบชายคนนั้นให้ได้ แม้ว่าตัวท่านเองจะรู้สึกเศร้าใจอย่างมาก ท่านได้ช่วยเหลือชายหนุ่มคนนั้น โดยบอกสิ่งที่สำคัญแก่เขาว่า “อย่าทรมานตัวเองด้วยความรู้สึกผิดเลย ซาตานอยากจะทำให้เหตุการณ์นี้ เพื่อทำลายการรับใช้ของเธอ แต่เธอจะต้องเดินหน้าต่อไป ทำงานที่พระเจ้าทรงเรียกเธอให้ทำ และช่วยทำให้งานของลูกชายฉันที่ไม่ สมบูรณ์ให้สำเร็จสมบูรณ์ พระเจ้าทรงสามารถที่จะกันไม่ให้เหตุการณ์เกิดขึ้นได้อย่างอัศจรรย์ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น และ เราจะต้องยอมรับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ฉันให้อภัยในความผิดพลาดของเธอ ตอนนี้ เราทั้งคู่จะต้องนำทุกสิ่งมาสู่พระหัตถ์ของพระเจ้า” จากนั้น พวกเขาอธิษฐานร่วมกัน ร้องไห้และพูดภาษาแปลกๆ ของประทานในการมีความเชื่อทำให้ลูกของข้าพเจ้าประพฤติในวิถี ทางอันเป็นเหมือนพระคริสต์ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังที่สุด

ในปี 1980 คริสตจักรในเกาหลีมีความจำเป็นที่จะต้องมีสถานที่สำหรับวิทยาลัยพระคัมภีร์เป็นอย่างมาก บิดามารดาของ ข้าพเจ้าได้รับการอนุญาตพิเศษจากคณะกรรมการมิชชันต่างประเทศเพื่อเดินทางในอเมริกาเพื่อหาเงินทุนที่จำเป็นแม้ว่าจะไม่ถึง เวลาหยุดพักปกติก็ตาม หลังจากเดินทางอยู่สามเดือน พวกท่านยังขาดเงินที่จำเป็นต้องมีอีกมาก คืนหนึ่ง พวกท่านเข้าร่วมการประชุมค่ายประจำปีในลุยเซียนาและนั่งลงด้านหลังของโบสถ์ ในระหว่างการเทศนา ผู้เทศนาในคืนนั้นรู้สึกว่าจะต้องหยุดและขอให้ คริสตจักรช่วยเหลือพวกท่าน เขานำเช็คออกจากกระเป๋า ซึ่งเป็นจำนวนเงินของรถบรรทุกที่เขาขายไปในวันนั้น และให้เช็คนั้น สำหรับโครงการก่อตั้งวิทยาลัยพระคัมภีร์

วิญญาณในการเสียสละเกิดขึ้นในที่ประชุม และหลังไหลไปด้านหน้าพร้อมของขวัญแห่งการเสียสละ ได้แก่ เงินสด เครื่อง บันทึกเทป นาฬิกา แหวนและเสื้อคลุม ในเวลาประมาณสิบนาทีก่อนที่ฝูงชนให้เงินห้าหมื่นห้าพันเหรียญ เพียงพอต่อความจำเป็นนั้น การถวายนี้อยู่นอกเหนือไปจากความใจกว้างของมนุษย์ แต่เป็นการจัดการของพระเจ้า วิญญาณแห่งการมีความเชื่อพิเศษเริ่มต้น ขึ้นในผู้เทศนาและท่วมทับไปยังที่ประชุมเมื่อพวกเขาเชื่อว่าเราสามารถให้ได้มากกว่าตามความสามารถของตนและอนุญาตให้ พระเจ้าทรงกระทำการผ่านพวกเขาเพื่อให้วัตถุประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

วิญญาณในการมีความเชื่อพิเศษเริ่มต้นขึ้น
ในผู้เทศนาและท่วมทับไปยังที่ประชุม

เมื่อข้าพเจ้าเป็นอาจารย์และผู้จัดการที่ Jackson College of Ministries

เราได้ว่าจ้างผู้รับใช้แบบตีสติอิสระคนหนึ่งซึ่งเพิ่งจะได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ และประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเป็นคนแอฟริกันอเมริกัน เขาก็มีคนรู้จักมากมายในชุมชนทางศาสนาของคนผิวดำ และมีภาระหนักที่จะเห็นเพื่อนฝูงและเพื่อนร่วมงานได้รับข่าวและประสบการณ์เดียวกันที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา ในปี 1985 เราด้วยกันวางแผนเพื่อเข้าถึงคนเหล่านี้ เนื่องจากเขารู้จักผู้รับใช้หลายคนที่ต้องการการฝึกอบรมเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ไม่มีโอกาส เราจึงตัดสินใจเปิดชั้นเรียนเวลาเย็นเรียกว่า “The Theology of Acts” (คำสั่งสอนในหนังสือกิจการ) ผู้เทศนาและมัคนายกประมาณยี่สิบคนสมัครเรียน นอกไปจากเราซึ่งจัดการชั้นเรียนแล้ว ยังมีอีกหลายคนที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว แต่ส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับ

ข้าพเจ้าเริ่มที่กิจการ 1 และสอนเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การพูดภาษาต่างๆ และอื่นๆ เมื่อสรุปบทเรียนที่สี่ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงเคลื่อนไหวในวิถีทางที่พิเศษ ข้าพเจ้าเข้าใจถึงประสบการณ์ในพระเจ้าซึ่งนักเรียนมีมาก่อน แต่ผลักดันให้พวกเขาออกไปเพื่อที่จะได้รับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีให้แก่เขา ข้าพเจ้าอธิบายว่าวิธีเดียวที่จะทำเช่นนั้นได้ ไม่ใช่ด้วยการใช้ความตั้งใจในความสำเร็จในอดีต แต่ด้วยการเข้าหาพระเจ้าด้วยการถ่อมใจ การกลับใจใหม่ และการยอมจำนน ข้าพเจ้าขอให้ทุกคนที่ต้องการพระวิญญาณและต้องการการรับใช้เช่นอัครทูตให้ยืนขึ้นและก้าวออกมา จากนั้น ข้าพเจ้าบอกให้เขาสารภาพความบาปทั้งหมดต่อพระเจ้าและยอมจำนนชีวิตของตนอย่างแท้จริง หลังจากที่เขาทำเช่นนั้นแล้ว เขาจะต้องเริ่มสรรเสริญพระเจ้าและขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระสัญญาของพระองค์ การสรรเสริญของพวกเขาจะเป็นหมายสำคัญว่าเขาร่วมที่จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และข้าพเจ้าจะวางมือบนพวกเขาตามตัวอย่างในหนังสือกิจการ ในเวลานั้น พวกเขาจะต้องเชื่อว่าพระเจ้าจะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความเชื่อที่เหนือธรรมชาติซึมซาบเข้ามาในชั้นเรียน

เมื่อเราดำเนินตามแผนการนี้ ความเชื่อเริ่มเพิ่มขึ้นและฤทธิ์เดชของพระเจ้าเทลงมา ไม่มีใครบอกนักเรียนว่าพวกเขาต้องรอเป็นชั่วโมง วัน สัปดาห์หรือเดือน หรือว่าเขาต้องแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าหลายครั้งก่อนที่จะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมา พวกเขาเพียงแต่ทราบสิ่งที่ข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นในพระคัมภีร์ เราทุกคนเริ่มอธิษฐาน และในเวลาสิบห้านาที ผู้เทศนาและมัคนายกห้าคนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ ความเชื่อที่เหนือธรรมชาติซึมซาบเข้ามาในชั้นเรียน โดยทำงานผ่านสมาชิกที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ และคล้อยใจผู้อื่นให้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย

การทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ

การอิทธิฤทธิ์คือ “เหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นอย่างไม่อาจอธิบายได้ด้วยกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ จึงเป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติอันเกิดจากหรือเป็นการกระทำของพระเจ้า” การอิทธิฤทธิ์ต่างๆ เป็นเหตุการณ์ที่พิเศษ ผิดธรรมดาซึ่งยับยั้งหรืออยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติที่เรารู้จัก และเป็นการขัดขวางโดยตรงของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าสำหรับพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นไปได้ และสิ่งที่เป็นการอิทธิฤทธิ์สำหรับเราเป็นวิธีการปกติสำหรับพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างและดังนั้น พระองค์จึงสามารถทำการในวิถีทางที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเรา

การทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ คือการแทรกแซงเหนือธรรมชาติ

ของพระเจ้าซึ่งอยู่นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ

ในสถานการณ์หนึ่ง และดำเนินการผ่านหรือด้วยภาษาขณะที่เป็นมนุษย์

ในความหมายทั่วไป คำตอบทุกคำตอบต่อคำอธิษฐาน ของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง และการรักษาทั้งหมด ที่มาจากพระเจ้าเป็นการอธิษฐาน (ดู ตัวอย่าง กิจการ 19:11-12) แต่ 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึง “การทำการอธิษฐานที่ต่าง” ว่าเป็นของ ประทานเฉพาะที่แตกต่างจากสิ่งอื่นๆ รวมทั้งการรักษาคนป่วย คำว่า “ท่า” (ภาษากรีก เอ็นเออร์เกมา (energema)) หมายถึงการ ดำเนินการเฉพาะของพระเจ้า และเนื่องจาก “การทำการอธิษฐานที่ต่าง” เป็นของประทาน “แก่” คนๆ หนึ่ง จึงแสดงว่า การ ดำเนินการนั้นผ่านทาง ด้วย หรือโดยสมาชิกของกายของพระคริสต์ พระเจ้าทรงสามารถทำการอธิษฐานในชีวิตของคนบาป แต่ ของประทานในการทำการอธิษฐานที่ต่าง แสดงถึงการกระทำของพระเจ้าผ่านทางคริสตจักรของพระองค์ โดยสรุป การทำการ อธิษฐานที่ต่าง คือ การแทรกแซงเหนือธรรมชาติของพระเจ้าซึ่งอยู่นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติในสถานการณ์หนึ่ง และ ดำเนินการผ่านหรือด้วยภาษาขณะที่เป็นมนุษย์

คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ได้รับการทำการอธิษฐานที่ต่าง ในหลายๆ โอกาสด้วยกัน พระวิญญาณทรงส่งฟีลิปจาก ทะเลทรายเมืองกาซาไปยังเมืองอาโซทัส (กิจการ 8:39-40) พุดสวรค์ช่วยเปโตรให้รอดพ้นจากคุกอย่างอัศจรรย์เมื่อคริสตจักร อธิษฐานเพื่อเขา (กิจการ 12:5-11) ฟีร่ายถูกขับออกจากคนที่ถูกลิง (กิจการ 8:6-7; 19:11-12) ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่ออูทีกัสพลอย หลับไปในขณะที่ฟังเปาโลสั่งสอนช้านาน เขาตกจากจากชั้นสาม คอหักและเสียชีวิตลง แต่หลังจากเปาโลอธิษฐานเผื่อเขาแล้ว เขา พ้นขึ้นจากความตาย (กิจการ 20:9-12) เหตุการณ์นี้ไม่ใช่แค่การรักษาคนป่วยหรือคนพิการให้หาย แต่เป็นการอธิษฐานในการทำ ให้ฟื้นคืนชีวิตและกลับมีชีวิตใหม่ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงชุบชีวิตทาปิทา (โดรคัส) จากความตายด้วยการอธิษฐานของเป โตร (กิจการ 9:36-42) เปาโลได้รับการปกป้องจากอันตรายอย่างน่าอัศจรรย์เมื่อถูกงูพิษกัด (กิจการ 28:3-6)

การอธิษฐานบางอย่างเป็นหลักฐานสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ ในขณะที่ผู้ที่ไม่เชื่อจะหาคำอธิบายตามธรรมชาติ หรือบอกว่าเป็นโชค หรือความบังเอิญ อย่างไรก็ดี การอธิษฐานที่อื่น ๆ เป็นสิ่งที่นอกเหนือคำอธิบายของมนุษย์

โดยนิยามแล้ว การอธิษฐานที่ต่าง เป็นสิ่งที่พิเศษและผิดปกติ เช่นเดียวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่าง เราควรจะคาดหวังให้มีการทำการอธิษฐานที่ต่าง แต่เราจะต้องไม่คิดว่าเราสามารถเข้าถึงชีวิตของเราด้วยของประทานนี้ ตัวอย่างเช่น แม้ว่าจะมีการอธิษฐานเกิดขึ้นกับฟีลิป แต่อัครทูตทั้งหลายไม่ได้พึ่งพาพระวิญญาณในการเดินทางปกติของพวกเขา คริสเตียนในศตวรรษแรกส่วนใหญ่ที่ถูกจับไม่ได้ได้รับการช่วยให้รอดจากคุกอย่างอัศจรรย์ และส่วนใหญ่ที่เสียชีวิตไม่ได้ถูกทำให้ฟื้น ขึ้นใหม่

ในปัจจุบันนี้ บางคนคาดหวังให้พระเจ้าจัดหาสิ่งจำเป็นทุกอย่างในวิถีทางอันอัศจรรย์ แต่พระเจ้าทรงมีแผนการปกติ สำหรับชีวิตประจำวัน ซึ่งรวมถึง การทำงานหนัก การดูแลและใช้สิ่งที่พระเจ้าประทานให้เป็นอย่างดี และการถวายสิบลดและเงิน ถวาย หลักการทั่วไปคือ “ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน” (2 เธสะโลนิกา 3:10) บางคนอีกคนที่คนอื่นมีบ้านและรถ แต่ไม่ ตระหนักว่าแม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่อวยพรแก่คนเหล่านั้น แต่ในหลายๆ กรณี สิ่งของเหล่านี้เป็นผลจากการทำงานหนัก ระเบียบ วินัย ความประหยัด อดออมและวางแผนเป็นเวลาหลายปี

เราควรจะไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงจัดหาสิ่งที่จำเป็นของเรา โดยหวังคำตอบต่อคำอธิษฐานและการทำการอธิษฐานที่ ต่างๆ แต่เราไม่ควรจะละเลยความรับผิดชอบประจำวันของเราในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ สังคมและเศรษฐกิจ [การ ใช้เงินอย่างถูกต้อง] เราไม่ได้แสดงความเชื่อด้วยการขี้เกียจ แต่ด้วยการทำงาน โดยการทำให้ทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้และทุกสิ่งที่เรา รู้ว่าจะต้องทำ

การอธิษฐานที่ต่าง ในคริสตจักรตอนต้นไม่ได้แต่เพียงตอบสนองความจำเป็นเท่านั้น แต่ยังช่วยขยายข่าวประเสริฐออกไป อีกด้วย (ดูกิจการ 9:42) พระเจ้ายังคงประทานการอธิษฐานที่ต่าง ในทุกวันนี้ตั้งเป็นประโยชน์ในการประกาศความจริงและทำให้ คริสตจักรแข็งแกร่ง

เมื่อข้าพเจ้าเริ่มทำงานที่ Jackson College of Ministries ในปี 1981 วิทยาลัยเพิ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงในการบริหาร ครั้งใหญ่ และประสบวิกฤตทางวิญญาณและการเงิน ในช่วงเวลาสี่ปีต่อมา พระเจ้าทรงช่วยเราให้มีผู้เข้าเรียนจาก 163 คนเป็น 292 คน อย่างไรก็ตาม หากพุดอย่างมนุษย์แล้ว ในสองสามภาคการศึกษาแรก วิทยาลัยเกือบจะอยู่ไม่รอด ในจุดหนึ่ง อาจารย์

ใหญ่ของวิทยาลัยทำการเจรจาอย่างลับๆ ที่จะขายสถานที่อาคารให้กับอีกกลุ่มหนึ่ง ตลอดเวลานี้ หลายคนอธิษฐานอย่างจริงจัง เพื่อให้พระเจ้าตอบสนองต่อความจำเป็น

ก่อนหน้าที่อาจารย์ใหญ่จะต้องพบกับผู้ซื้อ ชายคนละเมธอดิสต์คนหนึ่งจากบริเวณใกล้เคียงเดินเข้ามาในห้องทำงานของข้าพเจ้า เขาต้องการถวายสิบลดสำหรับเงินรายได้จากโครงการก่อสร้างครั้งใหญ่ เขาได้ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ที่อื่น แต่ไม่สามารถที่จะขายบ้านเก่าได้ ดังนั้น เขาจึงเกิดความคิดที่จะบริจาคบ้านนั้นเพื่อเป็นวิธีในการถวายสิบลด คริสตจักรของเขาไม่จำเป็นต้องมีที่พักของผู้เทศนา แต่ในขณะที่เขาขับรถไป เขาเห็นวิทยาลัยของเราและตัดสินใจว่าเราอาจจะมีค่าจำเป็นนี้ หลังจากการที่คุยกันไปเล็กน้อย เขาเสนอที่จะให้บ้านของเขาให้กับโรงเรียนของเรา

ข้าพเจ้าติดต่อรองอาจารย์ใหญ่เพื่อจัดการพบปะกับเจ้าของและไปชมบ้านหลังนี้ ในขณะที่กำลังเดินทางไป เจ้าของบ้านถามว่าวิทยาลัยอยู่ในคณะไหน รองอาจารย์ใหญ่บอกเขาว่าเราเป็นเพนเทคอสต์ แต่พยายามที่จะสร้างไมตรีจิต จึงกล่าวว่าเราเหมือนพวกเมธอดิสต์ในอดีต ชายคนนั้นตอบว่าเขาเป็นเมธอดิสต์สมัยใหม่ แต่ก็ไม่ได้ถกถายการถวายของเขา ที่สำนักงานอินทรีพียูลินที่ดิน ภรรยาของเขาบอกว่าในขณะที่ลงชื่อในเอกสารร่วมกับเขาว่า เธอไม่รู้ว่าจะไรทำให้เขาตัดสินใจที่จะให้บ้านแก่เรา

จากความเข้าใจของเรา การให้ของเขาเป็นการอธิษฐานจากพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อการอธิษฐานอย่างมาก หลังจากขายบ้านและจ่ายหนี้ที่เหลืออยู่แล้ว วิทยาลัยได้กำไรประมาณหกหมื่นเหรียญ การบริจาคนี้ไม่เพียงแต่ตอบสนองต่อความจำเป็นทางการเงินเท่านั้น แต่ยังให้กำลังใจและการยืนยันที่แน่วแน่ในเวลาวิกฤตอีกด้วย

การให้ของเขาเป็นการอธิษฐานจากพระเจ้า

ในปี 1988 มิซซันนารีของเราในยุโรปตะวันออกขอให้ข้าพเจ้าเดินทางไปกับเขาที่บัลแกเรียซึ่งในเวลานั้นเป็นประเทศคอมมิวนิสต์ที่เคร่งครัด เพื่อดำเนินการประชุมครั้งแรกโดยสหคริสตจักรเพนเทคอสต์ เขาเพิ่งจะติดต่อกับกลุ่มผู้เชื่อได้ดินขนาดใหญ่พอควรที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และสนใจในการเทศนาของเรา เราเดินทางโดยรถยนต์จากออสเตรีย ผ่านยูโกสลาเวีย และนำเอาต้นฉบับหนังสือชื่อ *The Oneness of God (การเป็นหนึ่งของพระเจ้า)* ซึ่งแปลเป็นภาษาบัลแกเรีย เราใส่หนังสือนั้นไว้บนแผ่นรองด้านหลังได้หีบห่อ และหวังว่าเจ้าหน้าที่ชายแดนจะเห็นว่าเราเป็นนักท่องเที่ยวและไม่ตรวจค้นเราอย่างละเอียด เราว่าการตรวจค้นอย่างละเอียดจะทำให้พบต้นฉบับนั้น และยิ่งซ่อนดีเพียงใด ก็ยิ่งโดนกล่าวโทษมากขึ้นเท่านั้นหากพบเข้า ถ้าเขาตัดสินใจว่าเราได้พยายามลักลอบนำของต้องห้ามเข้ามาอย่างจงใจ ผลลัพธ์จะร้ายแรง

เมื่อเราเดินทางถึงชายแดน หัวหน้าเจ้าหน้าที่เลือกเราเพื่อตรวจค้นพิเศษ เราต้องเข้าไปในโรงรถที่ซึ่งเจ้าหน้าที่ตรวจค้นรถตั้งแต่ด้านหน้าถึงด้านหลัง ได้กระป๋องและได้ช่วงล่าง เจ้าหน้าที่ถามคำถามข้าพเจ้าอย่างละเอียดเกี่ยวกับนิตยสาร *National Geographic (แนชั่นแนล จีโอกราฟิก)* ซึ่งข้าพเจ้านำติดไปอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เขาสนใจในหนังสือที่ไม่มีพิษมีภัยนี้เหลือเกินจนข้าพเจ้าหวาดกลัวว่าเขาจะอย่างไรหากพบเอกสารทางศาสนาที่เรามี ข้าพเจ้าอธิษฐานอย่างเงียบๆ และยิ้ม ในขณะที่เจ้าหน้าที่ตรวจค้นต่อไป เขาพบต้นฉบับและเขาก็หยิบจับต้นฉบับนั้น หนังสือนั้นวางไว้เห็นได้ชัดโดยมีหัวเรื่องเป็นภาษาบัลแกเรีย อ่านได้ชัดเจน แต่เขาไม่เคยเห็น หลังจากการตรวจค้นผ่านไปหนึ่งชั่วโมง เจ้าหน้าที่จึงปล่อยเราไป เรารู้ว่าพระเจ้าทรงปกป้องเราด้วยการอธิษฐาน

เรารู้ว่าพระเจ้าทรงปกป้องเราด้วยการอธิษฐาน

ข้าพเจ้าและภรรยา รวมทั้งลูกชายสองคนของเราเดินทางในรถแวนขนาดเล็กจากออสเตรียไปเซนต์หลุยส์ หลังคริสตมาสในเดือนธันวาคมปี 1990 บนทางหลวงระหว่างรัฐในโอกลาโฮมา มีน้ำแข็งอยู่ ข้าพเจ้าจึงขับช้าลง รถบรรทุกข้างหลังเราขับผ่านเราไป

ด้วยความเร็วสูง และเลี้ยวกะทันหันด้านหน้าเราเพื่อไม่ให้ชนกับรถบรรทุกและรถพ่วงอีกคันหนึ่งที่เพิ่งจะลากผ่านไปบนถนน ข้าพเจ้าไม่ได้เหยียบเบรกจนนาทีสุดท้าย

เมื่อข้าพเจ้าเหยียบเบรก ข้าพเจ้าเสียการควบคุมรถและรู้ว่าจะชนแน่แล้ว ภรรยาของข้าพเจ้าร้องออกมาว่า “พระเยซู” ในเวลานั้นเอง รถบรรทุกด้านหน้าเราเลี้ยวออกนอกถนนไป และหยุดโดยไม่เกิดหายนะหรือมีใครได้รับบาดเจ็บ ข้าพเจ้าควบคุมรถแวนได้อีกครั้ง และเราขับต่อไป สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงปกป้องเรา เราเกือบจะประสานงากับรถบรรทุกนั้นอย่างแท้จริง

ในเวลานั้น แม่ยายของข้าพเจ้าในออสตินได้ข่าวเกี่ยวกับสภาพอากาศในบริเวณที่เราขับรถและรู้สึกเป็นห่วงเป็นอย่างมาก เธอจึงอธิษฐานด้วยภาระหนักจนพระเจ้าได้ทรงให้เธอเห็นนิมิตว่ารถเราได้รับการดูแลจากทูตสวรรค์องค์หนึ่ง นิมิตของเธอเป็นการอธิษฐานในตัวเอง และยืนยันแก่เราว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำการอธิษฐานที่ปกป้องเราในเวลาที่เราจำเป็น

ในเดือนตุลาคม ปี 1995 ในการประชุมอธิษฐานในคริสตจักรของเราในออสติน พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าด้วยภาษาแปลกๆ และการแปลในเวลาที่สำคัญ และทรงสัญญาว่า เราจะได้เห็นการอธิษฐานในไม่ช้า ห้าวันต่อมา ในการประชุมหาทุนเพื่อการประกาศทั่วโลก ปู่/ตาของภรรยาของข้าพเจ้าตกลงจากเก้าอี้ และหมดสติไป ท่านหยุดหายใจ โบหน้าไม่มีสีและชีพจรหยุด ร่างกายอ่อนปวกเปียก ขากรรไกรหย่อน ตาเหลือกและผิวหนังซีด เรายื่นรอบเขาและเริ่มร้องเรียกออกพระนามพระเยซู

ในตอนแรก ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ในขณะที่เรายังคงอธิษฐานต่อไป ท่านไอและเริ่มหายใจอีกครั้ง เมื่อเจ้าหน้าที่ฉุกเฉินมาถึง ท่านมีสติและพูดตลก สืบโบหน้ากลับคืนมาและชีพจรเต้นเป็นปกติ

หลังจากทำการทดสอบอย่างละเอียดที่โรงพยาบาล หมอไม่พบหลักฐานว่าการเป็นโรคหลอดเลือดสมอง หัวใจวาย หรืออาการร้ายแรงอื่นๆ แต่เขาพบว่าเก้าอี้เบาะเปอร์เซ็นต์ของเส้นเลือดแดงอุดตันและทำการผ่าตัดในทันที ในขณะที่อยู่โรงพยาบาล ท่านมีอาการกำเริบบ้างเล็กน้อย ซึ่งท่านก็ฟื้นตัวได้เป็นส่วนใหญ่

เพราะหมอไม่สามารถพบสิ่งผิดปกติใดๆ จึงสรุปว่า ท่านคงจะเพียงแต่เป็นลมไปที่โบสถ์ อย่างไรก็ตาม เราซึ่งอยู่ที่นั่นเชื่อว่า เขาได้ตายไปแล้ว อาจจะเพราะโรคหลอดเลือดสมองที่ร้ายแรง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้แทรกแซง ยับยั้งและเปลี่ยนแปลงสถานการณ์นั้นอย่างอัศจรรย์ และชุบท่านขึ้นจากความตาย

บทที่เก้า การรักษาคนป่วย

นอกจากความเชื่อและการทำกรอทธิฤทธิ์แล้ว ของประทานในการให้ฤทธิ์เดช “ของประทาน [หลายอย่าง] ในการรักษาคนป่วย” (KJV) หรือ “ของประทาน [หลายอย่าง] ในการรักษาคนป่วย [หลายโรค]” (1 โครินธ์ 12:9) “การรักษา” หมายถึง “การทำให้กลับสู่สุขภาพที่ดีหรือไม่มีโรค แก้ให้หาย...ทำให้ถูกต้อง ซ่อมแซม...ทำให้ (บุคคล) ฟื้นฟูสุขภาพเดิมจน...สมบูรณ์”

ในความหมายทั่วไป การรักษาอาจหมายถึงการฟื้นฟูสภาพร่างกาย จิตใจและวิญญาณ เมื่อมีประสบการณ์ในการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ คริสตเตียนทุกคนได้รับการรักษาทางวิญญาณ รวมทั้งการให้อภัยความผิดบาป การคืนดีกับพระเจ้าและมีชีวิตทางวิญญาณใหม่ เมื่อเติบโตในพระคุณ คริสเตียนจะเริ่มพัฒนาลักษณะทางอารมณ์และวิญญาณที่ดี เช่น ความรัก สันติสุข ความปีติยินดี และการบังคับตน ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่าผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22-23)

อย่างไรก็ตาม 1 โครินธ์ 12 กล่าวถึงตัวอย่างการรักษาเฉพาะที่ทรงให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่ใช่ทุกคน ทั้งนี้ หมายถึงการรักษาสภาพร่างกายและจิตใจอันนอกจากการฟื้นฟูสภาพเดิมทางวิญญาณและอารมณ์ที่คริสเตียนทุกคนสามารถและควรจะได้รับดั่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตใหม่ในพระคริสต์ ตัวอย่างของการรักษาในพระกิตติคุณฉบับต่างๆ และหนังสือกิจการคือการรักษาแบบนี้

*ของประทานในการรักษาคนป่วยคือความสามารถต่างๆ
ในการรักษาหรือการฟื้นฟูสุขภาพเดิมจากความเจ็บป่วย
เชื้อโรค การบาดเจ็บและการพิการอื่นๆ อย่างเหนือธรรมชาติ*

ของประทานนี้เป็นของประทานเพียงอย่างเดียวที่อยู่ในรูปพหูพจน์ จริงๆ แล้ว มีของประทานหลายอย่างในการรักษา รูปพหูพจน์แสดงให้เห็นว่ามีกรักษาหลายประเภท ทั้งสภาพที่ได้รับการรักษาที่แตกต่างและวิธีในการรักษาที่แตกต่าง เมื่อคำนึงเรื่องนั้นแล้ว เราสามารถกำหนดนิยามของประทานในการรักษาคนป่วยได้ว่าเป็นความสามารถต่างๆในการรักษาหรือการฟื้นฟูสุขภาพเดิมจากความเจ็บป่วย เชื้อโรค การบาดเจ็บ และการพิการอื่นๆ อย่างเหนือธรรมชาติ

มีบันทึกมากมายเกี่ยวกับการรักษาในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ รวมทั้งการรักษาชายง่อยที่พระวิหาร ผู้ชนในเยรูซาเล็ม หลายคนที่เป็นอัมพาตและคนง่อยในสะมาเรีย เขาโลแห่งทาร์ซัสผู้ได้รับการรักษาจากการตบอด และชายที่นอนอยู่บนที่นอนชื่อไอเนอัสในเมืองลิดดา (กิจการ 3:1-8; 5:14-16; 8:7; 9:17-18, 32-34)

มีการรักษาอันอัศจรรย์มากมายเกิดขึ้นในชีวิตและการรับใช้ของบิดามารดาของข้าพเจ้า ในปี 1963 ขณะที่ครอบครัวของข้าพเจ้ากำลังเตรียมตัวไปเกาหลี เราประสบอุบัติเหตุรถยนต์ที่ร้ายแรงซึ่งทำให้เราได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง แขนทั้งสองข้างของบิดาของข้าพเจ้าหัก และเส้นประสาทในแขนขวาขาด ท่านไม่สามารถควบคุมมือขวาได้เป็นเวลาหลายเดือน และหมอบอกกับท่านว่าท่านจะไม่สามารถใช้มือขวาได้อีก อย่างไรก็ตาม คืนหนึ่งที่โบสถ์ พระเจ้าทรงรักษามือของบิดาของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง ทรงให้การฟื้นฟูจนเต็มสภาพในทันทีทันใด ซึ่งทำให้หมอบประหลาดใจเป็นอย่างมาก

ในโมโปะ (Mokpo) ประเทศเกาหลี แขนและไหล่ของชายคนหนึ่งซึ่งเป็นอัมพาตได้รับการรักษาให้หายในทันทีเมื่อบิดาของข้าพเจ้าอธิษฐานร่วมกับเขา ในกรุงโซล เกาหลี ผู้หญิงคนหนึ่งได้รับความรอดพ้นจากเสียงที่กล่าวคำสบประมาทและคำแข่งสาปในใจของเธออยู่เสมอ และเด็กหญิงอายุสิบสองปีได้รับการรักษาจากความพิการทางหูที่ร้ายแรง ข้าพเจ้าอยู่ในการประชุมในแต่ละครั้งและได้เห็นบุคคลที่ได้รับการรักษานั้น หญิงง่อยคนหนึ่งเข้ามาที่การประชุมฟื้นฟูในกลางกรุงโซลในรถเข็นและได้รับการรักษา ข้าพเจ้าได้เห็นเธอเดินข้ามเวทีของห้องประชุมที่เราเข้านั้นด้วยความปีติยินดี การรักษาในทันทีอันน่าอัศจรรย์ ในเกาหลี

เช่น การรักษาชายคนหนึ่งที่ถูกหนวก เด็กหญิงที่เป็นวัณโรคซึ่งทำให้ปอดข้างหนึ่งใช้การไม่ได้และอีกข้างใช้งานได้ไม่เต็มที่ และหญิงคนหนึ่งที่เป็นมะเร็งเต้านมในขั้นสุดท้าย

ในปี 1984 ข้าพเจ้าเทศนาในเมืองพ็อปลาร์วิลล์ (Poplarville) รัฐมิสซิสซิปปี คืนวันอาทิตย์วันหนึ่งเกี่ยวกับฤทธิ์เดชในพระนามของพระเยซู หญิงที่มาคนหนึ่งเข้ามาอธิษฐานโดยนั่งอยู่บนรถเข็น เธอมีอาการโรคหลอดเลือดสมอง และหมอกล่าวว่าเธอจะไม่สามารถเดินได้อีก ในขณะที่เราอธิษฐานเพื่อเธอ เธอลุกขึ้นช้าๆ จากรถเข็นด้วยความช่วยเหลือจากคนอื่น และก้าวๆ หยุดๆ อีกสองสามก้าว เธอมีความรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างมาก แต่นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ทุกวัน เธอมีอาการดีขึ้นๆ จนกระทั่งในที่สุดเธอสามารถเดินได้อย่างเต็มที่ หมอบอกกับเธอกับศิษยาภิบาลของเธอว่า “การอัศจรรย์เกิดขึ้นกับเธอ”

ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเทศนาอยู่ในเซเซเทนี (Cseteny) ประเทศฮังการี ในปี 1987 มีคนนำหญิงสาวคนหนึ่งที่พักทางสมองตั้งแต่กำเนิดมาในการประชุม ขณะที่เราอธิษฐานเพื่อเธอ เราารู้สึกฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่สภาพของเธอไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่มองเห็นได้ อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เธอเริ่มมีอาการดีขึ้น ในเวลาที่ข้าพเจ้ากลับไปทีนั้นในปี 1988 อาการของเธอดีขึ้นมากจนครอบครัวของเธอซึ่งเคยเป็นผู้ที่ไม่เชื่อได้ยอมรับว่านั่นเป็นการอิทธิฤทธิ์และรับเชื่อเป็นคริสเตียน

*ครอบครัวของเธอซึ่งเคยเป็นผู้ที่ไม่เชื่อได้ยอมรับว่า
นั่นเป็นการอิทธิฤทธิ์ และรับเชื่อเป็นคริสเตียน*

ในการสัมมนาและการฟื้นฟูช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ในเพโตรวัก (Petrovac) ประเทศยูโกสลาเวีย ในปี 1988 เราอธิษฐานเพื่อผู้หญิงคนหนึ่ง ในโรงพยาบาล เธอฟื้นตัวอย่างน่าอัศจรรย์ มาโบสถ์และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์นาที่ที่เราวางมือบนเธอ

ในการประชุมอธิษฐานที่โบสถ์ของเราในออสติน รัฐเท็กซัสในเดือนตุลาคมปี 1995 พระเจ้าทรงตรัสกับเราด้วยภาษาแปลกๆ และการแปล และทรงสัญญาว่าจะมีการรักษา ในคืนนั้น แม่ยายของข้าพเจ้าเชื่อว่าสัญญานั้นเป็นของท่านและหลังของเธอที่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงจากอุบัติเหตุรถยนต์สองปีก่อนหน้านั้นได้รับการรักษาในทันที

มิชชันนารีในเอเชียคนหนึ่งติดโรคตับอักเสบประเภทที่รักษาไม่หายและถึงตาย และจำเป็นต้องกลับบ้าน [อเมริกา] หมอบอกกับเขาว่า เขาจะไม่สามารถเดินทางหรืออาศัยอยู่ในเอเชียได้อีก ในขณะที่เขาเข้าร่วมประชุมในคริสตจักรของเราเป็นเวลาหลายเดือน เราและคนอื่นๆ อีกมากมายอธิษฐานขอให้มีการรักษา เขาเริ่มมีอาการดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ได้ฟื้นฟูสุขภาพปกติและสองสามเดือนต่อมา ได้รับคำยืนยันจากหมอว่าสามารถกลับไปทำงานมิชชันนารีได้

ในปี 1997 ผู้หญิงคนหนึ่งมาที่โบสถ์ของเราในออสติน เธอทนทุกข์จากอาการหูดที่ร้ายแรง คิดฆ่าตัวตาย และได้พยายามฆ่าตัวตาย พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ รักษาเธอจากอาการหูดและให้เธอได้เป็นอิสระจากความคิดที่จะฆ่าตัวตาย

การรักษาในการไถ่บาป

การรักษาเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดกว่าของประทานอื่นๆ อีกมากมายที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะหลายเหตุผลด้วยกัน เช่น การรักษาเป็นสิ่งที่มองเห็นได้มากกว่า ตอบสนองความจำเป็นของมนุษย์ที่เร่งด่วนได้มากกว่า และมีประโยชน์ต่อการประกาศข่าวประเสริฐเป็นพิเศษ การรักษาเกี่ยวข้องกับอย่างมากกับแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดไว้เพื่อทำลายผลทุกอย่างของความบาป พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นสิ่งมีชีวิตทางร่างกายและวิญญาณ และวัตถุประสงค์สูงสุดของพระองค์คือเพื่อให้ร่างกายและวิญญาณของเรา

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงไถ่เราจากโรคเมื่อพระองค์ทรงไถ่เราจากบาป “นั่นที่เดียวท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบความเจ็บปวดของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ แต่ท่าน

ถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านฟักข้าเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณนั้น ต่
แก่ท่าน ที่ท่านต้องฟักข้านั้นก็ให้เราหายดี” (อิสยาห์ 53:4-5)

หลายคนได้เถียงว่า การรักษานี้เป็นการรักษาทางฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่ความรอดของพระเจ้านั้นเพื่อคนๆ หนึ่งอย่าง
ครบถ้วน มัทธิว 8:16-17 อธิบายว่าการรักษาทางร่างกายเป็นการสำเร็จของอิสยาห์ 53:5 “พอค่ำลง เขาพาคนผีเข้าสิงเป็นอันมา
มาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัส และบรรดาคนเจ็บป่วยทั้งหลายนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย ทั้งนี้เพื่อจะ
ให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะที่ว่า ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป”

*สิ่งใดที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อคริสตจักรยุคแรก
พระองค์จะทรงกระทำเพื่อคริสตจักรในปัจจุบัน*

“พระเยซูคริสต์ยังทรงเป็นเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลานี้ และต่อไป ไปเป็นนิกาล” (ฮีบรู 13:8) สิ่งใดที่พระเยซู
ทรงกระทำเพื่อคริสตจักรยุคแรก พระองค์จะทรงกระทำเพื่อคริสตจักรในปัจจุบัน พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ผู้ที่วางใจในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึง
พระบิดาของเรา สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอให้นามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทาง
พระบุตร สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น” (ยอห์น 14:12-14)

เมื่อเรากล่าวว่า การรักษาเป็นส่วนหนึ่งของการไถ่บาป เราหมายความว่า การตาย การฝังและการฟื้นจากความตายของ
พระคริสต์เป็นส่วนสำคัญของการรักษาของเราเช่นเดียวกับความรอดของเรา ไม่ได้หมายความว่า หากเรามีความเชื่อที่จะได้รับ
ความรอด เราจะได้รับการรักษาโดยทันที หรือว่าหากคนๆ หนึ่งไม่ได้รับการรักษา เขาไม่ได้รับความรอด เราจะต้องตระหนักว่า
ประโยชน์บางอย่างของการไถ่บาปเกิดขึ้นในทันทีในขณะที่บางอย่างเป็นสิ่งที่จะเกิดในอนาคต

บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด ในความหมายเกี่ยวกับการรับการให้อภัยความบาปและการบังเกิดใหม่ และทุกคนสามารถ
ได้รับประโยชน์นี้ในทันที แต่ความรอดของเราในแง่อื่นๆ นั้นยังไม่ถึง เรายังคงรอคอยการไถ่บาปนี้ในความหมายของการได้รับ
สง่าราศี (ดูโรม 8:23; ฟิลิปปี 3:20-21) ในขณะที่การรักษาบางอย่างมีในชีวิตนี้ การรักษาที่สมบูรณจะเกิดขึ้นในการฟื้นคืนจากความ
ตาย สิ่งใดก็ตามที่เราไม่ได้รับในเวลานี้ เราจะได้รับในเวลานั้น แต่เครื่องบูชาของพระคริสต์เป็นหลักสำคัญของทุกสิ่งที่เรา
ได้รับ ทั้งตอนนี้และชีวิตนิรันดร์

เมื่อเราเข้าใจว่า การรักษาไม่ได้เกิดขึ้นเพียงเพราะความเพ้อฝัน แต่พระคริสต์ทรงซื้อการรักษานั้นเพื่อเรา เราสามารถ
อธิษฐานขอการรักษาด้วยความเชื่อมั่นเป็นอันมาก เราจะกล่าวถึงเหตุผลต่างๆ ว่าทำไมเราจึงไม่ได้รับการรักษาในทันทีเสมอไป แต่
เหตุผลเหล่านี้ไม่ควรจะขัดขวางเราจากการเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า เราควรจะคาดหวังว่าการรักษาเป็นน้ำพระทัยปกติของพร
เจ้า โดยไม่หมดความเชื่อไปหากการรักษาไม่เกิดขึ้นในเวลาและวิธีที่เราคาดคิด แม้ว่าเราจะตายในขณะที่รอคอยการรักษา เรา
ไม่ได้พ่ายแพ้ เพราะเราจะได้รับกายที่รับสง่าราศีและเป็นนิรันดร์เมื่อฟื้นขึ้นมา

การรักษาอย่างต่อเนื่อง

บางครั้งการรักษาเกิดขึ้นในทันที บางครั้งเกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อยหรือเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ร่างกายมนุษย์มีระบบการ
รักษาภายใน เมื่อเราทำมีบาดนิ้ว โดยปกติแล้ว แผลจะหายได้เองหากเรารักษาความสะอาดและไม่ปล่อยให้ติดเชื้อ เนื่องจากพระ
เจ้าทรงสร้างร่างกายของเราให้มีความสามารถอันอัศจรรย์ในการฟื้นตัว เราจึงสามารถกล่าวได้ว่า การรักษาทุกอย่างมาจากพระ
เจ้าจริงๆ แล้ว หมอผ่าตัดไม่ได้รักษาร่างกาย เพียงแต่แก้ไขปัญหาเพื่อที่ร่างกายจะสามารถรักษาตัวเองได้ ในทำนองเดียวกัน
บางครั้ง พระเจ้าเพียงแต่นำสิ่งใดก็ตามที่ขัดขวางการรักษาตัวเองของร่างกายออกไป ร่างกายจึงสามารถทำงานเป็นปกติได้ ใน
กรณีเช่นนั้น การรักษาจะเกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อย แต่ก็เป็นการรักษาของพระเจ้า

แม้แต่ในพระคัมภีร์ การรักษาบางอย่าง
เป็นการรักษาที่ละเล็กทีละน้อย

บันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการรักษาหลายแห่งกล่าวถึงการรักษาที่เกิดขึ้นในทันทีเพราะกรณีเหล่านี้เห็นเด่นชัดที่สุด และเราควรคาดหวังที่จะให้การรักษาเหล่านี้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้แต่ในพระคัมภีร์ การรักษาบางอย่างเป็นการรักษาที่ละเล็กทีละน้อย เมื่อคนโรคเรื้อนสิบคนขอให้พระเยซูเมตตา พระองค์ตรัสให้พวกเขาไปหาปุโรหิต และในขณะที่ไป พวกเขาได้รับการรักษา (ลูกา 17:12-14) ในขณะที่การรักษาของพวกเขาเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาที่เขาขอหรือเมื่อเขาอยู่กับพระเยซู แต่เกิดขึ้นหลังจากนั้น

ครั้งหนึ่งเมื่อพระเยซูทรงรักษาชายตาบอด พระองค์ทรงแต่งตั้งชายคนนั้นเป็นครั้งที่สอง (มาระโก 8:22-25) หลังจากครั้งแรก ชายคนนั้นสามารถเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปมา แต่หลังจากครั้งที่สอง เขาสามารถเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน ขั้นตอนนั้นอาจเป็นสิ่งจำเป็นในการเพิ่มความเชื่อของชายคนนั้น อย่างไรก็ตาม บันทึกนี้แสดงให้เห็นว่า คนๆ หนึ่งอาจได้รับการรักษาบางส่วน แต่เขาจะต้องมีความเชื่อและความอดทนอย่างต่อเนื่องเพื่อการรักษาที่สมบูรณ์

นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังเปิดเผยให้เห็นว่า คริสเตียนแห่งพันธสัญญาใหม่บางคนทนทุกข์จากโรคภัยไข้เจ็บเป็นระยะเวลาหนึ่งโดยไม่ได้ได้รับการรักษาในทันที เปาโลเขียนไปหาผู้เทศนาชาวประเสริฐคนหนึ่งซึ่งเจ็บป่วยร้ายแรงเป็นเวลานาน “ข้าพเจ้าคิดว่าแล้ว จะต้องให้เขาไปโปรดที่สนับของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้รับใช้ของท่านให้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน ไปหาท่านทั้งหลาย เพราะว่าเขาคิดถึงท่านและเป็นทุกข์เพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์” (ฟีลิปปี 2:25-27) เปาโลยังได้กล่าวถึงผู้เทศนาอีกคนหนึ่งซึ่งเจ็บป่วย “เอรัสทัส ยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมาตัส ที่เมืองมิลเลทัสมานนั้น เขายังป่วยอยู่” (2ทิโมธี 4:20)

คนๆ หนึ่งอาจได้รับการรักษาบางส่วน
แต่เขาจะต้องมีความเชื่อและความอดทน
อย่างต่อเนื่องเพื่อการรักษาที่สมบูรณ์

ทิโมธี ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งเจ็บป่วยอยู่เป็นประจำเพราะร่างกายอ่อนแอ เปาโลแนะนำเขาว่า “อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่าน และโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ” (1ทิโมธี 5:23) เปาโลแนะนำให้เขาดื่มเหล้าองุ่นที่มีคุณค่าทางอาหาร แทนที่จะดื่มน้ำเปล่า ซึ่งอาจจะไม่สะอาด อย่างไรก็ตาม เขาแสดงให้เห็นว่า แม้ว่าคริสเตียนไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงรักษาและให้ความแข็งแรงอยู่เสมอ แต่เขาจะต้องทานอาหารที่ถูกหลักโภชนาและดูแลสุขภาพด้วย

ข้อความเหล่านี้ไม่ได้กล่าวโทษผู้เชื่อที่เจ็บป่วยเพราะการเจ็บป่วยของเขา แต่แสดงให้เห็นว่า เป็นสิ่งปกติที่คริสเตียนจะเจ็บป่วย เรายังคงมีร่างกายที่ไม่อมตะและมีชีวิตอยู่ในโลกที่หลงอยู่ในบาปนี้ และเราไม่ได้มีภูมิคุ้มกันจากโรคภัยไข้เจ็บ การทดลองและความยากลำบากในชีวิตประจำวัน เราไม่ควรมองว่าการเจ็บป่วยเป็นความพ่ายแพ้ แต่เป็นโอกาสในการรักษา ไม่ว่าเราจะได้รับการรักษาในทันทีหรือทีละเล็กทีละน้อย เราจะต้องให้เกียรติแก่พระเจ้า หากเราทนทุกข์ก่อนที่พระเจ้าจะฟื้นตัว เราก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความอดทน การไว้วางใจและบทเรียนอื่นๆ จากพระเจ้า หากเราตายในความเชื่อ ซึ่งทุกคนจะต้องตายในวันหนึ่ง (นอกจากเราจะได้รับขึ้นไปก่อน) เรายังคงมีรางวัลวันครีอยู่

บทบาทของนมอและยา

ไม่ว่าเราจะเจ็บป่วยหรือสุขภาพแข็งแรง เราควรจะใช้ความไว้วางใจในพระเจ้าของเรา เมื่อเจ็บป่วย เราควรจะใช้พระเจ้าก่อน สิ่งอื่นใดและคงพึ่งพาพระองค์เพื่อการรักษาและการรอดพ้น เราจะต้องไม่มีความเชื่อในหมอหรือยาแทนที่จะเชื่อพระเจ้า แต่ไม่ใช่สิ่งผิดที่จะปรึกษาหมอหรือทานยา เปาโลกล่าวว่าลูกา ผู้ร่วมงานของเขาเป็น “แพทย์ที่รัก” โดยที่ไม่ได้กล่าวประณามอาชีพของเขา แต่อย่างใด (โคโลสี 4:14)

หมอทำงานที่มีค่าเป็นอย่างมาก พวกเขาให้ความรู้เราเกี่ยวกับหลักการเพื่อสุขภาพที่ดี เช่น อาหาร การออกกำลังกาย และความสะอาดที่เหมาะสมเพื่อป้องกันโรคภัยไข้เจ็บและโรคระบาด พวกเขาเตือนเราให้ระวังอันตรายและปัญหาต่างๆ และเมื่อร่างกายไม่สามารถทำงานได้อย่างถูกต้อง พวกเขาช่วยทำให้ร่างกายกลับสู่กระบวนการตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ ความรู้และทักษะของพวกเขาแท้จริงแล้วมาจากพระเจ้า ส่วนยาที่เขาใช้นั้นมีต้นกำเนิดจากพืช วิตามิน แร่และสารอื่นๆ ที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อประโยชน์ของเรา ยาเพียงแต่แทนที่สิ่งที่ปกติแล้วร่างกายสร้างขึ้นมาได้เอง ในเวลาที่เจ็บป่วย เราควรจะใช้ยาเพื่อการรักษา แต่หากการรักษาที่สมบูรณ์ไม่เกิดขึ้นในทันที ไม่ใช่สิ่งผิดที่จะใช้ความช่วยเหลือต่างๆ เพื่อช่วยร่างกาย เช่น หมอ ยา ผื่นอก ไม้เท้า และรถเข็น

เราจะต้องพิจารณาว่าการรักษาทางการแพทย์ทั้งหลายจำเป็นหรือไม่ โดยแสวงหาน้ำพระทัยและสติปัญญาของพระเจ้าในทุกสิ่ง สังคมของเราใช้ยามากเกินไป จึงมักจะคิดกันว่า ยามีไว้แก้ปัญหาทุกอย่าง แต่เราจะต้องระวังข้อจำกัด ผลข้างเคียง และอันตรายจากยาและขั้นตอนการรักษาต่างๆ นอกจากนี้ การรักษาบางอย่างอาจจะไม่เหมาะสมกับบุตรของพระเจ้า ครั้งหนึ่ง หมอคนหนึ่งแนะนำให้มารดาของข้าพเจ้ารักษาความเจ็บปวดด้วยการสะกดจิต แต่ท่านไม่ยอมรับการรักษา นั่นเพราะรู้สึกว่าการสะกดจิตจะทำให้ใจของเธออยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ที่ไม่เชื่อ

บางครั้ง คนทั้งหลายรู้สึกว่าการรักษาพระเจ้าได้ทรงรักษาพวกเขา และไม่จำเป็นต้องมีการรักษาทางการแพทย์อีกต่อไป หากพระเจ้าตรัสกับเขา เขาควรจะยืนหยัดในพระสัญญาของพระองค์ นอกจากนี้ หากพระเจ้าทรงรักษาเขา หมอก็จะพิสูจน์ได้ว่าเขาได้รับการรักษา พวกเขาควรจะยอมรับการรักษาจากพระเจ้า แต่เขาไม่ควรจะหยุดรับการรักษาทางการแพทย์เพื่อเป็นวิธีพิสูจน์ความเชื่อของเขา และ “เรียกร้อง” ให้พระเจ้าทรงรักษาเขา

ความเชื่อเมื่อไม่ได้รับ การรอดพ้นหรือการรักษา

ความเชื่อของเราจะต้องอยู่ในพระเจ้าพระองค์เอง ไม่ใช่ในศาสนา ศาสนาหรือการรอดพ้นหรือการรักษาในทันทีทันใด บางครั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงตอบคำอธิษฐานของเราในวิธีทางที่เราต้องการหรือคาดหวัง อย่างไรก็ตาม เราต้องไว้วางใจในพระองค์ โยบยืนยันว่า “แม้พระองค์ทรงประหารข้า ข้าจะยังรอดคอย [ไว้วางใจใน] พระองค์” (โยบ 13:15) พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้เริ่มการเจ็บป่วยหรือการยากลำบาก แต่ความผิดบาปของมวลมนุษย์ได้นำสิ่งเหล่านี้เข้ามาในโลก แต่พระองค์ทรงอนุญาตให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับเรา

ความเชื่อของเราจะต้องอยู่ในพระเจ้าพระองค์เอง

เราไม่ควรจะหมดกำลังใจเมื่อการทดลองเกิดขึ้น แต่เราควรจะใช้ความไว้วางใจของพระเจ้าในการทดลองเหล่านั้น ยาอบ 1:2-4 กล่าวว่า “ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายประสบความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี เพราะท่านทั้งหลายจะได้ออกมาเป็นคนที่ดีพร้อม มีคุณสมบัติครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดบกพร่องเลย” พระเจ้าไม่ทรงป้องกันการทดลองไม่ให้เกิดขึ้น แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณเพื่อรักษาและช่วยให้รอดพ้นในเวลาการทดลองอยู่เสมอ “ไม่มีที่ทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์จริง พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูก

ทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1โครินธ์ 10:13)

บางครั้ง พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดพ้นอย่างอัศจรรย์จากการทดลอง แต่บางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้เราเผชิญกับการทดลองนี้ ตัวอย่างเช่น กษัตริย์เฮโรดจับอัครทูตสองคน คือ เปโตรและยากอบ พระเจ้าทรงช่วยเหลือเปโตรจากคุกอย่างอัศจรรย์ แต่พระองค์ไม่ทรงกันยากอบจากการถูกตัดศีรษะ เป็นคริสตจักรเดียวกันที่ได้อธิษฐานให้ชายทั้งสองคน เราไม่สามารถโทษคริสตจักรหรือยากอบว่าขาดความเชื่อ แต่เราจะต้องตระหนักว่าชายทั้งสองคนมีชีวิตอยู่และเสียชีวิตลงในความเชื่อและในน้ำพระทัยของพระเจ้า

เมื่อเปาโลถูกจับที่เยรูซาเล็ม เขาไม่ได้รับการช่วยให้รอดพ้นอย่างอัศจรรย์เหมือนเปโตร ดังนั้นเขาจึงใช้ประโยชน์จากการปกป้องและการร้องเรียนทางกฎหมายทั้งหมด เขาอาจกลายเป็นคนขมขื่นเพราะพระเจ้าไม่ทรงช่วยให้เขารอดพ้น หรือเขาอาจเลิกพยายามที่จะทำให้ตัวเองหลุดพ้นโดยคิดว่าเขาไม่ควรจะต่อสู้น้ำพระทัยของพระเจ้าที่เด่นชัดนั้น อย่างไรก็ตาม ทางเลือกทั้งสองนี้คงจะผิด เพราะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เขาอดทน คงอธิษฐานต่อไป พยายามให้ได้รับอิสระ และทำอะไรก็ตามที่สามารถทำได้ เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ในตอนท้าย เปาโลถูกประหาร แต่ในระหว่างเวลานั้น เขาสามารถเป็นพยานให้ผู้นำในการปกครองหลายคน รวมทั้งผู้ปกครองอาณาจักรโรม และเขาสามารถเขียนจดหมายฉบับต่างๆ ที่เป็นส่วนของพระคัมภีร์ใหม่ทุกวันนี้ พระเจ้าทรงมีวัตถุประสงค์ในการทดลองเปาโลซึ่งใหญ่ยิ่งกว่าที่เปาโลจะสามารถตระหนักได้ในเวลานั้น เขาเพียงแต่จะต้องใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ

*บางครั้ง พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากการทดลองอย่างอัศจรรย์
แต่บางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้เราเผชิญกับการทดลองนั้น*

นอกจากนี้ เปาโลยังต่อสู้กับ “หนามใหญ่ในเนื้อของข้าพเจ้า” ซึ่ง “เป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า” เขาต้องประสบกับการต่อสู้ของซาตานในทุกที่ที่เขาไปเทศนาข่าวประเสริฐ บางคนคิดว่า ข้อความนี้เกี่ยวข้องกับปัญหาทางร่างกาย อย่างไรก็ตาม ปัญหาไม่ได้มาจากพระเจ้า เปาโลอธิษฐานเพื่อให้รอดพ้นถึงสามครั้ง แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงตอบคำอธิษฐานเหมือนเช่นที่เขาต้องการ แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “การที่มีคุณของเราก็พอแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอที่โหดเหี้ยมของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น” (ดู 2โครินธ์ 12:7-9)

หลักการต่างๆ ที่เราได้กล่าวถึงไปเป็นความจริงเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางร่างกาย โรม 8:28 บอกกับเราว่า “เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” เราอาจจะไม่สามารถเห็นสิ่งดีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ที่ไม่ดีแต่ละเหตุการณ์ได้ แต่เมื่อเราเห็นชีวิตของเราโดยรวมแล้ว เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง ทั้งด้วยประสบการณ์ที่ดีและไม่ดี ดังนั้น ในการเจ็บป่วย เราจะต้องคงรักพระเจ้า ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์และไว้วางใจพระองค์ หากบางสิ่งในชีวิตของเราไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระองค์ เราควรจะกลับใจใหม่และแก้ไขทางของเราเสีย เราควรจะอธิษฐานและเชื่อในการรักษาจากพระเจ้า แต่หากเราเจ็บป่วยเป็นเวลาหนึ่ง เราควรจะใช้ชีวิตก็ตามที่พระองค์ทรงให้แก่เราเพื่อบรรเทาความทรมานและเป็นกระบวนการสู่การฟื้นตัว

คุณป้าท่านหนึ่งของข้าพเจ้าได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคมะเร็งในขณะที่ท่านอายุสี่สิบกว่า ท่านมีความเชื่อในพระเจ้าเป็นอย่างมาก และในการอธิษฐานหลายครั้ง ท่านเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงรักษาท่านอย่างอัศจรรย์ ท่านเป็นผู้ที่มีความเชื่ออย่างมาก และญาติสนิทของท่านเป็นพยานถึงความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของท่าน ในการทดลองของท่าน พระเจ้ากล่าวแก่ท่านด้วยภาษาแปลกๆ และการแปล โดยสัญญาว่า ท่านจะมีชีวิตอยู่จนเห็นครอบครัวรุ่นที่สาม แต่ท่านไม่มีหลาน ครอบครัวจึงถือเอาสัญญานี้ว่าหมายถึงท่านจะได้รับการรักษา แต่ไม่ใช่เช่นนั้น หลังจากถ้อยคำพยากรณ์นั้นไม่นาน ทั้งลูกสาวและลูกสะใภ้ของท่านกำลังจะมีลูก สองสามเดือนหลังจากหลานเกิดมา คุณป้าของข้าพเจ้าก็เสียชีวิต ครอบครัวของท่านไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมพระเจ้าจึงอนุญาตให้

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น แต่พวกเขายังคงไว้วางใจพระองค์ ผลที่ได้อันเกิดจากการทดลองที่ร้ายแรงนี้คือคุณป้าอีกท่านหนึ่งของข้าพเจ้า ได้รับการบันดาลใจด้วยตัวอย่างความเชื่อจนถึงความตายนี้จนท่านได้รับการหนุนใจในการเดินต่อไปกับพระเจ้า

ความเชื่อไม่ได้ปรากฏในการช่วยให้รอดพ้นอย่างอัศจรรย์เท่านั้น

ความเชื่อไม่ได้ปรากฏในการช่วยให้รอดพ้นอย่างอัศจรรย์เท่านั้น เราอาจเห็นความเชื่อได้จากความอดทนเมื่อเกิดการทดลอง ฮีบรู 11 กล่าวถึงผู้ที่มีความเชื่อหลายคน บางคนได้รับการช่วยเหลืออย่างอัศจรรย์ในขณะที่บางคนเสียชีวิตในความเชื่อ โดยไม่ได้รับการอธิษฐาน แต่ทุกคนได้รับการยกย่องจากพระเจ้าและเป็นแบบอย่างสำหรับเรา ชายหนุ่มชาวฮีบรูสามคนในบาบิโลน คาดหวังว่าจะได้รอดพ้นอย่างอัศจรรย์อย่างแท้จริง แต่หากพระเจ้าไม่ได้ทรงช่วยเขาให้รอดพ้น เขายังคงยืนหยัดที่จะรับใช้พระองค์ พวกเขาบอกกับเนบูคัดเนสซาร์ว่า “ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาทผู้ซึ่งพวกข้าพระบาท ปรมนิบัติ พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ ข้าแต่พระราชา พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาท ให้พ้นพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชา ขอฝ่าพระบาททรงทราบว่าพวกข้าพระบาทก็ไม่ปรมนิบัติ พระของฝ่าพระบาทหรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น” (ดาเนียล 3:17-18)

บางคนสอนอย่างผิดๆ ว่า การรักษาจากพระเจ้าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนหากว่าคนทั้งหลายมีความเชื่ออย่างเพียงพอ รับเชื่อตามวิธีที่ถูกต้อง หรือปฏิบัติตามขั้นตอนหนึ่งขั้นตอนใด แต่พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ เราไม่สามารถเข้าใจพระองค์ได้ ทั้งยังไม่สามารถควบคุมหรือสั่งพระองค์ได้อีกด้วย โดยนิยามแล้ว ความเชื่อมักจะมีส่วนประกอบอันเป็นสิ่งลึกลับ สิ่งที่ไม่รู้จัก การไว้วางใจ แม้ว่าจะไม่มีความเข้าใจก็ตาม เราไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อให้กลายเป็นสูตรรวบรัดและตายตัวได้

อดีตนักเรียนคนหนึ่งของข้าพเจ้าคุ้นเคยกับคริสตจักรคาทอลิกแห่งหนึ่งในเทศซัสซึ่งสอนเกี่ยวกับการอ้างในสิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นตามที่อ้าง นั่นคือ หากบุคคลคนหนึ่งอ้างว่าจะได้รับการรักษาด้วยความเชื่ออย่างเต็มที่ เขาจะได้รับการรักษาอย่างแน่นอน สมาชิกคณะกรรมการของคริสตจักรคนหนึ่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งที่รักษาไม่หาย คริสตจักรอธิษฐานประกาศความเชื่อออกมา ร่วมใจกันและอ้าแขนรับ ชายคนนั้นไม่ได้รับการรักษาและยังมีอาการแย่ลง ในที่สุด บรรดาผู้นำของคริสตจักรบอกกับเขาว่า ความเชื่อของตนแข็งแรงแรงดี แต่เขาไม่ได้รับการรักษาเพราะความเชื่อของเขาอ่อนแอ ชายคนนั้นไม่ยอมรับการสรุปเช่นนั้นและต้องออกจากคริสตจักร เมื่อเขาต้องการกำลังใจมากที่สุด คริสตจักรนั้นก็กลับใช้คำสั่งสอนนี้เพื่อต่อสู้เขา อยากรู้ก็ตาม หลังจากออกจากคริสตจักรนั้นมาแล้ว เขาได้รับการรักษาอันอัศจรรย์

ทำไมบางครั้งการรักษาจึงไม่เกิดขึ้น

ทำไมบางคนจึงไม่ได้รับการรักษา เหตุผลอาจมีหลายประการดังนี้

1. การขาดความเชื่อ ตามที่ได้กล่าวไปแล้ว หลายคนที่มีความเชื่อไม่ได้รับการรักษา อยากรู้ก็ตาม เราจะเห็นต่อไปในบทที่ 10 ว่า ความเชื่อเป็นกุญแจสู่การรับการรักษาจากพระเจ้า เมื่อเราแสวงหาการรักษา เราจะต้องให้ความเชื่อของเราอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ เหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เราไม่เห็นการรักษาที่อัศจรรย์จากพระเจ้าในโลกของเราทุกวันนี้ อาจจะเป็นการขาดความเชื่อ แม้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้รักษาและผู้ทำการอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ เมื่อพระองค์เสด็จกลับไปนาซาเร็ธ แต่คนส่วนมากไม่ยอมรับการรับใช้ของพระองค์เพราะเขาคิดว่าเขารู้จักพระองค์และครอบครัวของพระองค์ดีแล้ว ดังนั้น “พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์มากในเมืองนั้น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ” (มัทธิว 13:58)

2. การกระทำของเราเอง เมื่อการรักษาไม่เกิดขึ้น เราไม่เพียงแต่จะต้องตรวจสอบความเชื่อของเราเท่านั้น แต่ยังต้องตรวจสอบวิถีชีวิต การกระทำและสภาพแวดล้อมของเราอีกด้วย หลายครั้ง ความเจ็บป่วยเกิดจากการกระทำอันเลวหรือความตั้งใจของเราเอง

บางครั้ง แต่ไม่เสมอไป ความเจ็บป่วยเป็นผลจากความบาป หลังจากทรงรักษาชายที่นอนอยู่บนที่นอนที่สระเบธซาธา พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “นี่แหละ เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า” (ยอห์น 5:14) เปาโลอธิบายว่า การไม่เคารพเมื่ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าอาจก่อให้เกิดผลเลวร้ายทางร่างกายได้ “เพราะว่าคนที่กินและดื่มโดยมิได้เล็งเห็นพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกพิพากษาโทษ ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยไข้ และบ้างก็ล่วงหลับไป” (1 โครินธ์ 11:29-30) พระเจ้าอาจทรงอนุญาตให้มีการเสียนเตียนในลักษณะการเจ็บป่วยเพราะความผิดที่เรากระทำต่อคนอื่น และในกรณีดังกล่าว เราจะต้องกลับใจใหม่และสละสภาพความบาปเพื่อที่จะได้รับการรักษา (ดูยากอบ 5:16)

มีตัวอย่างมากมายที่แสดงให้เห็นว่าการละเมิดน้ำพระทัยของพระเจ้าจะทำให้เกิดการเจ็บป่วยหรือโรคภัยอย่างหนึ่งอย่างใด การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อาจทำให้เป็นโรคตับแข็ง การสูบบุหรี่อาจทำให้ถุงลมโป่งพองและเป็นโรคมะเร็งปอด การล่วงประเวณีและการผิดประเวณีอาจทำให้เป็นกามโรคและโรคเอดส์ และการเก็บความเกลียดและความขมขื่นใจอาจทำให้เกิดโรคที่เกี่ยวข้องกับความเครียดทั้งหลาย การไม่เชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอจะนำไปสู่โรคประสาททางจิตใจและอารมณ์

อย่างไรก็ดี โรคภัยไข้เจ็บและความพิการส่วนใหญ่ไม่ใช่ผลจากความบาปของบุคคล เมื่อเหล่าสาวกเห็นชายตาบอด เขาคิดว่าสภาพนั้นเกิดขึ้นเพราะความบาปของใครคนหนึ่ง แต่พระเยซูทรงแก้ไข “และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า ‘พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘มิใช่ว่าชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา’ ” (ยอห์น 9:2-3) เพื่อนๆ ของโยบพยายามกล่าวว่าสภาพของเขาเกิดจากความผิดบาปในชีวิตของเขา แต่เขาไม่ยอมรับการสรุปเช่นนั้น และพระเจ้าทรงเป็นพยานถึงความชอบธรรมของเขา

เราไม่ควรจะตัดสินผู้อื่นที่เจ็บป่วย

ความเจ็บป่วยยังอาจเป็นผลมาจากอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ความสกปรก การขาดการออกกำลังกาย ความเครียด การขาดการพักผ่อนและสาเหตุทางสภาพแวดล้อมอื่นๆ แม้ว่าเราจะสามารถแสวงหาการช่วยเหลือจากพระเจ้าในสถานการณ์เหล่านี้ แต่เป็นการไม่เหมาะสมที่จะอธิษฐานขอการรักษาจากพระเจ้าโดยไม่พยายามแก้ไขปัจจัยที่อยู่ในการควบคุมของเรา เราไม่สามารถโทษพระเจ้าหากเราเจ็บป่วยเพราะการกระทำของเราเอง และเราไม่สามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทำไม่สำเร็จเมื่อพระองค์ไม่รักษาเราในทันทีในกรณีเช่นนั้น

เราไม่ควรตัดสินผู้อื่นที่เจ็บป่วย แต่เราควรตรวจสอบตนเองเพื่อดูว่าพระเจ้ากำลังพยายามเสียนตีหรือสอนเราด้วยความเจ็บป่วยนั้นหรือไม่ การละเมิดกฎทางร่างกายหรือทางวิญญาณอาจเป็นสาเหตุ และหากเป็นเช่นนั้น เราจะต้องแก้ไขทางของเรา หากว่าหลังจากตรวจสอบตนเองโดยอธิษฐานอย่างมากแล้ว เราไม่เห็นสาเหตุดังกล่าว เราไม่ควรจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยความรู้สึกผิดและการประณาม แต่ควรจะดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อ

3. *น้ำพระทัยปกติและน้ำพระทัยพิเศษของพระเจ้า* แม้ว่าพระคัมภีร์ให้คำสัญญาในการรักษาแก่คริสตจักร แต่อาจไม่ใช่พระทัยของพระเจ้าที่จะรักษาในทันทีในกรณีใดกรณีหนึ่ง การอธิษฐานทั้งหมดจะต้องเป็นตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเยซูทรงสอนเราให้อธิษฐานว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 6:10) พระองค์เองทรงอธิษฐานที่เกตเสมนี “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” (ลูกา 22:42) พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงฟังและให้ “สิ่งที่เราทูลขอนั้น” แต่สัญญานี้จะได้เมื่อเราขอ “สิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์” (1 ยอห์น 5:14-15)

ยากอบ 5:14-16 บอกให้เราอธิษฐานเพื่อคนป่วย เพราะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราจะทำเช่นนั้นเสมอ เราควรอธิษฐานเพื่อการรักษาคนป่วย และเราได้รับคำยืนยันว่าพระองค์จะทรงฟังและตอบคำอธิษฐานนี้ แต่ในวิธีและเวลาของพระองค์ ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นตามวิธีและเวลาของเรา พระองค์อาจจะรักษาคนป่วยในทันที พระองค์อาจทรงเริ่มรักษาที่ละเล็กทีละน้อย

บทที่สิบ ความเชื่อเพื่อการรักษา

การรักษาของพระเจ้าเป็นหมายสำคัญที่บังเกิดขึ้นกับผู้เชื่อ พระเยซูทรงสัญญาว่า “มีคนเชื่อที่โทษหมายสำคัญเหล่านี้ จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:17-18) ผู้ที่เชื่อทุกคน ไม่ใช่เพียงอัครทูต ผู้เผยพระวจนะหรือผู้เทศนาเท่านั้น สามารถเอาชนะอำนาจของซาตาน พูดภาษาต่างๆ ได้รับการปกป้องจากพระเจ้าและอธิษฐานเพื่อการรักษาคนป่วยจากพระเจ้าได้สำเร็จ

บางคนที่ไม่เชื่อเรื่องการอธิษฐานในทุกวันนี้พยายามทำให้คนทั้งหลายไม่เชื่อคำสอนในมาระโก 16:17-18 โดยทำให้ผู้ที่เชื่อจับงูพิษขึ้นมาหรือดื่มยาพิษ อย่างไรก็ตาม ข้อความนี้ไม่ได้สนับสนุนการกระทำเช่นนั้น ข้อความนี้ไม่ได้สั่งให้เราทดลองพระเจ้า แต่ยืนยันว่าเราสามารถมีความเชื่อที่พระเจ้าจะทรงปกป้องเราจากอันตราย เมื่อมีมารทดลองพระเยซู มันอ้างคำสัญญาเกี่ยวกับการปกป้องของพระเจ้าจากสวดดี และทำให้พระเยซูกระโดดจากยอดพระวิหาร พระเยซูทรงตอบโดยอ้างคำจากเฉลยธรรมบัญญัติว่า “อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” (ลูกา 4:12) หากเราเผชิญอันตรายอย่างตั้งใจเพื่อทดลองพระเจ้าหรือเพื่อยกย่องตนเอง เราก็ไม่สามารถฟังคำสัญญาของพระเจ้าในเรื่องการปกป้องได้

เนื่องจาก 1โครินธ์ 12 ให้การรักษาอยู่ในกลุ่มของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าทรงประทานให้ในเวลาที่แตกต่างกันแก่คนที่ต่างกัน แต่ไม่ใช่ทุกคน เราจึงสรุปได้ว่า ไม่ใช่ทุกคนจะได้รับการรักษาในทุกครั้งที่เราอธิษฐาน ถึงกระนั้นมาระโก 16:17-18 บอกกับเราว่าผู้เชื่อทุกคนควรคาดหวังที่จะเห็นการรักษาหลังจากเขาอธิษฐาน

เราจะต้องอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทุกคนที่เจ็บป่วย
และน้ำพระทัยปกติของพระเจ้าคือเพื่อรักษาเขา

นอกจากนี้ ยากอบ 5:14-15 บอกกับเราว่า เราจะต้องอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทุกคนที่เจ็บป่วยและน้ำพระทัยปกติของพระเจ้าคือเพื่อรักษาเขา “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิตและองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำการบาปพระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้” คำว่า “ป่วย” มาจากภาษากรีกว่า *อาสเธเนอะไอ (astheneo)* ซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือกิตติคุณฉบับต่างๆ หลายครั้ง โดยหมายถึงผู้ที่เจ็บป่วยทางร่างกาย ในฉบับ KJV มีการแปลเป็นหลายคำเช่น “เป็นโรค ป่วย เจ็บป่วย อ่อนแอ” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้คนป่วยนั้นฟื้นขึ้นมา และทรงตอบสนองต่อ “การอธิษฐานด้วยความเชื่อ”

ทั้งมาระโก 16:17-18 และยากอบ 5:14-15 สอนว่า โดยทั่วไปแล้ว เราควรคาดหวังว่าคนป่วยจะได้รับการรักษาเมื่อเราอธิษฐาน นอกจากนี้ ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อยังเน้นความสำคัญของความเชื่อในการได้รับการรักษา ทั้งนี้ เราจะศึกษาบทบาทของความเชื่อกันต่อไป

บทบาทที่สำคัญของความเชื่อ

มีบันทึกมากมายเกี่ยวกับการรักษาในหนังสือพระกิตติคุณฉบับต่างๆ และในกิจการ โดยบันทึกส่วนใหญ่มีพื้นฐาน มีความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญ แม้ว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจและทรงสามารถกระทำการอธิษฐานในเวลาใดๆ ที่พระองค์ทรงต้องการ เห็นได้ชัดว่าพระองค์จะทรงตอบสนองต่อความเชื่อ บุคคลที่ต้องได้รับการรักษาควรจะมี ความเชื่อ หากเขาไม่อาจมีความเชื่อ คนอื่นอาจมีความเชื่อแทนเขาได้ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากพระคัมภีร์ที่แสดงความจำเป็นของความเชื่อเพื่อการรักษา

- “แล้วพระองค์ทรงถูกต้องนัยน์ตาเขา ตรัสว่า ‘ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด’ “ (มัทธิว 9:29)
- “พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์มากในเมืองนั้น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ” (มัทธิว 13:58)
- “เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า ‘ลุกเถย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ “ (มาระโก 2:5) ชายคนนี้ไม่สามารถมาหาพระเยซูเองได้ด้วยกำลังของตนเอง แต่เพื่อนๆ ของเขาหย่อนเขาลงมาจากหลังคานบ้านที่พระเยซูทรงสั่งสอนฝูงชนอยู่ ด้วยความเชื่อของเพื่อนๆ ของเขา เขาจึงสามารถพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงประทานทั้งการให้อภัย (ซึ่งต้องมีการกลับใจใหม่และความเชื่อในส่วนของชายคนนั้น) และการรักษา ชายคนนี้และเพื่อนๆ ของเขามีความเชื่อร่วมกัน
 - “แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด’ และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น” (มัทธิว 15:28) พระเยซูทรงรักษาลูกสาวของเขาเพราะความเชื่อของแม่
 - “พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า ‘ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด’ “ (มาระโก 5:34)
 - “ฝ่ายพระเยซูไม่ทรงฟังซึ่งเขาว่านั้น จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า ‘อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด’ “ (มาระโก 5:36)
 - “พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า ‘ “ถ้าช่วยได้” นะหรือ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกอย่าง’ ในทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลว่า ‘ข้าพเจ้าเชื่อ ที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้น ขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด’ “ (มาระโก 9:23-24) ชายคนนี้เชื่อ และเขาตระหนักว่า ความสงสัยรบกวนเขาและขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้เขาเอาชนะมันให้ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานนี้ด้วยการรักษาลูกชายของเขา
 - “พระเยซูตรัสแก่เขาว่า ‘จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว’ ในทันใดนั้นคนตามอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระองค์ไป” (มาระโก 10:52)
 - “ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาเป็นง่อยตั้งแต่กำเนิด ยังไม่เคยเดินเลย คนนั้นได้นั่งฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม้นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า ‘จงลุกขึ้นยืนตรง’ คนง่อยนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป” (กิจการ 14:8-10) ดูเหมือนว่าอัครทูตจะไม่ได้อธิษฐานให้กับคนป่วยหรือคนพิการทุกคนในเมือง แต่พวกเขามองหาคนที่มีความเชื่อ ในคราวนี้ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเปาโลทราบว่ายายคนนี้มีเชื่อที่จะได้รับการรักษา เปาโลพูดด้วยใจกล้าหาญเพราะเขาทราบความเชื่อของชายคนนั้นและชายคนนั้นได้รับการรักษา

พระเยซูทรงรักษาทุกคนที่มาหาพระองค์ในความเชื่อ เช่น มัทธิว 8:16 พระองค์ “ได้ทรงรักษา [บรรดาคนเจ็บป่วยทั้งหลายนั้น] ให้หาย” อย่างไรก็ตาม ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาคนป่วยทุกคนที่พระองค์ทรงพบเจอเพราะพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากมายในนาซาเร็ธเพราะความไม่เชื่อของคนทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างว่า เราไม่ควรจะไปในสถานพยาบาลและโรงพยาบาลทุกแห่งเพื่ออธิษฐานให้แก่ทุกคนอย่างไม่จำกัด แต่เราต้องประกาศข้อความในการรักษาและอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่ตอบสนองด้วยความเชื่อ

พระเยซูทรงรักษาทุกคนที่มาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ

อัครทูตซึ่งเป็นผู้เห็นการรับใช้อันอัศจรรย์ของพระเยซูมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่เมื่อถึงเวลาในการรับใช้ของพวกเขาเอง อย่างน้อยในบางครั้ง ทุกคนที่เขาอธิษฐานเผื่อได้รับการรักษาเช่นกัน กิจการ 5:14-16 กล่าวว่า “มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกของพระเจ้ามากกว่าก่อน จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มพาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย” เงาของเปโตรไม่ได้มีอำนาจวิเศษ แต่ความเชื่อของคนทั้งหลายเพิ่มขึ้นเมื่อเห็นเปาโลเพราะเปาโลมี

ความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า และพระเจ้าทรงตอบสนองต่อความเชื่อของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ดังที่เราเห็นในบทที่ 9 ไม่ใช่ทุกคนในคริสตจักรยุคแรกได้รับการรักษาในทันที

เราควรจะอธิษฐานและเชื่อในการรับใช้เพื่อการรักษาเหมือนเช่นการรับใช้ของอัครทูต ดังนั้น เราจึงควรคาดหวังการรักษามากมาย บางครั้งเพื่อคนจำนวนมากในเวลาเดียวกัน หากเราคาดหวังเช่นนั้น คริสตจักรจะได้เห็นการรักษาในปัจจุบันมากยิ่งขึ้นกว่าเวลาการรับใช้ของพระคริสต์บนโลกนี้เป็นเวลาสามปีเสียอีก เพื่อให้คำสัญญาของพระองค์เกี่ยวกับ “กิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น” สำเร็จ (ยอห์น 14:12) ในเวลาเดียวกัน เราจะต้องตระหนักถึงเอกลักษณ์ของการรับใช้ของพระเยซู นั่นคือ พระองค์ทรงมีความเข้าใจลึกซึ้งที่สมบูรณ์แบบเกี่ยวกับความเชื่อของคนทั้งหลายและน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพวกเขา พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชและอำนาจทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงสำแดงในเนื้อหนัง และพระองค์ทรงใช้การรักษาเพื่อเป็นวิธีในการพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (ดูมัทธิว 8:16-17; 28:18; ยอห์น 2:24-25) ดังนั้น การรับใช้ใน การรักษาของพระองค์เท่านั้นที่เป็นตัวอย่างของความสมบูรณ์แบบ

การร้องออกพระนามของพระเยซู

นอกจากเราจะต้องมีความเชื่อแล้ว เราจะต้องมีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงซื้อการรักษาของเราด้วยรอยเย็บบนหลังของพระองค์เมื่อทรงไถ่บาป อำนาจของความเชื่อไม่ได้อยู่ที่ความเชื่อด้วยใจหรือการสวดภาวนาด้วยคำพูดของเราแต่อยู่ที่ความเชื่อในพระเจ้า เราได้รับการรักษาต่อเมื่อผู้ที่เราร้องเรียกมีอำนาจในการรักษา และพระเยซูทรงเป็นผู้ที่ทรงมีอำนาจทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ พระคัมภีร์จึงสอนให้เราอธิษฐานขอการรักษาในพระนามของพระเยซู พระนามของพระองค์ไม่ใช่สูตรวิเศษ แต่เมื่อเราออกนามของพระองค์ด้วยความเชื่อ เราได้ให้ความไว้วางใจพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ และเราแสดงความเชื่อในพระองค์แก่คนทั้งหลายโดยการเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ ต่อไปนี้เป็นข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับความสำคัญของการอธิษฐานในพระนามของพระเยซู

พระคัมภีร์สอนให้เราอธิษฐานขอการรักษาในพระนามของพระเยซู

- "มีคนที่ไหนหมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค" (มาระโก 16:17-18) งานเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นด้วยพระนามของพระเยซู
- พระเยซูตรัสว่า "สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำให้มัน" (ยอห์น 14:14)
- "มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชืบบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขาและเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (ยากอบ 5:14)
- "เปโตรกล่าวว่า 'เงินและทองเราไม่มี แต่ที่เรามีอยู่เราจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงเดินเถิด' " (กิจการ 3:6) ข้อพระคัมภีร์นี้บันทึกสิ่งที่เปโตรพูดเมื่อชายง่อยที่พระวิหารได้รับการรักษา
- "โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น" (กิจการ 3:16) ในที่นี้ เปโตรอธิบายแก่ฝูงคนว่าชายง่อยได้รับการรักษาได้อย่างไร
- "เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว จึงถามว่า 'ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด...' ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่าน จึงได้หายโรคเป็นปกติ... ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟา" (กิจการ 4:7, 10, 12) ในที่นี้ เปโตรอธิบายแก่ผู้นำทางศาสนาชาวยิวว่าชายง่อยได้รับการรักษาได้อย่างไร

- “เมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย เปโตรพบคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ที่นั่น เขาเป็นอัมพาตนอนอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรคได้ จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด’ ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดาและที่ราบซาโรน เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาคู่พระผู้เป็นเจ้าของ” (กิจการ 9:32-35)

- “ฝ่ายเปาโลก็รุ่งน่านใจ หันหน้าสั่งผีนั่นว่า ‘ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอ็งจงออกมาจากเขา’ ผีนั่นก็ออกมาในเวลา นั้น” (กิจการ 16:18)

การเพิ่มความเชื่อ

การเชื่อโดยทั่วไปว่าพระเจ้าสามารถรักษาหรือว่าพระองค์จะทรงรักษาในที่สุดนั้นไม่เพียงพอ ความเชื่อจะต้องดำเนินการ ในปัจจุบันที่จะพูดว่า “ข้าพเจ้าจะได้รับการรักษาเดี๋ยวนี้” พระเยซูและอัครทูตมักจะใช้การกระทำอันเป็นสัญลักษณ์เพื่อช่วยคน ทั้งหลายเพิ่มความเชื่อของตนเพื่อให้ได้รับการรักษาในเวลาหนึ่งเวลาใด ดังมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

- “เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์แล้วทูลขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น พระองค์จึงทรงนำ คนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลาย เอานิ้วพระหัตถ์จิ้มและลูบ คนนั้น แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า ‘เอเฟธาธา’ แปลว่า ‘จงเปิดออก’ แล้วหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งซึ่งดลบันดาลนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด” (มาระโก 7:32-35)

พระเยซูและอัครทูตมักจะใช้การกระทำที่เป็นสัญลักษณ์

ในการช่วยเหลือนั้นทั้งหลายเพิ่มความเชื่อของเขา

- เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอด แล้วตรัสเขาว่า ‘จงไปล้างโคลนออกเสียในสระสิโลอัมเถิด’...เขาจึงไปล้างแล้วกลับมาก็เห็นได้” (ยอห์น 9:6-7)

- “พระเจ้าได้ทรงกระทำอิทธิฤทธิ์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวาง ที่ตัวคนป่วยไว้ โรคนั้นก็หายและมีรายก็ออกจากคน” (กิจการ 19:11-12)

ในตัวอย่างเหล่านี้ เราจะต้องไม่คิดว่าน้ำลาย โคลนหรือผ้าเช็ดหน้าเป็นสิ่งจำเป็นในการรักษา สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องมือ ที่เพิ่มความเชื่อของผู้รับเท่านั้น เมื่อพระเยซูสัมผัสลิ้นของชายพูดติดอ่าง เขาตระหนักว่าบางสิ่งกำลังจะเกิดขึ้นกับลิ้นของเขาใน นานานั้น เมื่อชายตาบอดล้างโคลนออกจากตาของเขาด้วยเชื่อฟังคำสั่งของพระเยซู เขาคาดว่าบางอย่างจะเกิดขึ้นในเวลา นั้น

เมื่อวางผ้าที่ได้รับการอธิษฐานเผื่อจากเปาโลลงบนคนทั้งหลาย พวกเขาตระหนักว่าผู้ที่มีความเชื่อได้อธิษฐานเพื่อพวกเขา และจึงร่วมความเชื่อของตนกับผู้ที่มีความเชื่อนั้น แม้ว่าไม่ได้เป็นข้อบังคับ การกระทำเช่นนี้มีประโยชน์เมื่อผู้ป่วยไม่สามารถ พบกับผู้ปกครองในคริสตจักรเพื่อการอธิษฐานได้ง่าย พวกเขาสามารถวางมือบนผ้าและอธิษฐาน จากนั้น ส่งผ้าไปให้คนป่วย คนป่วยและครอบครัวจึงสามารถร่วมอธิษฐานกับคนเหล่านั้นในคริสตจักรและเชื่อว่าจะมีการรักษา

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรมองว่าผ้าเหล่านั้นมีอำนาจวิเศษหรือเป็นสิ่งจำเป็น เราไม่ควรจะไว้ใจในบุคคลที่อธิษฐานเผื่อผ้า นั้น แต่เราจะต้องตระหนักว่าความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญ และความเชื่อจะต้องอยู่ในพระเยซูคริสต์

มีการกระทำอันเป็นสัญลักษณ์สองอย่างที่พระคัมภีร์แนะนำว่าควรจะทำเมื่ออธิษฐานเพื่อคนป่วย นั่นคือ การเจิมด้วย น้ำมันและการวางมือ วัตถุประสงค์สำคัญของการกระทำทั้งสองนั้นคือ เพื่อเพิ่มความเชื่อในเวลาหนึ่งเวลาใด เราจะกล่าวถึง วัตถุประสงค์แรกในตอนี้ และอีกวัตถุประสงค์หนึ่งในบทที่ 11

การเจิมด้วยน้ำมัน

ยากอบ 5:14 กล่าวว่า “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ผู้ปกครอง (ผู้รับใช้ ผู้ที่มีตำแหน่งในการดูแล) จะต้องเจิมคนป่วยด้วยน้ำมัน

ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์สมัยใหม่บางคนกล่าวว่า ข้อนี้กล่าวถึงการรักษาทางการแพทย์ ในสมัยโบราณ ความรู้ทางการแพทย์มีจำกัด คนทั้งหลายจึงเทน้ำมันลงบนแผลซ้ำหรือบาดแผลต่างๆ แต่หากว่านั่นเป็นความหมายของยากอบ 5 แล้วทำไมผู้ปกครองจึงต้องทำหน้าที่เป็นหมอ และทำไมพวกเขาต้องใช้น้ำมันสำหรับการเจ็บป่วยทุกอย่างตั้งแต่ปวดหัวจนถึงมะเร็ง ตลอดที่พระคัมภีร์ ผู้รับใช้ของพระเจ้าใช้น้ำมันเพื่อการเจิมซึ่งเป็นสัญลักษณ์ และการใช้น้ำมันในที่นี้ก็เพื่อการเจิมเช่นนี้เอง

เราเห็นตัวอย่างที่ดีในมาระโก 6 พระเยซูได้ทรงส่งสาวกสิบสองคนออกไปประกาศข่าวประเสริฐ พระองค์ไม่ได้ทรงส่งพวกเขาไปเป็นหมอ แต่พระองค์ทรงให้ฤทธิ์เดชแก่เขาในการไล่ผีออกและรักษาคนป่วย มาระโก 6:13 กล่าวว่า “เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมันทาคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค”

การเจิมด้วยน้ำมันเตือนใจทุกคนว่า

การรักษามาจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในตัวอย่างมากมายตลอดทั้งพระคัมภีร์ น้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในพระคัมภีร์เก่า ผู้เผยพระวจนะปุโรหิตและกษัตริย์ทั้งหลายได้รับการเจิมด้วยน้ำมันเพื่อเป็นเครื่องหมายของการทรงเรียกของพระเจ้าต่อพวกเขา

พระคัมภีร์ใหม่กล่าวถึงสัญลักษณ์นี้ว่า “และท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านทุกคนก็มีความรู้... และฝ่ายท่านทั้งหลาย การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นได้สอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ใช้ความเท็จ การเจิมนั้นสอนท่านทั้งหลายแล้วอย่างใด ท่านจงตั้งมั่นคงอยู่กับพระองค์อย่างนั้น”

เรามี “การชโลม” (KJV) หรือ “การเจิม” (NKJV) ในชีวิตของเรา คำว่า “การเจิม” มีความหมายตามตัวอักษรหมายถึงน้ำมันที่ใช้เทลงบนคนๆ หนึ่ง แต่ในที่นี้ หมายถึงพระวิญญาณที่เทลงบนเรา

การเจิมด้วยน้ำมันไม่จำเป็นต้องใช้กับการรักษาเสมอไป บันทึกในพระคัมภีร์หลายแห่งเกี่ยวกับการรักษาไม่ได้กล่าวถึงการเจิมด้วยน้ำมัน อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้อาวุโสรวมกลุ่มกันเพื่ออธิษฐานให้แก่ผู้เชื่อที่ป่วย ควรจะมีการเจิมด้วยน้ำมัน เพราะเตือนทุกคนว่าการรักษาไม่ได้มาจากผู้อาวุโส แต่ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นอกจากนี้ การเจิมยังมีประโยชน์เพื่อเพิ่มความเชื่อของผู้รับ การได้สัมผัสด้วยน้ำมันนั้นเตือนเขาเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้า และให้โอกาสเฉพาะที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงสัมผัสเขา

สำหรับผู้เชื่อทุกคน

นักศาสนศาสตร์สมัยใหม่บางคนได้เถียงว่า เวลาแห่งการอธิษฐานนั้นสิ้นสุดลงแล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งว่า การรักษาจากพระเจ้าเป็นสิ่งที่ให้ไว้เพื่ออัครทูตใช้เท่านั้น เมื่อพบตัวอย่างจากพระคัมภีร์ที่ขัดกับความเชื่อของเขานั้น บางครั้ง เขาจะปรับทฤษฎีของตนเพื่อกล่าวว่าเฉพาะอัครทูตหรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากอัครทูตเท่านั้นที่สามารถอธิษฐานเพื่อการรักษาจากพระเจ้าได้ แต่ข้อความจากพระคัมภีร์ที่เราได้กล่าวถึงไปในบทที่ 9 และบทนี้ไม่ได้กล่าวถึงข้อจำกัดนั้น แต่กลับประกาศพระสัญญาในการรักษาสำหรับผู้เชื่อทุกคน ขอให้เราสังเกตตัวอย่างในหนังสือกิจการที่ซึ่งพระเจ้าทรงใช้คนทั้งหลายที่ไม่ใช่อัครทูตหรือผู้เผยพระวจนะอย่างทรงฤทธิ์ในการอธิษฐานที่ต่างๆ

- “ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระคุณและฤทธิ์เดชจึงทำการมหัศจรรย์ และทำการเป็นนิมิตใหญ่ท่ามกลางประชากร” (กิจการ 6:8) สเทเฟนไม่ใช่หนึ่งในอัครทูตสิบสองคน แต่เป็นหนึ่งในเจ็ดคนที่ได้รับการเลือกให้แจกจ่ายอาหาร ซึ่งโดยปกติถือเป็นมัคนายก

- “ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนยันท่านพูด และได้เห็นหมายสำคัญซึ่งท่านได้กระทำนั้น ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ” (กิจการ 8:6-7) ชายคนนี้ไม่ใช่อัครทูตฟีลิป แต่เป็นหนึ่งในมัคนายกเจ็ดคน เหมือนเช่นสเทเฟน ในภายหลังพระคัมภีร์กล่าวถึงว่าเขาเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (กิจการ 21:8)

- “แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในตึกวางมือบนซาโล กล่าวหาว่า ‘พี่ซาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยซูได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์” (กิจการ 9:17-18) อานาเนียเป็นผู้ที่เชื่อ อาจจะเป็นผู้อูฐาในตามัสกัส แต่เขาไม่ใช่อัครทูตและไม่มีหลักฐานว่าเขาได้รับการแต่งตั้งจากอัครทูต

ตัวอย่างเหล่านี้สนับสนุนให้เราเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงสำแดงในวิถีแบบเดียวกันทุกวันนี้ สิ่งสำคัญที่จะทำให้ได้รับการรักษาจากพระเจ้าไม่ใช่ว่า ผู้อธิษฐานคือใคร แต่คือความเชื่อในพระเยซูคริสต์

บทที่สิบเอ็ด การวางมือ

ดังที่เราเห็นไปแล้วในบทที่ 10 พระคัมภีร์อธิบายการกระทำที่สำคัญสองอย่างที่สามารถช่วยเพิ่มความเชื่อเพื่อรับการรักษาในเวลาหนึ่งเวลาใด นั่นคือ การเจิมด้วยน้ำมันและการวางมือ ในบทนี้ เราจะกล่าวถึงความสำคัญของการวางมือ

พระเยซูทรงสัญญาว่า “มีคนเชื่อที่โหดร้ายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะจับมือออกโดยนามของเรา...เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:17-18) เห็นได้ชัดว่า การวางมือเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราต้องการเห็นสัญญาในการรักษาสำเร็จในคริสตจักรทุกวันนี้

ฮีบรู 6:1-2 กล่าวว่า การวางมือเป็นคำสั่งสอนที่สำคัญอย่างหนึ่งในคริสตจักร “เหตุฉะนั้น ขอให้เราผ่านหลักธรรมเบื้องต้นแห่งคริสตศาสนา ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ไม่วางรากฐานซ้ำอีก คือเรื่องการกลับใจจากการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย เรื่องความเชื่อในพระเจ้า และคำสอนว่าด้วยพิธีล้างชำระ และพิธีวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาของโทษเป็นนิรันดร์นั้น” ในที่นี้ “พิธีวางมือ” ไม่ใช่เพียงการกระทำง่าย ๆ แต่เป็นคำสั่งสอนสำคัญ เห็นได้ชัดว่า การวางมือแสดงถึงพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร รวมถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เพราะในหนังสือกิจการ โดยปกติพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาด้วยการวางมือ

ในพระคัมภีร์เก่า

ในการที่จะเข้าใจเรื่องนี้อย่างแท้จริง เราควรจะเริ่มด้วยความสำคัญของการวางมือในพระคัมภีร์เก่า บรรพบุรุษและผู้เผยพระวจนะใช้การวางมือเพื่อการอธิษฐานอวยพร อภิเศกคนหรือแต่งตั้ง เมื่อยาโคบอวยพรเอฟราอิมและมนัสเสห์ เขาวางมือบนศีรษะของทั้งสอง (ปฐมกาล 48:14) เมื่อโมเสสแต่งตั้งโยชูวาให้เป็นผู้นำต่อจากเขา เขาวางมือบนศีรษะของโยชูวา (กันดารวิถี 27:18-20; เฉลยธรรมบัญญัติ 34:9)

ในวันทำพิธีไถ่บาป มหาปุโรหิตใช้แพะสองตัวให้นำความผิดบาปของชาติอิสราเอลไป เขาถวายแพะตัวแรก จากนั้นวางมือบนแพะตัวที่สอง สารภาพความบาปของคนทั้งหลาย และปล่อยแพะนั้นเข้าถิ่นทุรกันดารไป (เลวีนิติ 16:21) “แพะรับบาป” นี้เป็นสัญลักษณ์ในการนำความผิดบาปของเขาไป และจะไม่มีใครเห็นแพะนั้นอีก ในทำนองเดียวกัน เมื่อบุคคลคนหนึ่งหนึ่งนำสัตว์มาถวายบูชาเพื่อความบาปของตนเอง เขาวางมือบนหัวของสัตว์นั้น (เลวีนิติ 1:4; 4:4)

ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็น *สัญลักษณ์ในการโอนย้ายทางฝ่ายวิญญาณ* ยาโคบโอนย้ายการอวยพรต่างๆ ให้แก่หลานๆ โมเสสโอนย้ายอำนาจและการเจิมแก่ผู้ทำหน้าที่ต่อจากเขา มหาปุโรหิตโอนย้ายความผิดบาปจากคนทั้งหลายสู่แพะรับบาป และผู้ที่สำนึกบาปโอนย้ายความบาปของตนแก่สัตว์ที่เป็นเครื่องบูชา ลักษณะเหล่านี้ไม่ได้ไหลออกจากมืออย่างวิเศษหรือออกมาทางร่างกาย แต่การวางมือแสดงให้เห็นสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำทางฝ่ายวิญญาณและช่วยเหลือคนทั้งหลายให้เชื่อและยอมรับการกระทำที่มองไม่เห็นของพระเจ้า

ในพระคัมภีร์ใหม่

ในพระคัมภีร์ใหม่ การวางมือมีวัตถุประสงค์ในการเป็นสัญลักษณ์ของการโอนย้ายและกระตุ้นให้เกิดความเชื่อ พระเยซู อัครทูตและผู้เชื่อในยุคแรกๆ วางมือบนคนทั้งหลายเพื่ออวยพร รักษาโรค รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และอภิเศกคนหรือแต่งตั้งเพื่อรับใช้

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้มีการวางมือทุกครั้ง ดังนั้น จึงไม่ใช่คำสั่ง (ตัวอย่าง ดูมัทธิว 8:5-13; กิจการ 2:1-4; 10:44; 14:9-10) ดังที่บทที่ 10 ได้กล่าวถึงไปแล้ว สิ่งสำคัญคือความเชื่อ ไม่ใช่ข้อการทางร่างกาย แต่กระนั้น การวางมือเป็นการกระทำที่พระเจ้าทรงกำหนดเพื่อช่วยผู้รับเพิ่มความเชื่อเพื่อที่จะได้รับ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากพระคัมภีร์ใหม่

การอวยพร

- “ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า ‘จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าชาวแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านี้’ เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น” (มัทธิว 19:14-15)

การรักษา

- “พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค” (มาระโก 6:5) พระเยซูไม่ได้ทรงทำการอิทธิฤทธิ์มากมายในนาซาเร็ธเพราะความไม่เชื่อของคนทั้งหลาย แต่เมื่อพระองค์ทรงพบบางคนที่เชื่อ พระองค์ทรงวางมือบนพวกเขาและรักษาพวกเขา เห็นได้ชัดว่า การวางมือไม่ใช่ส่วนที่มีประโยชน์หากไม่มีความเชื่อ แต่คุณค่าอยู่ในการสนับสนุนคนทั้งหลายให้เชื่อ

- “ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคนให้หายโรค” (ลูกา 4:40)

- “ฝ่ายบิดาของปุบลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่าน อธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย” (กิจการ 28:8)

การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

- “เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 8:17)

- “เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้ทำนายด้วย” (กิจการ 19:6)

การถวายหรือการแต่งตั้งให้รับใช้

- “คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มายืนต่อหน้าพวกอัครทูต แล้วพวกอัครทูตก็อธิษฐานและวางมือบนเขา” (กิจการ 6:6) อัครทูตถวายชายเจ็ดคนที่ได้รับเลือกให้ช่วยพวกเขาในการแจกจ่ายอาหารแก่ลึทธิชนที่มีความจำเป็น เห็นได้ชัดว่า คนเหล่านี้เป็นมัคทายกพวกแรก

- “เมื่อถือเอาอาหารอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป” (กิจการ 13:3) ผู้ปกครองที่อันทิโอกมอบหมายให้เปาโลให้บารนาบัสเป็นมิชชันนารีไปยังคนต่างชาติ พระเจ้าทรงเรียกพวกเขา แต่คริสตจักรทราบการทรงเรียกนั้นและยืนยันการไปในเวลานี้

- “อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะผู้ปกครองได้เอามือวางบนท่าน” (1ทิโมธี 4:4) “อันของประทานของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในท่าน โดยที่ข้าพเจ้าได้เอามือวางบนท่านนั้น ขอเตือนว่าท่านจงกระทำให้รุ่งเรืองขึ้น” (2ทิโมธี 1:6) เปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับของประทานที่เขาได้รับจากการวางมือของผู้ปกครอง (“เพรสไบเตรี” ในฉบับ KJV) รวมทั้งตัวของเขาเอง ข้อความทั้งสองนี้หมายถึงการแต่งตั้งทิโมธีให้ทำหน้าที่ผู้รับใช้ ซึ่งในเวลานั้น เขาได้รับการเผยพระวจนะด้วย ของประทานในที่นี้คือการเจิมพิเศษสำหรับการรับใช้ที่เขาได้รับจากพระเจ้าในการแต่งตั้งของเขา

ด้วยคำอ้างอิงสองข้อนี้ บางคนคิดว่าตนเองมีสิทธิ์ที่จะให้ของประทานฝ่ายวิญญาณแก่คนอื่น ๆ ด้วยการวางมือหรือการเผยพระวจนะ แต่ดังที่เราได้เห็นแล้ว 1โครินธ์ 12 กล่าวถึงอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานของประทานต่างๆ บ่อยครั้งพระเจ้าทรงกระทำการผ่านทางการอธิษฐานของผู้อื่น แต่พระองค์ทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณตามการตัดสินใจพระทัยและการเลือกของพระองค์เอง ไม่ใช่ของคนเหล่านั้น ผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกและคริสตจักรได้เห็นว่าเขาได้รับการทรงเรียกและเห็นคุณสมบัติของเขาแล้ว ควรจะคาดหวังการทรงเจิมและการอวยพรพิเศษเมื่อผู้ปกครองแต่งตั้งเขาโดยการวางมือ

- อย่าด่วนเอามือวางเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ (1ทิโมธี 5:22) ทิโมธีมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการคริสตจักรและแต่งตั้งผู้ปกครองในคริสตจักรเหล่านั้น เปาโลตักเตือนทิโมธีไม่ให้แต่งตั้งผู้ที่จะรับใช้โดยเร็วเกินไป เพราะหากเขาไม่มีคุณสมบัติ ผู้ที่แต่งตั้งคนเหล่านั้นก็ต้องรับผิดชอบในความผิดพลาดของพวกเขาด้วย

วัตถุประสงค์และความสำคัญ

จากตัวอย่างในพระคัมภีร์ใหม่เหล่านี้ เราสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์สำคัญหลายประการเกี่ยวกับการวางมือ *ประการแรก* การวางมือหมายถึงการโอนย้ายการอวยพรจากพระเจ้าสู่เรา การกระทำนี้มีประโยชน์เป็นอย่างยิ่งในการอธิษฐานเพื่อ (1) การอวยพร (2) การรักษา (3) การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ (4) การแต่งตั้งและการเจิมเพื่อการรับใช้

ประการที่สอง การกระทำนี้แสดงถึงการกระทำร่วมกันของพระวิญญาณของพระเจ้าและคริสตจักรของพระเจ้าในการนำการอวยพรต่างๆ มายังบุคคลทั้งหลาย แม้ว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจและสามารถกระทำกรเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องมีมือมนุษย์ แต่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะกระทำกรผ่านทางคริสตจักรของพระองค์ แม้ว่าการอวยพรจะมาจากพระเจ้า แต่คริสตจักรประกาศการอวยพรเหล่านี้และช่วยให้คนทั้งหลายมีความเชื่อในการที่จะได้รับ

ประการที่สาม การวางมือแสดงถึงการยอมจำนนต่อพระเจ้าและคริสตจักรของพระองค์ ในชีวิตประจำวัน การสัมผัสศีรษะของอีกคนหนึ่งแสดงถึงความใกล้ชิดหรืออำนาจ ตัวอย่างทั่วไปคือเมื่อผู้ใหญ่ตบศีรษะเด็กเบาๆ แต่ผู้ใหญ่มักจะไม่ค่อยสัมผัสศีรษะของผู้ใหญ่อีกคนในที่สาธารณะ เมื่อเรานุญาตให้ผู้ปกครองวางมือบนศีรษะของเราในการอธิษฐาน เราแสดงถึงการยอมจำนนของเราต่อพระเจ้าและผู้นำที่ขอบรรรม การอธิษฐานเพียงอย่างเดียวแสดงให้เห็นว่าเราจำเป็นต้องมีพระเจ้า แต่การอธิษฐานด้วยการวางมือแสดงให้เห็นว่าเราจำเป็นต้องมีทั้งพระเจ้าและคริสตจักร ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องจากพระคัมภีร์สอนเรื่องการวางมือ เมื่อเรายอมรับก็ถือเป็นการกระทำแห่งความเชื่อที่เชื่อฟัง

ประการที่สี่ การวางมือแสดงถึงการอุทิศตนต่อพระเจ้า การยอมจำนนอย่างถ่อมใจนำไปสู่การรับใช้ถวายตัว เมื่อผู้ที่แสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการวางมือ พวกเขาแสดงให้เห็นทั้งความปรารถนาของตนในการรับพระวิญญาณและการอุทิศตนต่อพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ในการประชุมเพื่อแต่งตั้งให้เป็นศาสนาคารยครั้งหนึ่ง ผู้รับไม่เพียงแต่แสวงหาการอวยพรและการเจิมของพระเจ้าเหนือชีวิตของตนเท่านั้น แต่ยังแสดงการอุทิศตนต่อพระเจ้าและคริสตจักรของพระองค์อีกด้วย

การวางมือเพิ่มความเชื่อของคนทั้งหลาย
เพื่อรับพระสัญญาจากพระเจ้าในเวลาหนึ่งเวลาใด

ประการที่ห้า การวางมือเป็นเครื่องมือที่มีอำนาจที่เพิ่มความเชื่อของคนทั้งหลายเพื่อรับพระสัญญาจากพระเจ้าในเวลาหนึ่งเวลาใด ในเกาหลี่ ข้าพเจ้าได้เห็นการวางมือที่เกิดผลในการประชุมฟื้นฟูและในค่ายประชุมนานห้าคืน โดยปกติ ในสองหรือสามคืนแรก ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจะเน้นเรื่องการกลับใจใหม่และการยอมจำนนต่อพระเจ้า ในสองหรือสามคืนหลัง เขาจะเพิ่มความเชื่อเพื่อให้ได้รับ เขาจะแนะนำคนทั้งหลายว่า หากพวกเขาได้เตรียมใจของตน เมื่อรู้สึกมือของผู้รับใช้อยู่บนศีรษะ พวกเขาควรจะคาดหวังว่าจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ การเพิ่มเติม การรักษา หรืออะไรก็ตามที่เขาจำเป็นต้องได้รับจากพระเจ้า หลังจากอธิษฐานไปสองสามนาที คนทั้งหลายจะได้รับคำตอบของตน คนมากมายจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการประชุมฟื้นฟูสองสามวันในคริสตจักรท้องถิ่น และคนนับร้อยๆ ได้รับพระวิญญาณที่การประชุมค่าย

เมื่อข้าพเจ้าเป็นวัยรุ่นในเกาหลี่ ทหารอเมริกันคนหนึ่งมาประชุมในค่ายประชุมครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เขาได้ประชุมแบบพื้นเทคอสต์ และเขาต้องการได้รับสิ่งที่เรามี ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอธิบายเรื่องการกลับใจใหม่แก่เขา จากนั้น ข้าพเจ้าแนะนำว่า “เมื่อคุณกลับใจใหม่อย่างแท้จริง และยอมจำนนทุกสิ่งต่อพระเจ้า ให้เปิดใจของคุณออกด้วยความเชื่อ คุณจะรู้สึกโล่งเพราะได้สละบาปความบาปของคุณ ในตอนนั้น เริ่มขอคุณและสรรเสริญพระเจ้า เมื่อขอคุณและสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ให้คุณยกมือขึ้นในการนมัสการ เมื่อผมเห็นคุณสรรเสริญพระเจ้า ผมจะขอให้ผู้รับใช้ชาวเกาหลี่มาวางมือบนคุณเหมือนในหนังสือกิจการ และด้วยความเชื่อ คุณจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” แน่หนอนทีเดียว เมื่อเราวางมือบนเขาและอธิษฐาน เขาเริ่มพูดภาษาต่างๆ ในทันที

เพื่อให้การวางมือเกิดผลสูงสุดในการสร้างความเชื่อ เราไม่ควรวางมือโดยไม่เลือกหรือตามอารมณ์ จะมีประโยชน์มากที่สุดเมื่อคนทั้งหลายเข้าใจความสำคัญและเมื่อเขาพร้อมที่จะได้รับสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากพระเจ้า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานกับคนทั้งหลาย

เพื่อรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าจะไม่วางมือบนพวกเขาจนกว่าจะเห็นว่าเขาได้กลับใจใหม่ หากพวกเขาไม่คืนเคยกับการกระทำตามพระคัมภีร์นี้ ข้าพเจ้าจะอธิบายแก่พวกเขา บางครั้งจะอธิบายสั้นๆ ในขณะที่เขายังคงอธิษฐานอยู่ และข้าพเจ้าหนุนใจให้เขาเชื่อในเวลาที่เขารู้สึกการสัมผัสจากมือฉัน

เพราะการวางมือบนศีรษะของคนทั้งหลายเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ ดังนั้นในที่สาธารณะ จึงควรจะให้การกระทำนี้เป็นของผู้นำในทางฝ่ายวิญญาณเป็นการดีที่สุด นั่นคือ ผู้ปกครอง (ผู้รับใช้) หรือผู้ที่พวกเขาแต่งตั้ง ในบันทึกตามพระคัมภีร์ มักจะเป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณเสมอที่วางมือบนผู้อื่น ผู้รับจะมีความเชื่อมั่นและความเชื่อได้อย่างง่ายหากเขารู้ว่าบุคคลที่วางมือบนเขาเป็นผู้นำที่สมาชิกเห็นว่าเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม หากผู้นำไม่อยู่ ผู้เชื่อคนอื่นสามารถวางมือบนผู้ที่จำเป็นต้องได้รับคำตอบจากพระเจ้าได้ (ดูมาระโก 16:17-18) หากต้องการให้การสนับสนุนและแสดงถึงความเชื่อ ผู้ที่ไม่มีอำนาจทางฝ่ายวิญญาณอาจวางมือบนไหล่หรือแขนของผู้แสวงหาพระเจ้าเมื่ออธิษฐานร่วมกับเขา

เมื่อเรานำคนมาเชื่อพระเจ้าคนแรกในคริสตจักรที่ออสติน (1992) ในการให้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ การวางมือมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เราสอนพระคัมภีร์ให้เธอ จากนั้น เมื่อเธอมาประชุมในวันอาทิตย์และรู้สึกได้รับการสัมผัสเป็นอย่างมาก วันจันทร์เธอหยุดงาน กลับใจใหม่ และคืนนั้น เธอมาที่บ้านของเราพูดคุยเกี่ยวกับการตัดสินใจบางอย่างที่เธอจะต้องทำเพื่อใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า ข้าพเจ้าสอนเธอต่อไปเกี่ยวกับการกลับใจใหม่และการบังเกิดใหม่ และเราเริ่มอธิษฐานกับเธอ เธอกลับใจใหม่ พระวิญญาณของพระเจ้าเริ่มสัมผัสเธอ และหลังจากนั้นไม่นาน เธอกล่าวว่า “ดิฉันพร้อมที่จะรับบัพติศมาแล้ว” เรานำเธอไปที่สระว่ายน้ำส่วนตัวแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้อธิบายให้เธอฟังว่า “เมื่อคุณออกมาจากน้ำ ให้เริ่มสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงล้างความบาปของคุณออกไปหมด ผมจะวางมือบนคุณ และในเวลานั้นให้คาดหวังว่าจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” เมื่อเธอออกมาจากน้ำ ข้าพเจ้าวางมือบนเธอและพระวิญญาณทรงเปล่งมา ในทันใดนั้น เธอเริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด

ในปี 1995 ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นโรคอารมณ์แปรปรวน (bipolar disorder) มาที่คริสตจักรของเรา เขามักจะรู้สึกอยากฆ่าตัวตายและต้องเข้าออกโรงพยาบาลประจำอยู่หลายปี หลังจากเขากลับใจใหม่อย่างแท้จริง ข้าพเจ้าเตรียมให้เขาได้รับบัพติศมา ข้าพเจ้าแนะนำเขาว่า เมื่อข้าพเจ้าวางมือบนเขาหลังจากบัพติศมา เขาควรจะคาดหวังว่าจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ เขาตอบว่า “ผมกลัว” ข้าพเจ้าบอกเขาว่าอย่ากังวลแต่ให้เชื่อและเชื่อฟัง และพระเจ้าจะทรงกระทำ การ แท้จริงแล้ว เขาเห็นด้วย แต่เพราะการตอบสนองและความประพฤติของเขา ข้าพเจ้าสงสัยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ แต่เมื่อเขาออกมาจากน้ำ และข้าพเจ้าวางมือบนเขา เขาเริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด หลังจากนั้นสุขภาพจิตของเขาดีขึ้นอย่างมาก เขาไม่มีความคิดที่จะฆ่าตัวตายอีก และเขาเข้าห้องอยู่เองได้

เมื่อเราสอนเรื่องความสำคัญในการวางมือ และเตรียมคนทั้งหลายให้รับบางสิ่งบางอย่างจากพระเจ้าเมื่อวางมือ เราจะเห็นการรักษาและการเทศของพระวิญญาณบริสุทธิ์อันอัศจรรย์อย่างมากมาย เมื่อเราเชื่อฟังคำสั่งตามพระวณะของพระเจ้าและเพิ่มความเชื่อของเราตามนั้น เรามีข้อยืนยันว่าพระองค์จะทรงประทานการอวยพรอันอุดมของพระองค์

บทที่สิบสอง

การพูดภาษาแปลกๆ และ การแปลภาษาแปลกๆ

ของประทานในการพูดสามประการได้แก่ “[การ] เผยพระวจนะ... [การ] พูดภาษาแปลกๆ... และ... [การ] แปลภาษา นั้นๆ” (1โครินธ์ 12:10) ด้วยของประทานเหล่านี้ พระเจ้าทรงเจิมคนทั้งหลายให้แจ้งความคิดจากพระทัยของพระองค์ผู้คริสตจักร ผู้พูดประกาศถ้อยคำที่ “ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่หนุนใจจิตใจ” (1โครินธ์ 14:3)

ภาษาแปลกๆ

ภาษากรีกของคำว่า “ภาษาแปลกๆ” ใน 1โครินธ์ 12-14 คือ *กลอสซา* (*glossa* – *ลิ้น ภาษา*) ซึ่งมีความหมายเหมือนในภาษาอังกฤษ นั่นคือ มีความหมายแรกหมายถึงอวัยวะของร่างกาย และมีความหมายต่อมา หมายถึงภาษาที่พูด ข้อความนี้ใช้ความหมายที่สองอย่างแน่นอน เราจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อมา “เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใด ที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายพระวิญญาณ...ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้เผยพระวจนะนั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น” (1โครินธ์ 14:2, 4) ผู้พูดไม่รู้ภาษานี้ “เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่เป็นประโยชน์” (1โครินธ์ 14:14) ผู้ที่ได้ยินผู้พูดนั้นไม่เข้าใจภาษาเช่นกัน (นอกจากว่ามีคนต่างชาติหรือคนที่รู้สองภาษาอยู่ด้วย) “ไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้” (1โครินธ์ 14:2)

เราควรระวังที่จะสังเกตว่ามี “ภาษาแปลกๆ [หลายภาษา]” (1โครินธ์ 12:10) คนๆ หนึ่งอาจพูดภาษาหนึ่งในขณะที่อีกคนพูดภาษาที่แตกต่างไป คนๆ เดียวกันอาจพูดภาษามากกว่าหนึ่งภาษา ภาษานั้นอาจเป็นภาษาที่ใช้อยู่ในโลกปัจจุบันหรือภาษาที่เลิกใช้ไปแล้ว โดยสมมติ ภาษานั้นอาจเป็นภาษาเฉพาะพิเศษที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเพื่อบุคคลคนหนึ่งได้ 1โครินธ์ 13:1 กล่าวถึง “ภาษามนุษย์...ภาษาทูตสวรรค์” ซึ่งหมายความว่าบางคนสามารถพูดภาษาทูตสวรรค์ได้ ทูตสวรรค์คือสิ่งที่มีวิญญาณ แต่เราไม่รู้ว่าทูตสวรรค์ติดต่อกันอย่างไร แต่อาจจะมีภาษาสวรรค์ที่เราอาจเลียนแบบหรือเป็นภาษาที่มีความใกล้เคียงกับภาษามนุษย์

ข้าพเจ้าเคยเห็นคนพูดภาษาแปลกๆ ทั่วโลก ในแอฟริกา เอเชีย ออสเตรเลีย ยุโรป และละตินอเมริกา รวมถึงสหรัฐฯ ด้วย และไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มภาษาและวัฒนธรรมใด ก็มีการพูดภาษาแปลกๆ เหมือนกัน ข้าพเจ้าเคยได้ยินการร้องเพลงในภาษาแปลกๆ ซึ่งเป็นสิ่งสวยงามยิ่ง บางครั้ง เป็นการใช้ทำนองที่มีอยู่แล้ว บางครั้งเป็นการสร้างทำนองใหม่ ภาษาที่แปลกที่สุดที่ข้าพเจ้าได้ยินมา อาจเป็นภาษาที่มีทำนอง เสียงสูงต่ำที่ฟังดูเหมือนภาษาตะวันออก แต่ผู้พูดเป็นชายคนหนึ่งในเมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี และภาษาที่มีเสียงออกมาจากลำคอและออกมาตามไรฟันที่ฟังดูเหมือนภาษาอินเดียนแดงที่ผู้พูดคือชายคนหนึ่งในเมืองฮิวส์ตัน รัฐเท็กซัส

ในค่ายประชุมอธิษฐานใกล้อินชอน (Inchon) ประเทศเกาหลี ในปี 1972 ข้าพเจ้าได้ยินผู้รับใช้เมธอดิสต์ชาวเกาหลีคนหนึ่งที่นั่งอยู่ถัดจากข้าพเจ้าพูดภาษาต่างๆ เมื่อเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างรวดเร็ว ถูกต้องและไม่ติดสำเนียงแปร่งเลย “พระเยซูจะเสด็จมาเร็วๆ นี้ พระเยซูจะเสด็จมาเร็วๆ นี้” หลังจากนั้น ข้าพเจ้าถามว่าเขารู้ภาษาอังกฤษไหม แต่เขาไม่รู้ เขาไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด แต่เขาได้พูดภาษาต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ

ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ คือ
ของประทานที่ให้การพูดเห็นอิทธิฤทธิ์
ในภาษาหนึ่งหรือมากกว่า ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้พูดไม่รู้

เราสามารถนิยามของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ได้ว่าเป็น *ของประทานในการพูดเหนือธรรมชาติในภาษาหนึ่งหรือมากกว่า ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้พูดไม่รู้* เราสามารถระบุการใช้ภาษาแปลกๆ ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ได้สามอย่าง ได้แก่ หมายสำคัญในการบำบัดความด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การอธิษฐานหรือมนต์การเพียงลำพัง และการพูดต่อที่ประชุมซึ่งต้องมีการแปลอาการทางร่างกายและวิญญาณเหมือนกันในทุกกรณี แต่วัตถุประสงค์และผลแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

หมายสำคัญในการบำบัดความ ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ประการแรก การพูดภาษาต่างๆ เป็น *หมายสำคัญที่เกิดขึ้นพร้อมกับการบำบัดความด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์* ตัวอย่างที่มักใช้กันคือ ผู้เชื่อชาวิวในวันฟื้นเทคอสต์ ครอบครัวโครเนลีสชาวต่างชาติ และสาวกของยอห์นที่เอเฟซัส (ดูกิจการ 2:1-4; 10:44-48, 19:1-6)

วันฟื้นเทคอสต์แสดงให้เห็นว่า แม้ว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นภาษาที่ผู้พูดไม่รู้เสมอ แต่เป็นไปได้ว่าคนที่อยู่รอบข้างมีความรู้ตามธรรมชาติในภาษานั้น และจึงเข้าใจในสิ่งที่พูด (ดูกิจการ 2:5-11) สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างๆ แบบแรก รวมทั้งลักษณะของภาษาต่างๆ โดยทั่วไป ดูบทที่ 9 ในหนังสือ *The New Birth (การบังเกิดใหม่)* โดยเดวิด เค เบอริชาร์ด

หากพูดอย่างเคร่งครัดแล้ว เราไม่ควรใช้คำว่า “ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ” สำหรับการใช้ครั้งแรก เพราะเป็นหมายสำคัญที่เกิดขึ้นพร้อมกับ “ของประทานในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38) ของประทานในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นสำหรับผู้เชื่อทุกคน (ยอห์น 7:38-39 กิจการ 2:38-39; 11:15-17) ในทางตรงกันข้าม ไม่ใช่ทุกคนจะใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อให้ร่างกายเจริญขึ้น (1โครินธ์ 12:4-10, 30)

การพูดภาษาแปลกๆ สำหรับผู้ที่เชื่อทุกคน

เหมือนเช่นพระเจ้าทรงให้สติปัญญา ความรู้และความเชื่อแก่ผู้ที่เชื่อทุกคน การพูดภาษาแปลกๆ ก็สำหรับผู้ที่เชื่อทุกคนเช่นกัน (ดูมาระโก 16:17) แต่กระนั้นในแต่ละกรณี มีของประทานฝ่ายพระวิญญาณที่นอกเหนือไปจากประสบการณ์ประจำวันของคริสเตียนทุกคน และใช้เพื่อเวลาจำเป็นหรือเพื่อประโยชน์พิเศษ นั่นคือ ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ ของประทานในการมีความเชื่อ และของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ

บางคนปฏิเสธบทบาทที่เด่นชัดของภาษาต่างๆ และปฏิเสธว่าทุกคนควรจะแสวงหาการบำบัดความด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีการพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญ พวกเขามักจะอ้างคำกล่าวใน 1โครินธ์ 12-14 ที่ว่า ไม่ใช่ทุกคนจะพูดภาษาแปลกๆ หรือว่าพูดภาษาแปลกๆ ต้องมีระเบียบในวิธีใดวิธีหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบกิจการและ 1โครินธ์ แสดงให้เห็นว่าชัดเจนว่าพวกเขาสับสนในเรื่องภาษาต่างๆ และภาษาแปลกๆ

เปาโลเขียนหนังสือ 1โครินธ์ไปหาผู้เชื่อที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาได้รับการบำบัดความด้วยพระวิญญาณแล้ว และได้พูดภาษาต่างๆ แล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง (ดู 1โครินธ์ 6:11, 19; 12:13) พวกเขาเข้าใจจดหมายอย่างชัดเจนในเรื่องนั้น เปาโลไม่ได้สอนว่าพวกเขาจะไม่พูดภาษาแปลกๆ แต่เขาอธิบายว่า ไม่ใช่ทุกคนจะใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ต่อที่ประชุมในเวลาประชุม และเมื่อบางคนพูด ก็ควรจะมีการขึ้นบ้างอย่าง

ในวันฟื้นเทคอสต์ ผู้เชื่อ 120 คนพูดภาษาต่างๆ ในเวลาเดียวกันเมื่อเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูกิจการ 1:15; 2:1-4) ในทำนองเดียวกัน กิจการ 10 ครอบครัวของโครเนลีสพูดภาษาต่างๆ พร้อมกัน และในกิจการ 19 เหล่าสาวก 12 คนที่เอเฟซัสพูดภาษาต่างๆ พร้อมกัน แต่ 1โครินธ์ 14:27 กล่าวว่า ในการประชุมมนต์การร่วมกัน ผู้เชื่อควรจะผลัดกันพูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุม และควรจะมีเพียงสองหรือสามคนเท่านั้น ในบันทึกต่างๆ ในกิจการ ไม่มีใครแปลภาษาต่างๆ หรือพยายามที่จะทำเช่นนั้น

แต่กระนั้นตาม 1โครินธ์ หากบางคนพูดภาษาแปลกๆ ในการประชุม เขาควรจะอธิษฐานให้มีการแปล และหากไม่มีการแปล เขาก็ควรจะเงียบเสีย (1โครินธ์ 14:13, 28)

ความแตกต่างนี้ทำให้เราสรุปออกมาได้สองประการคือ คริสตจักรที่เชื่อแบบอัครทูตไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งที่ทรง دلใจต่ออัครทูตเปาโลในเรื่องเกี่ยวกับภาษาแปลกๆ หรือการใช้ภาษาต่างๆ ในกิจการแตกต่างจากการใช้ภาษาแปลกๆ ใน 1โครินธ์ ข้อสรุปแรกไม่ถูกต้อง เพราะจะทำลายความเป็นหนึ่งของคริสตจักร และการบังตาใจและอำนาจของพระคัมภีร์ ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่ากิจการและ 1โครินธ์ กล่าวถึงเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน กิจการกล่าวถึงบทบาทของภาษาต่างๆ ในการที่บุคคลทั้งหลายมาเชื่อพระเจ้า ในขณะที่ 1โครินธ์ ให้แนวทางในการใช้ภาษาแปลกๆ ในการประชุม

การอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง

การใช้ภาษาแปลกๆ อย่างที่สองนี้คือในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพังเพื่อการเจริญของตนเอง หลายครั้ง 1โครินธ์ 14 กล่าวถึงการใช้ภาษาแปลกๆ นี้และสนับสนุนให้ใช้

- “ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว...ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลาย พูดภาษาแปลกๆ ได้” (1โครินธ์ 14:4-5) พระคัมภีร์สนับสนุนให้ผู้เชื่อทุกคนพูดภาษาแปลกๆ โดยกล่าวว่า การพูดภาษาแปลกเป็นประโยชน์และอวยพรแก่บุคคล
- “เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่ใช่ประโยชน์ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยใจและด้วยความคิด และจะร้องเพลงด้วยใจและด้วยความคิด” (1โครินธ์ 14:14-15) การอธิษฐานและร้องเพลงเป็นภาษาแปลกๆ นั้นมีประโยชน์ แต่การอธิษฐานและร้องเพลงในภาษาของตนเองก็เป็นประโยชน์เช่นกัน
- “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก” (1โครินธ์ 14:18) เปาโลถือว่าการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพังมีค่าแก่เขาเป็นอย่างมาก พระเจ้าทรงช่วยให้คริสเตียนทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ในเวลาดังกล่าว โดยทรงกล่าวถึงค่าของการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อการอธิษฐานหรือการนมัสการเพียงลำพังนี้ในพระคัมภีร์

ทุกคนที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วควรจะ
พูดภาษาแปลกๆ ตลอดชีวิตของเขา

ข้ออ้างอิงเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทุกคนที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วควรจะพูดภาษาแปลกๆ ตลอดชีวิตของเขา ความหมายโดยนัยของ 1โครินธ์ 12:30 ที่ว่าไม่ใช่ทุกคนจะพูดภาษาแปลกๆ ดูเหมือนว่าจะตรงกับการใช้แบบที่สามที่เราจะกล่าวถึงต่อไป นั่นคือ การพูดต่อที่ประชุมเพื่อการแปล ในทางปฏิบัติ เกือบจะทุกคนที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ นั้น จะยังคงพูดภาษาแปลกๆ ต่อไป บางคนพูดภาษาแปลกๆ บ่อยในการอธิษฐานปกติ แต่บางคนพูดภาษาแปลกๆ ในเวลาพิเศษเมื่อเพิ่มเติมพระวิญญาณและการเจิมเป็นอย่างมาก

บางคนไม่คงพูดภาษาแปลกๆ ต่อไปแม้ว่าจะยังคงรับใช้พระเจ้าต่อไป ในหลายๆ กรณี พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อครั้งยังเป็นเด็กเล็ก และแม้ว่าเขาดำเนินชีวิตในพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ แต่ประสบการณ์ในการพูดภาษาแปลกๆ เป็นสิ่งห่างเหินไป

โดยปกติ หากบุคคลที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการสนับสนุนให้แสวงหาเพื่อพูดภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง และให้เชื่อในประสบการณ์ที่ต่อเนื่องนี้ เขาจะพูดภาษาแปลกๆ อีกครั้ง

ข้าพเจ้าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่ออายุเจ็ดปี แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พูดภาษาแปลกๆ อีกจนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น ในเวลาที่เรียนอยู่ในวิทยาลัย ข้าพเจ้าตรวจสอบความเชื่อและประสบการณ์ของตนเองกับพระเจ้า และข้าพเจ้าเริ่มแสวงหานี้

พระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าอธิษฐานบ่อยครั้งให้พระเจ้าทรงให้อิสระในการพูดภาษาแปลกๆ ในการอุทิศส่วนตัวแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้เชื่อทุกคนได้รับพระพรนี้ ข้าพเจ้าเริ่มทำให้ข้อจำกัดและความสงสัยดูทำลายลงไปทีละน้อยๆ จนเกิดความปรารถนาและความเชื่อที่มากขึ้น และยอมจำนนต่อพระวิญญูณอย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

เราไม่สามารถตัดสินความรอดของเรา
หรือการอยู่ฝ่ายวิญญูณของเราจากความถี่
ในการที่เราพูดภาษาแปลกๆ ได้

คืนวันอาทิตย์วันหนึ่ง ในขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานกับหลายๆ คนที่แทนบูชา ข้าพเจ้าเริ่มอธิษฐานเผื่อพวกเขาด้วยภาระหนัก ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าเริ่มพูดภาษาแปลก โดยที่ไม่ได้คิดหรือมีความปรารถนาอย่างตั้งใจมาก่อน ในเวลาสองสามสัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ อีกหลายภาษาในเวลาการอธิษฐานต่างๆ กันในขณะที่อธิษฐานเพื่อผู้อื่น ทุกวันนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดภาษาแปลกๆ ทุกครั้งที่อธิษฐาน หรือพยายามที่จะทำอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้ง โดยปกติเมื่ออธิษฐานเพื่อคนอื่น หรือเมื่ออยู่ในวิญญูณแห่งการนมัสการ

แม้ว่าการพูดภาษาแปลกๆ มีค่าในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง แต่เราไม่สามารถตัดสินความรอดหรือการอยู่ฝ่ายวิญญูณของเราได้จากความถี่ในการพูดภาษาแปลกๆ ได้ ไม่มีข้อกำหนดในพระคัมภีร์ที่ว่าเราจะต้องพูดภาษาแปลกๆ หลังจากรับพระวิญญูณ หรือพระคัมภีร์บอกว่าเราจะต้องพูดภาษาแปลกๆ บ่อยเพียงใด หากบุคคลไม่ได้พูดภาษาแปลกๆ บ่อยๆ เขาไม่ควรจะรู้สึกผิดหรือสงสัยว่าตนได้รับความรอดหรือไม่

หากบุคคลเคยพูดภาษาแปลกๆ อยู่บ่อยกว่าในปัจจุบัน หรือหากเขารู้สึกว่าเขาควรจะพูดภาษาแปลกๆ บ่อยขึ้น เขาควรจะตรวจสอบตนเอง หากการขาดการพูดภาษาแปลกๆ เกิดจากการขาดการอุทิศตนหรือการอธิษฐานอย่างร้อนรน เขาควรจะเริ่มเดินกับพระเจ้าใหม่ ไม่ใช่เพียงเพื่อเป้าหมายในการพูดภาษาแปลกๆ เท่านั้น แต่เพื่อเข้าไปใกล้ชิดกับพระเจ้า หากเขาหลงจากพระเจ้าไปสู่วิถีชีวิตแห่งความบาป เขาควรจะกลับใจใหม่และรับการเพิ่มเติมในพระวิญญูณ ในกรณีนี้ การพูดภาษาแปลกๆ อีกครั้งเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาอย่างแท้จริง เพราะเป็นการยืนยันความเชื่อและการยอมจำนนต่อพระวิญญูณของพระเจ้าเหมือนเช่นในอดีต

เหมือนเช่นของประทานฝ่ายพระวิญญูณ การอวยพรและการสำแดงอื่นๆ การพูดภาษาแปลกๆ ในตัวของมันเองไม่ได้พิสูจน์ว่าคำสั่งสอน วิถีชีวิตหรือความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าถูกต้อง เพียงแต่สำแดงให้เห็นว่าในจุดหนึ่ง เราได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์และว่าในปัจจุบันเราได้เชื่อและยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อการใช้การสำแดงเฉพาะนี้ แทนที่จะแสวงหาการพูดภาษาแปลกๆ เพียงอย่างเดียว เราควรจะให้ความสำคัญกับการอธิษฐานอย่างร้อนรน การใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ การเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า และการดำเนินอยู่ในความบริสุทธิ์ เมื่อเราทำเช่นนั้น การพูดภาษาแปลกๆ จะมีอยู่ในชีวิตของเรา ดังเป็นวิถีเพื่อการจำเริญของตน แต่จะไม่กลายเป็นส่วนสำคัญหรือสิ่งแก้ปัญหาทุกอย่าง

ข้าพเจ้าสอนในการสัมมนาครั้งหนึ่งในฮังการีในปี 1987 การสัมมนานั้นเป็นครั้งแรกสำหรับคริสตจักรสหพันธประเทศอิตาลีในประเทศนั้น เวลานั้นเป็นเวลาหลังจากคอมมิวนิสต์ในประเทศล่มสลายไปไม่นาน หัวข้อหนึ่งคือของประทานฝ่ายพระวิญญูณ และมีชายยิปซีหนุ่มสองคนซึ่งเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าได้รับการขอให้แต่งตั้งเป็นผู้รับใช้ได้เข้าประชุมอยู่ด้วย ในขณะที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ ชายคนหนึ่งนั้นกล่าวว่าเขาไม่เคยพูดภาษาแปลกๆ หลังจากได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์และสารภาพว่าเขารู้สึกกังวลใจเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าตอบว่าเขาไม่ควรสงสัยเกี่ยวกับความรอดหรือประสบการณ์ของเขา แต่การพูดภาษาต่างๆ ควรจะเป็นประโยชน์ที่ดีสำหรับ

ชีวิตฝ่ายวิญญาณและการรับใช้ของเขา และว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้เสรีภาพนี้แก่เขา เมื่อถึงเวลาอธิษฐาน ข้าพเจ้าหนุนน้ำใจให้เขามีความเชื่อ และเราวางมือบนเขาเพื่อวัตถุประสงค์นี้ ไม่นานเขาพูดภาษาแปลกๆ ด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เมื่อสิ้นสุดการประชุม ชายหนุ่มอีกคนทราบว่าเขาเองมีปัญหาเดียวกัน ข้าพเจ้าเตือนเขาเกี่ยวกับประสบการณ์ของชายคนแรก และจากนั้นเรียกให้คนทั้งหลายล้อมรอบเขาด้วย ในขณะที่เราอธิษฐานเพื่อเขาโดยวางมือบนเขา เขาก็เริ่มพูดภาษาแปลกๆ เช่นกัน

การพูดในที่ประชุมเพื่อการแปล

การใช้ภาษาแปลกๆ แบบที่สามคือการพูดในที่ประชุมเพื่อการแปลเพื่อความจำเริญโดยส่วนรวม บางครั้งพระเจ้าตรัสกับคริสตจักรผ่านทางของประทานร่วมในการพูดภาษาแปลกๆ และการแปลภาษานั้นๆ ของประทานแรกซึ่งคือการพูดภาษาแปลกๆ นั้นทำให้ผู้อื่นสนใจและเปิดเผยว่า พระเจ้าทรงกำลังพยายามสื่อสารกับผู้ฟัง เพราะเป็นการอัศจรรย์และน่าตื่นเต้น จึงมักจะทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อเกิดความสนใจ ของประทานอย่างที่สองซึ่งคือการแปลนั้นเปิดเผยข้อความที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะตรัสตัวอย่างข้อพระคัมภีร์สองตัวอย่างนี้แสดงถึงการใช้ภาษาแปลกๆ

- เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณแล้ว ก็จงอุตสาหะกระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น เหตุฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้น ควรจะอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย (1 โครินธ์ 14:12-13) วัตถุประสงค์คือ เพื่ออวยพรทุกคนในที่ประชุม

“ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ

จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน”

- “ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลได้ก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆ ในที่ประชุม และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า (1 โครินธ์ 14:27-28) แนวทางเหล่านี้เป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติตามเมื่อมีผู้พูดภาษาแปลกๆ ในคริสตจักร หากไม่มีผู้ใดแปลถ้อยคำนั้น ผู้พูดไม่ควรจะพูดต่อไป แต่เขาควรจะพูดต่อตนเองและต่อพระเจ้า เพราะภาษาแปลกๆ นั้นเพื่อประโยชน์ของเขาฝ่ายเดียว หรือผู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ใช้การแปลนั้นไม่ได้ยอมจำนนต่อพระองค์อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะกรณีใด การจะพูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุมต่อไปจะไม่ทำให้วัตถุประสงค์สำเร็จตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ โดยสรุป เมื่อผู้พูดทำให้คริสตจักรหันมาสนใจ เขาควรจะพูดภาษาแปลกๆ เมื่อมีการแปลเท่านั้น

บางคนได้เถียงจากข้อความนี้ว่า ไม่ควรจะมีใครพูดภาษาแปลกๆ ในการประชุมเลยหากไม่มีการแปล ไม่ควรแม้ว่าทุกคนจะสรรเสริญหรืออธิษฐานต่อพระเจ้าร่วมกันก็ตาม แต่ในเวลาเช่นนั้น ทุกคนพูดเพื่อประโยชน์ของตน เหมือนกับว่าอยู่เพียงลำพัง ไม่มีใครพยายามจะเรียกความสนใจของทุกคนในที่ประชุม แต่ทุกคนแสวงหาการเจริญของตน ดังนั้นการพูดภาษาแปลกๆ โดยไม่มีการแปลมีความเหมาะสมในกรณีนี้ ข้อ 28 กล่าวไว้เช่นนั้นว่า แม้ในที่ประชุม สมควรที่จะพูดภาษาแปลกๆ โดยไม่มีการแปลด้วย เป็นวิธีในการสื่อสารของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า

เมื่อไม่มีการแปล เราอาจจะคิดว่าคริสตจักรล้มเหลว แต่บางทีพระเจ้ายังจะทรงทำให้วัตถุประสงค์นั้นสำเร็จโดยพูดกับบุคคลหรือโดยช่วยเหลือบางคนให้มีความไวต่อพระองค์มากยิ่งขึ้น ในการประชุมพิเศษครั้งหนึ่งในเมือง Baton Rouge (แบตตันรูจ) รัฐลุยเซียนา ข้าพเจ้าได้เห็นการพูดภาษาแปลกๆ ที่มีฤทธิ์เดชอำนาจ แต่ไม่มีการแปล แต่ข้อความนั้นได้สัมผัสคนสองคนในวิถีทางที่มีประโยชน์ยิ่ง

คนแรกคือ คุณป้าของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในการประชุมนี้ได้ทราบเกี่ยวกับประสบการณ์การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ไม่เคยได้ยินใครพูดภาษาต่างๆ เลย ท่านมักจะสงสัยว่าการพูดภาษาต่างๆ และแปลกๆ นั้นมีจริงหรือไม่ ในคืนนั้น ท่านเชื่อว่ามีจริง และท่านได้กล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงแสดงการอิทธิฤทธิ์นั้นเพื่อประโยชน์ของท่าน

คนที่สอง นักเรียนชาวเลบานอนจากมหาวิทยาลัย Louisiana State University กล่าวว่าข้อความนั้นเป็นภาษาของเขา นั่นคือภาษาอาราบิก ในตอนแรกเขาโกรธคนที่เชิญเขามาโบสถ์ โดยถามว่า “ทำไมคุณถึงให้คนอื่นมาพูดกับผมในที่ประชุมและว่ากล่าวผมเกี่ยวกับความบาปของผม” แน่แน่นอนว่า ทั้งคนๆ นั้นที่นำเขามาและคนที่กล่าวข้อความในภาษานั้นไม่รู้ภาษาอาราบิกหรือเข้าใจความหมายของการพูดนั้น พระเจ้าทรงใช้การอิทธิฤทธิ์นี้เพื่อพูดกับชายหนุ่มคนนั้นโดยตรง

ในระหว่างการประชุมครั้งหนึ่งๆ คริสตจักรมักจะสามารู้สึกได้เมื่อพระเจ้ากำลังจะตรัสด้วยของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ มักจะมีการหยุดที่เด่นชัด เป็นความเงียบที่มาจากพระเจ้า ผู้นำการประชุมมักจะตระหนักถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ในการประชุมวันอาทิตย์วันหนึ่งในอออสติน ถึงเวลาการเทศนาแล้ว แต่ข้าพเจ้ารู้สึกที่พระเจ้ากำลังจะตรัสผ่านภาษาแปลกๆ และการแปล ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำที่ประชุมต่อไปในการนมัสการ ไม่นานหลังจากนั้น ภรรยาของข้าพเจ้าได้พูดต่อที่ประชุมเป็นภาษาแปลกๆ และมีผู้อื่นแปล หลังจากการประชุมในคืนวันอาทิตย์ครั้งหนึ่งในอออสติน ในขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในห้องอธิษฐาน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตรัสกับที่ประชุมด้วยของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เมื่อใกล้จบการประชุมนั้น เราได้ยินการพูดภาษาแปลกๆ การแปลและการเผยพระวจนะ

เมื่อพระเจ้าทรงสัมผัสคนๆ หนึ่งให้กล่าวกับคริสตจักรเป็นภาษาแปลกๆ เขาจะรู้สึกการทรงเจิมที่มีอำนาจจนเขาทราบถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแปลกๆ นั้นกับภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพังได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นเขาจึงสามารถพูดด้วยความมั่นใจและด้วยอำนาจ ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรจะทราบความแตกต่างระหว่างการพูดต่อที่ประชุมและการพูดในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง

การแปลภาษาแปลกๆ

ภาษากรีกที่แปลเป็นคำว่า “แปล” คือ *เฮอริเมเนอา (hermeneia)* ซึ่งเป็นรากของคำว่า *hermeneutics* ในภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึง หลักการของการแปล ดังนั้น การแปลจึงหมายถึง “การอธิบายความหมายของ” หรือ “การแปลออกมาทางปาก” การแปลหมายถึงการทำให้เข้าใจความหมายของบางสิ่ง แต่ไม่จำเป็นว่าต้องหมายถึงการแปลคำต่อคำ

การแปลภาษาแปลกๆ คือของประทานในการมีความสามารถ

เหนือธรรมชาติในการแปลหรืออธิบายความหมาย

ของการพูดต่อที่ประชุมในภาษาแปลกๆ

เมื่อคนๆ หนึ่งพูดต่อที่ประชุมในภาษาแปลกๆ ของประทานในการแปลภาษาแปลกๆ จะช่วยให้บุคคลนั้นหรือคนอื่นเปิดเผยความหมายของการพูดนั้นได้ “เหตุฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้น ควรจะอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย...ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล” (1 โครินธ์ 14:13, 27) เราสามารถให้คำจำกัดความของการแปลภาษาแปลกๆ ได้ว่าเป็นของประทานในการมีความสามารถเหนือธรรมชาติในการแปลหรืออธิบายความหมายของการพูดต่อที่ประชุมในภาษาแปลกๆ

ในหลายๆ กรณี เป็นไปไม่ได้ที่จะแปลภาษาหนึ่งๆ ออกมาเป็นภาษาที่สองในแบบคำต่อคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าภาษาทั้งสองนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด บางคำไม่มีความหมายที่เท่าเทียมกันทั้งหมด และบางคำมีความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ หรือมีความหมายที่ต้องมีการอธิบายเพิ่มในอีกภาษาหนึ่ง

ตัวอย่างเช่น คำว่า ความรัก (love) ในภาษาอังกฤษ มีภาษากรีกหลายคำ ได้แก่ *อากาเพ* (*agape* - ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว) *ฟีเลโอ* (*phileo* - ความรักฉันพี่น้อง) *เอะรอส* (*eros* - ความรักทางเพศ) คำว่า *kibun* ในภาษาเกาหลีหมายถึง ทัศนคติ ความรู้สึก อารมณ์และหน้าตา (ในความหมายการรักษาหน้า) ซึ่งในภาษาอังกฤษไม่มีคำๆ เดียวที่แปลออกได้เช่นนี้ ในการบรรยายว่าผู้หญิงคนหนึ่งสวย ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “pretty, cute, beautiful, gorgeous, attractive, lovely, comely, stunning” และอื่นๆ โดยคำทั้งหมดมีความหมายในระดับที่แตกต่างกัน แต่ภาษาเกาหลีจะใช้คำๆ เดียวเป็นส่วนใหญ่ซึ่งคือ *yehpun* หรือ *ipun* ในแต่ละกรณี การอธิบายภาษาต้นฉบับอย่างถูกต้องที่สุด อาจจะต้องใช้ในคำในภาษาที่สองหลายคำหรือหลายประโยค

เนื่องจากความแตกต่างเหล่านี้ ข้อความสั้นๆ อาจมีการแปลที่ยาว หรือข้อความที่ยาวอาจมีการแปลที่สั้น ความหมายตามตัวอักษรของคำว่า “สรรเสริญพระเจ้า” ในภาษาเกาหลีคือ *hananim-keh chanyang-ul turimnida* เหตุผลหนึ่งที่ทำไมวลีในภาษาเกาหลีมีความยาวกว่าคือว่า ประโยคในภาษาเกาหลีทุกประโยคมีการจบประโยคที่ไม่สามารถแปลได้ ซึ่งเทียบเท่ากับการหยุดหรือการขึ้นเสียงเพื่อถามคำถาม และแสดงให้เห็นสถานภาพที่เกี่ยวข้องกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การเชื่อเชิญง่าย ๆ เช่นคำว่า “มา” แปลเป็นภาษาเกาหลีได้หลายแบบ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับว่าผู้พูดพูดกับสัตว์ เด็ก หรือเพื่อนสนิท (*wa*) คนที่มีสถานภาพทางสังคมเท่าเทียมกัน (*osehyo*) ผู้มาเยือนหรือผู้บังคับบัญชา (*oshipsheo*) หรือกษัตริย์หรือพระเจ้า (*osheopsuhso*) ในสองกรณีหลัง คำว่า “กรุณามา” คือ *oshegerul paramnida* และ *oshgerul paramnahida*

นอกจากนี้ การแปลมักจะประกอบด้วย การเปิดเผยหรือการขยายข้อความเดิม ตัวอย่างเช่น ดาเนียลแปลถ้อยคำที่พระเจ้าทรงเขียนไว้บนผนังให้แก่กษัตริย์เบลซัสซาร์ โดยถ้อยคำนั้นคือ “เมเน เมเน เทเคล ฟารซิน” คำแปลตามตัวคือ “ได้คำนวณ ได้คำนวณ ได้ชี้แจงนำหน้า ได้แบ่งออก” แต่ดาเนียลให้การแปลดังนี้ “ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวที่ เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด เทเคล ฝ่าพระบาทได้ถูกชั่งในตราชู ทรงเห็นว้างขนาดอยู่ เปเรส ราชอาณาจักรของฝ่าพระบาทถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย” (ดาเนียล 5:26-28)

พระเจ้าทรงให้การแปลตามความสามารถทางความคิด

ความเข้าใจ และการคาดหวังของผู้พูด

พระเจ้าทรงให้การแปลตามความสามารถทางความคิด ความเข้าใจและการคาดหวังของผู้พูด พระองค์จะทรงใช้คำศัพท์สำเนียงและไวยากรณ์ของบุคคลนั้นเพื่อถ่ายทอดข้อความของพระองค์ หากบุคคลคนๆ นั้นเรียนพระคัมภีร์ฉบับ King James Version และขอบคิดถึงถ้อยคำของพระเจ้าในภาษาอังกฤษแบบราชินีเอลิซาเบธในฉบับนั้น เขาอาจใช้คำเช่น *thee* และ *thou* หากผู้พูดไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์ฉบับนั้น เขาอาจจะพูดภาษาอังกฤษสมัยใหม่

เราไม่ควรจะละเลยข้อความที่มีสำเนียงชนบท หลักไวยากรณ์ที่ต่ำกว่ามาตรฐาน คำที่ออกเสียงผิดหรือคำพูดสมัยเก่า แต่เราควรตระหนักว่าพระเจ้าได้ตรัสข้อความของพระองค์ผ่านภาษาขณะที่เป็นมนุษย์ ในการเปรียบเทียบ พระเจ้าได้ทรงบันดาลใจในการเขียนหนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์ และถ้อยคำแต่ละคนแสดงข้อความของพระองค์อย่างถูกต้อง แต่กระนั้นรูปแบบ คำศัพท์และหลักไวยากรณ์ของหนังสือเล่มต่างๆ สะท้อนให้เห็นบุคลิกลักษณะ ภูมิหลัง และวัฒนธรรมของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์

คนที่แตกต่างกันได้รับการแปลในวิธีที่แตกต่างกัน บางคนได้รับความคิด ถ้อยคำ วลี หรือแม้แต่วาทะในตอนแรก เมื่อพวกเขาเริ่มพูดในความเชื่อ พระเจ้าทรงประทานข้อความของพระองค์และถ้อยคำก็หลั่งไหลออกมา บางคนอธิบายว่าการแปลเกิดขึ้นเหมือนการพูดภาษาแปลกๆ นั่นคือ การที่ลิ้นได้กล่าวออกมา แต่ไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง พวกเขาได้ยินและเข้าใจข้อความในระดับเดียวกับคนอื่น

คนที่แตกต่างกันได้รับการแปลในวิธีที่แตกต่างกัน

1 โครินธ์ 14 กล่าวถึงแนวทางเพื่อการใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ การแปลและการเผยพระวจนะในการนมัสการร่วมกันอย่างถูกต้อง (ดูบทที่ 14 ในหนังสือเล่มนี้) ในขณะที่การใช้ของประทานเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องเป็นของพระเจ้า เราไม่ควรจะถือว่าของประทานเหล่านี้เป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุด ผู้ฟังแต่ละคนควรจะตัดสินใจว่าข้อความหนึ่งนั้นมาจากพระเจ้าอย่างแท้จริงในบางส่วนหรือทั้งหมด และตัดสินใจว่าจะนำมาใช้กับตัวเองได้อย่างไร (ดู 1 โครินธ์ 14:29 และการอธิบายในบทที่ 13 ในหนังสือเล่มนี้) เป็นไปได้ที่ข้อความหลักเป็นของพระเจ้า แต่ผู้ส่งสารที่เป็นมนุษย์เพิ่มความคิดที่ไม่แน่นอนของตนเข้าไปด้วยความไม่รู้ ความกระตือรือร้นเกินไปหรือความหยิ่งยโส บางคนกลายเป็นผู้มีความหยิ่งในการพูดจนเขาที่กักเอาว่าความคิดและความรู้สึกของตนทั้งหมดในเวลานั้นจะต้องมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ เป็นไปได้ที่การพูดจะเป็นการเห็นแก่ตัวอย่างแท้จริงหรือแม้แต่เป็นการพูดที่มาจากซาตาน

ในเรื่องการพูดภาษาแปลกๆ ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นตัวอย่างมากมายในการแปลภาษาแปลกๆ ทั่วโลก เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างมากที่ได้เห็นการพูดภาษาแปลกๆ และการแปลในภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาของตนเอง ในเกาหลี ข้าพเจ้าได้ยินการพูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุมตามด้วยการแปลเป็นภาษาเกาหลีที่ข้าพเจ้าเข้าใจ ในอิตาลี ข้าพเจ้าได้ยินการพูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุมตามด้วยการแปลเป็นภาษาอิตาลีที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ชายคนหนึ่งที่อยู่ทั้งภาษาอิตาลีและภาษาอังกฤษแปลคำแปลนั้นให้ข้าพเจ้าฟัง

เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเวลาที่ต้องออกจากเมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปีในปี 1986 ความกังวลสำคัญอย่างหนึ่งของข้าพเจ้าคือภรรยาของข้าพเจ้าจะว่าอย่างไร เธอมีส่วนร่วมในคริสตจักรและวิทยาลัยค่อนข้างมาก มีเพื่อนมากมาย และมีความสุขเป็นอย่างมาก ยิ่ง ข้าพเจ้าอยากจะให้เธอรู้สึกการทรงนำเหมือนที่ข้าพเจ้ารู้สึก เราจึงอธิษฐานร่วมกันเพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า

วันหนึ่ง เธอคุยโทรศัพท์กับสตรีคนหนึ่ง ในคริสตจักร และพวกเขาเริ่มอธิษฐาน สตรีคนนั้นไม่ทราบเกี่ยวกับสิ่งที่ภรรยาและข้าพเจ้ากำลังคิดกันอยู่ และเธอพูดกับภรรยาข้าพเจ้าเป็นภาษาแปลกๆ และแปลภาษานั้น ใจความสำคัญคือ “พระเจ้าทรงเตรียมพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงทิศทางในชีวิตของคุณ คุณไม่เข้าใจในตอนนี้ แต่อย่ากังวล ทุกสิ่งจะดีอย่างแน่นอน”

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจอย่างมากเมื่อภรรยากระตือรือร้นที่จะย้ายบ้านเหมือนกับข้าพเจ้า แม้ว่าเราไม่รู้ว่าเราจะไปที่ไหน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการในใจของเราพร้อมกัน และพระองค์ทรงใช้การเผยพระวจนะเพื่อให้การยืนยันแก่ภรรยาของข้าพเจ้า

ในการประชุมสตรีครั้งหนึ่ง ภรรยาของข้าพเจ้ารู้สึกภาระหนักในการอธิษฐานให้กับคนรู้จักคนหนึ่ง ในขณะที่เธออธิษฐานพระเจ้าทรงตรัสกับเธอผ่านทางภาษาแปลกๆ และการแปล โดยทรงให้ข้อความหนุนน้ำใจสำหรับเวลาในการทดลอง แม้ว่าภรรยาของข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ผู้หญิงคนนั้นยืนยันในภายหลังว่า ถ้อยคำตรงกับความจริงของเธอและทำให้เธอมีความแข็งแกร่งขึ้นในเวลาวิกฤต

ในฤดูใบไม้ร่วงปี 1995 คริสตจักรใหม่ของเราในออสเตรเลียประสบปัญหาที่สำคัญ อาคารที่เราเช่ามันเล็กเกินไปและเราต้องสร้างโบสถ์ของตัวเองถ้าเราจะขยายคริสตจักรออกไป ในเวลาสองปีกว่า เราได้ซื้อที่ดิน กำหนดแผนการก่อสร้าง ขออนุญาตก่อสร้างและกู้เงินได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราพร้อมที่จะสร้าง เราพบว่าเราต้องใช้เงินอีกหนึ่งแสนเหรียญเพราะมีข้อกำหนดพิเศษบางอย่าง และค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างสูงขึ้นอย่างมากในเวลานั้น สถานการณ์นั้นดูเหมือนจะไม่มีหวัง

ทันใดนั้น เรา รู้สึกการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ

ในวันพฤหัสบดีที่ 19 ตุลาคม เรามีการประชุมอธิษฐานที่โบสถ์ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะปิดการประชุม ในทันใดนั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งพูดออกมาเป็นภาษาแปลกๆ และแปลภาษานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เราว่า “เจ้ามองไม่เห็นการรักษา แต่เราเห็นการรักษา เจ้ามองไม่เห็นการอธิษฐาน แต่เราเห็นการอธิษฐาน เจ้ามองไม่เห็นอาคารหลังใหม่ แต่เราเห็นอาคารหลังใหม่”

ทันใดนั้น เรารู้สึกการสัมผัสจากพระวิญญานบริสุทธิ์เป็นพิเศษ แม่ยายของข้าพเจ้าได้รับการรักษาจากอาการบาดเจ็บที่หลังในคืนนั้น วันอังคารต่อมา คุณปู่/ตาของภรรยาได้ฟื้นจากความตายหลังจากมีอาการโรคหลอดเลือดสมองเฉียบพลันในระหว่างการประชุมกลางสัปดาห์ ในวันพฤหัสบดีต่อมา ธนาคารขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในออสเตรเลียได้อนุญาตให้เรากู้เงินสำหรับอาคารเป็นเวลาสิบห้าปีเป็นจำนวนเงินตามที่เราต้องการ โดยมีอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าจึงทำให้เราจ่ายเงินจำนวนพอๆ กับที่ตั้งบไว้ตั้งแต่แรกตั้งนั้น ภายในสัปดาห์หนึ่งหลังจากถ้อยคำจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เราได้เห็นการรักษา การอธิษฐานและการอนุญาตเพื่อสร้างอาคารหลังใหม่ของเรา

บทที่สิบสาม

การเผยพระวจนะ

ของประทานในการพูดอย่างสุดทำยที่เราจะพูดถึงคือ การเผยพระวจนะ ความหมายหลักของกริยา *προφητεω* (*propheteuo*) ในภาษากรีกคือ “การพูดภายใต้การดลใจ” (สตรองค์) เนื่องจากพระเจ้าทรงเปิดเผยอนาคตผ่านผู้เผยพระวจนะตามพระคัมภีร์ กริยานี้จึงต้องมีความหมายที่สองอันหมายถึง “การบอกเหตุการณ์ล่วงหน้า” กริยาในภาษาอังกฤษว่า *prophesy* (เผยพระวจนะ) ซึ่งมาจากภาษากรีกคำนี้ จึงมีความหมายที่สอดคล้องกันสองประการคือ “เปิดเผยด้วยการดลใจของพระเจ้า” และ “พยากรณ์อย่างแน่ใจด้วยการดลใจของพระเจ้า” นามในภาษาอังกฤษว่า *prophecy* (การเผยพระวจนะ) จึงมีความหมายในการทำนองเดียวกันคือ “การพูดภายใต้การบันดาลใจ” หรือ “การพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคต อันเกิดขึ้นภายใต้การดลใจของพระเจ้า” อีกนัยหนึ่ง การเผยพระวจนะอาจหมายถึง “การเผยพระวจนะหรือการพยากรณ์”

ดังนั้น ในความหมายโดยทั่วไป ข้อความทั้งหมดที่ได้รับการเจิมจากพระเจ้าคือ การเผยพระวจนะ (ดูตัวอย่าง เอเสเคียล 37:4, 9) ดังนั้น จึงรวมถึงการเทศนา การสรรเสริญและการเป็นพยาน ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นการทำนายอนาคต ผู้นำทางยอห์นในวิวรณ์กล่าวแก่เขาว่า “ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู จนมัสการพระเจ้าเกิด’ เพราะว่าคำพยานกล่าวถึงพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ” (วิวรณ์ 19:10) ในความหมายนี้ ผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาใหม่ทุกคนสามารถเผยพระวจนะได้ (โยเอล 2:28; กิจการ 2:17) และการเผยพระวจนะเป็นของประทานในการรับใช้อย่างหนึ่ง (โรม 12:6)

อย่างไรก็ตาม 1โครินธ์ 12:10 กล่าวถึงการเผยพระวจนะในความหมายที่จำกัด ผู้เชื่อทุกคนควรจะมีการเป็นพยานที่ได้รับการเจิม (กิจการ 1:8) ผู้เทศนาทุกคนควรจะเทศนาข่าวประเสริฐด้วยการทรงเจิมจากพระวิญญาณ (1โครินธ์ 2:1-4) แต่กระนั้นตาม 1โครินธ์ 12:4-11 มีของประทานในการเผยพระวจนะพิเศษที่ไม่ใช่ทุกคนจะใช้

*การเผยพระวจนะคือของประทานในการพูดเหนือธรรมชาติ
อันมาจากพระเจ้าโดยตรง ซึ่งอยู่ในภาษาของผู้พูดและผู้ฟัง*

ของประทานนี้เทียบเท่ากับภาษาแปลกๆ ที่ตามด้วยการแปล “ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้เผยพระวจนะนั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทั้งหลายเผยพระวจนะได้ เพราะว่าผู้เผยพระวจนะได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆ ออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความเจริญขึ้น” (1โครินธ์ 14:4-5) ดังนั้น ของประทานในการเผยพระวจนะคือ การพูดจากพระเจ้าซึ่งเหนือธรรมชาติและเฉพาะเจาะจงเท่าๆ กับการพูดภาษาแปลกๆ และการแปล เราสามารถนิยามการเผยพระวจนะได้ว่าเป็น *ของประทานในการพูดเหนือธรรมชาติ อันมาจากพระเจ้าโดยตรง ซึ่งอยู่ในภาษาของผู้พูดและผู้ฟัง*

1โครินธ์ 14 เรียกผู้ที่ให้การพูดเช่นนี้ว่า “ผู้เผยพระวจนะ” ทั้งนี้ เป็นการเรียกที่จำกัดเฉพาะกับสถานการณ์เท่านั้น ผู้ที่ให้การเผยพระวจนะไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เผยพระวจนะอย่างถาวรในความหมายของการรับใช้ห้าประการในเอเฟซัส 4:11-16 ดังที่เราได้เห็นแล้วในบทที่ 1 ข้อความนี้หมายถึงตำแหน่งของผู้เผยพระวจนะแน่นอนว่า โดยนิยามแล้ว เราจะคาดหวังว่าคนๆ หนึ่งที่ดำรงตำแหน่งผู้เผยพระวจนะใช้ของประทานในการเผยพระวจนะเป็นครั้งคราว

ของประทานในการเผยพระวจนะสามารถดำเนินการในหลายวิธี ผู้เทศนาอาจกล่าวอย่างการเผยพระวจนะในระหว่างการเทศนา บางคนในที่ประชุมอาจกล่าวกับที่ประชุมด้วยการพูดในภาษาที่รู้จักกัน เหมือนเช่นการแปลภาษาแปลกๆ บางครั้ง พระเจ้าจะทรงเจิมบุคคลคนหนึ่งเพื่อให้การเผยพระวจนะแก่คนอื่น

ในกรณีทั่วไป ผู้เทศนาที่ได้รับการเจิมทุกคนเผยพระวจนะเมื่อเขาเทศนา แต่บางครั้งในระหว่างการเทศนา พระเจ้าจะทรงให้ถ้อยคำโดยตรงแก่คริสตจักร หรือเพื่อบุคคลบางคน ในบางครั้งผู้เทศนาอาจจะไม่ตระหนักอย่างแท้จริงว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น แต่ในครั้งอื่น เขาอาจทราบว่าเขาเพิ่งจะกล่าวถ้อยคำพิเศษเพื่อบางคน เขาอาจจะไม่รู้ว่าเป็นการพูดถึงใคร หรือพระเจ้าอาจทรงเปิดเผยแก่เขาว่าผู้รับที่ทรงตั้งพระทัยไว้นั้นคือใครกันแน่ เช่น ในตัวอย่างของมหาปุโรหิตคายาฟาส เป็นไปได้ที่พระเจ้าจะตรัสอย่างเผยพระวจนะผ่านทางคนๆ หนึ่ง โดยที่เขาไม่เข้าใจข้อเท็จจริงหรือความเข้าใจการเผยพระวจนะนั้นทั้งหมด (ดูยอห์น 11:49-52)

ตัวอย่างจากพระคัมภีร์

กิจการ 11:27-28 ให้ตัวอย่างเกี่ยวกับการเผยพระวจนะต่อที่ประชุม “คราวนั้นมีพวกผู้เผยพระวจนะลงมาจากกรุงเยรูซาเล็ม จะไปยังเมืองอันติโอก ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า จะบังเกิดการกัณดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกัณดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลาودیอัส” คริสตจักรในอันติโอกตอบสนองต่อการเผยพระวจนะนี้โดยให้ความช่วยเหลือทางการเงินไปยังผู้เชื่อในยูเดียซึ่งค่อนข้างยากจน

บุตรของฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐมีชื่อเสียงในการเผยพระวจนะ “ฟิลิปมีบุตรหญิงพรหมจารีสี่คนซึ่งเป็นผู้ทำนาย” (กิจการ 21:9-11) ในการสมควรได้รับการกล่าวถึงเป็นพิเศษเช่นนี้ แสดงว่าการรับใช้ของพวกเขาจะต้องไม่ใช่การรับใช้ธรรมดาทั่วไป อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาทั้งเทศนาและใช้ของประทานในการเผยพระวจนะ

กิจการ 21:10-11 ให้ตัวอย่างเกี่ยวกับการเผยพระวจนะเกี่ยวกับเรื่องที่จะเกิดขึ้นในชีวิตของคนๆ หนึ่ง “ครั้งเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีชายผู้ทำนายคนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส ครั้งมาถึงเรา เขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโล ผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า ‘พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า “พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ อย่างนี้มอบไว้ในมือของคนต่างชาติ” ‘ “

ในเวลาก่อนหน้านั้น เหล่าสาวกบางคนในเมืองไทรโระได้ให้ข้อความคล้ายคลึงกันกับเปาโล “สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” (กิจการ 21:4) หนังสือกิจการเผยให้เห็นว่าเปาโลไปยังเยรูซาเล็มที่ซึ่งเขาถูกจับ ตั้งแต่นั้นมา เขาถูกสอบสวน จำคุกอยู่หลายเดือน และในที่สุด ถูกส่งตัวไปโรมเพื่ออุทธรณ์ ในตอนท้ายของหนังสือกิจการ เขาถูกจองจำอยู่ในบ้าน มีการเล่าต่อกันมาว่า เขาถูกประหารในโรมในที่สุด อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครบอกว่าเขาไม่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้ เขามีความเชื่อมั่นอย่างแนบแน่นว่า พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาไปยังเยรูซาเล็มไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม และเพื่อนร่วมงานของเขายอมรับการตัดสินใจของเขาว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในท้ายที่สุด (กิจการ 21:13)

ประโยชน์ของการเผยพระวจนะ

เรื่องราวก่อนหน้านี้นี้แสดงให้เห็นว่า ในท้ายที่สุด ผู้รับการเผยพระวจนะเท่านั้นที่สามารถตัดสินใจได้ว่า การเผยพระวจนะนั้นมีความหมายอย่างไรต่อพวกเขา พวกเขาจะต้องรู้จักสังเกตว่าการเผยพระวจนะนั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ และหากมาจากพระเจ้า การเผยพระวจนะนั้นมีประโยชน์อย่างไรต่อพวกเขา “ฝ่ายพวกผู้เผยพระวจนะนั้นให้พูดสองคนหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น” (1โครินธ์ 14:29)

*ผู้รับการเผยพระวจนะเท่านั้นที่สามารถตัดสินใจได้
ว่าการเผยพระวจนะมีความหมายอย่างไรต่อพวกเขา*

ในกรณีของเปาโล การเผยพระวจนะที่แท้จริงไม่ใช่ “เจ้าต้องไม่ไปเยรูซาเล็ม” แต่ “หากเจ้าไปเยรูซาเล็ม เจ้าจะเผชิญกับการข่มเหงและการจับกุม” คนอื่นๆ ทุกคนที่กักเอาว่าการเผยพระวจนะนี้เป็นวิธีของพระเจ้าในการบอกกับเปาโลไม่ให้ไป และขอรับรองไม่ให้เขาไป แต่เปาโลทราบสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสั่งเขาไว้แล้ว เขาสรุปอย่างถูกต้องว่าวัตถุประสงค์ของการเผยพระวจนะไม่ใช่

เพื่อเปลี่ยนใจเขาไม่ให้ไป แต่เตรียมเขาในสิ่งที่จะเกิดขึ้นและหนุนน้ำใจเขาว่าพระเจ้ายังทรงมีอำนาจควบคุมแม้ว่าจะเกิดการต่อสู้ต่าง ๆ คำเตือนและการทำนายนายที่แท้จริงเกี่ยวกับอันตรายเกิดขึ้น “ทางพระวิญญาณ” แต่ไม่ใช่การสรุปว่าเปาโลไม่ควรจะไปเยรูซาเล็ม

ดังที่เราได้กล่าวถึงในบทที่ 1 วัตถุประสงค์แรกของของประทานฝ่ายพระวิญญาณไม่ใช่เพื่อเป็นอำนาจในชีวิตของคนๆ หนึ่งหรือเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าที่อาจไม่เป็นที่รู้จัก แต่เป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนในการทำให้เจริญขึ้นและเป็นการยืนยัน ผู้ที่เผยพระวจนะจะต้องระวังไม่ปล่อยให้การสันนิษฐานของตนเองต่อเติมการเผยพระวจนะและไม่ด่วนสรุปเกี่ยวกับการเผยพระวจนะสำหรับผู้อื่น ผู้ที่ได้รับการเผยพระวจนะจะต้องระวังไม่ปล่อยให้การเผยพระวจนะแทนความสัมพันธ์ของตนเองกับพระเจ้าและการตัดสินใจทางฝ่ายวิญญาณของตน

ตัวอย่างเช่น หากคนๆ หนึ่งเผยพระวจนะกับอีกคนหนึ่งว่า “พระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นมิชชันนารีในบราซิล” ผู้รับจะต้องพิจารณาอย่างระมัดระวังถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำในชีวิตของเขา เขาไม่ควรจะกระทำตามถ้อยคำนั้นนอกจากว่าพระเจ้าทรงได้พยายามตรัสกับเขาในเรื่องดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว หรือนอกจากว่าพระเจ้าทรงยืนยันถ้อยคำนั้นโดยทางการอธิษฐานและการให้คำปรึกษาของผู้รับใช้ การใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอาจเพาะเมล็ดหรือเป็นการยืนยัน แต่ไม่ได้แทนที่การอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์และการให้คำปรึกษาจากศิษยาภิบาลในการแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า

การเผยพระวจนะไม่แน่นอนเหมือนเช่นพระคัมภีร์

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วเกี่ยวกับการแปล การเผยพระวจนะไม่แน่นอนเหมือนเช่นพระคัมภีร์ จริงอยู่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจากพระเจ้าเป็นความจริง แต่อาจเป็นไปได้ว่าผู้ที่มีความตั้งใจดีปล่อยให้ความคิดบางอย่างของตนเองแทรกแซงเข้ามาในการเผยพระวจนะ เขาอาจจะเพิ่มรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดที่พระเจ้าทรงประทานหรือเขาอาจใช้ประโยชน์จากความคิดนั้นอย่างไม่ถูกต้อง ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ยินผู้เทศนาคนหนึ่งประกาศในที่ประชุมว่าพระเจ้าจะทรงรักษาบุคคลคนๆ หนึ่งที่กำลังจะตายด้วยโรคร้ายแรง ในใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหวังและอธิษฐานว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นความจริง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกไม่แน่ใจ หลังจากคนที่ป่วยนั้นเสียชีวิตลง ผู้นำอธิบายข้อผิดพลาดของผู้พูดอย่างกรุณาปรานีว่า “เราได้ยินถ้อยคำแห่งความหวังไป” ผู้พูดได้ทำผิดไป ไม่ใช่ด้วยความตั้งใจหรืออิทธิพลที่ชั่วร้าย แต่ด้วยอารมณ์และความปรารถนาของมนุษย์

ตัวอย่างในปัจจุบัน

ในหลายโอกาส ข้าพเจ้าได้ยินการเผยพระวจนะต่อที่ประชุมจากพระเจ้า โดยทั่วไป การเผยพระวจนะเหล่านั้นเป็นข้อความตักเตือนและหนุนน้ำใจที่ตอบสนองต่อความจำเป็นพิเศษหรือให้การอวยพรพิเศษในการประชุมเฉพาะการประชุมหนึ่ง การเผยพระวจนะที่น่าสนใจในการประชุมใหญ่ครั้งหนึ่งเตือนว่ามิชชันนารีที่เพิ่งจะได้รับแต่งตั้งคนหนึ่งจะเผชิญกับการทดลองที่สำคัญในการทำงานมิชชัน และการเผยพระวจนะเกิดขึ้นตามที่ได้กล่าวไว้

ในขณะที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ที่ Jackson College of Ministries ผู้รับใช้ที่มาเยี่ยมท่านหนึ่งอธิษฐานกับข้าพเจ้าหลังการประชุมและให้การเผยพระวจนะ โดยใจความสำคัญคือ พระเจ้าจะทรงเปิดประตูใหม่ให้กับข้าพเจ้าในเร็ววัน หลังจากนั้นผู้รับใช้ถามข้าพเจ้าว่า “คุณรู้ไหมว่าการเผยพระวจนะนี้เกี่ยวกับอะไร องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพยายามตรัสอะไรกับคุณบ้างหรือเปล่า” เขาไม่ได้ทักท้วงที่จะบอกข้าพเจ้าว่าการเผยพระวจนะนี้มีประโยชน์อย่างไร แต่เขากล่าวว่าพระเจ้าจะทรงบอกให้ข้าพเจ้ารู้

ในเวลานั้น มีโอกาสใหม่ๆ เกิดขึ้นบ้าง แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าการเผยพระวจนะตรงกับโอกาสนี้ อย่างไรก็ตาม หลายเดือนต่อมา สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป ประตูใหม่เปิดออก และข้าพเจ้าทราบว่ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะทำการเปลี่ยนแปลง แม้ว่าในวิธีที่แตกต่างไปจากที่เคยพิจารณามาก่อนหน้านั้น การเผยพระวจนะนี้ช่วยปลุกเมล็ดพืชในใจของข้าพเจ้าเพื่อที่ข้าพเจ้าจะเปิดออกต่อ

ทิศทางใหม่เมื่อทิศทางใหม่นั้นเกิดขึ้น ไม่นานหลังจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเราไปสู่ก้าวต่อไปในการรับใช้ เราย้ายไปเซนต์หลุยส์ ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการใน Editorial Division of the United Pentecostal Church International (ฝ่ายบรรณาธิการของสหคริสตจักรเพนเทคอสต์ระหว่างประเทศ)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้บางคน
ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิที่ในวันนี้”

ในเดือนมิถุนายน 1989 ไม่นานหลังจากคอมมิวนิสต์ล่มสลาย ข้าพเจ้าเทศนาในการประชุมผู้รับใช้ที่เชื่อแบบอัครทูตในเลนินกราด.(Leningrad) สหภาพโซเวียต (ปัจจุบันคือ เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ประเทศรัสเซีย) มิชชันนารีของเราที่อยู่ในยุโรปตะวันออกเพิ่งจะได้พบกับผู้เชื่อแบบอัครทูตในรัสเซียเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การรับใช้ของ Andrew Urshan ในปี 1916 ก่อนที่คอมมิวนิสต์จะปกครองประเทศ จากนั้น มิชชันนารีของเราในฟินแลนด์ได้เดินทางเป็นครั้งที่สองเพื่อช่วยจัดการประชุมนี้ ตอนนั้น ข้าพเจ้าได้เดินทางมาที่เขาเพื่อพบกับตัวแทนจากทั่วสหภาพโซเวียต ข้าพเจ้าจะต้องเทศนาและสอน อธิบายเกี่ยวกับความเชื่อของเรา ตอบคำถามต่างๆ และสำรวจข้อคิดเห็นที่เหมือนกันกับผู้เชื่อเหล่านี้

ในขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มเทศนาในวันอาทิตย์ตอนเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้บางคนได้รับพระวิญญูณบริสุทธิที่ในวันนี้” ในเวลานั้น ข้าพเจ้าไม่ได้มองคำกล่าวนี้ว่าเป็นการเผยพระวจนะ แต่เป็นความรู้สึกที่เป็นตามนี้ พระทัยโดยทั่วไปของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม แม้ข้าพเจ้าจะไม่ทราบ แต่ถ้อยคำเหล่านี้เป็นการท้าทายต่อผู้ฟัง เนื่องจากต้องซ่อนตัวถูกข่มเหงและอยู่เพียงลำพังเป็นเวลาหลายปี พวกเขาจึงได้อธิษฐานขอพระวิญญูณบริสุทธิแต่เพียงในบ้านของตนเท่านั้น พวกเขาดำเนินการประชุมในที่สาธารณะอย่างเงียบๆ และเป็นทางการ และเมื่อคนทั้งหลายต้องการพระวิญญูณบริสุทธิ พวกเขาจะนัดแนะเพื่อพบปะกันในภายหลัง ไม่มีใครได้รับพระวิญญูณในโบสถ์

หลังจากเทศนา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเริ่มเคลื่อนไหวในวิถีทางที่มีฤทธิ์เดชมาก คนทั้งหลายเริ่มอธิษฐานและร้องไห้ แต่ศิษยาภิบาลพยายามปิดการประชุม เขาเลือกผู้ที่จะกล่าวอธิษฐานปิดประชุม แต่คนนั้นเริ่มอธิษฐานในพระวิญญูณ และจากนั้น คนที่สองเริ่มอธิษฐานอย่างร้อนรนเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ศิษยาภิบาลปิดการประชุมโดยทันที

บ่ายวันนั้น ชายหลายคนกลับมาฟังการสอน ตามคำถามและอภิปรายกัน หัวข้อหนึ่งที่พวกเขาถามถึงคือเรื่องการรักษาของพระเจ้า และข้าพเจ้ายืนยันอย่างแข็งขันว่าคริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่งควรจะมีอธิษฐานเพื่อการรักษา ในตอนท้าย ผู้ที่ถามคำถาม ข้าพเจ้าคนหนึ่งออกมาด้านหน้าและขอให้อธิษฐานวางมือเพื่อการรักษา เมื่อเขาทำลายธรรมเนียมด้วยวิธีเช่นนี้ คนอื่นๆ ในอาคารนั้นจึงออกมาเพื่อการอธิษฐานเช่นกัน พระวิญญูณของพระเจ้าเคลื่อนไหวอย่างมาก และไม่นานหลังจากนั้น ชายคนหนึ่งได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ เขามาจากโอดเดซา (Odessa) ประเทศยูเครน ซึ่งไกลออกไปประมาณหนึ่งพันไมล์ โดยหวังว่าจะได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ ในเวลานี้ ศิษยาภิบาลของคริสตจักรยืนขึ้นและกล่าวด้วยทัศนคติที่เปลี่ยนไปว่า “แขกของเราจากตะวันตกเผยพระวจนะว่าบางคนจะได้รับพระวิญญูณบริสุทธิที่ในวันนี้ ตอนนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ถ้อยคำที่เผยพระวจนะของพระองค์นั้นเป็นจริง”

ในขณะที่ภรรยาและข้าพเจ้าอยู่ที่ในยุโรป ประเทศเคนยา ในการเดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐในปี 1989 ข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากมารดาของข้าพเจ้าในอเมริกา แคเรนพี่สาวของข้าพเจ้าตื่นขึ้นจากฝันที่ชัดเจนซึ่งเธอรู้สึกว่ามีมาจากพระเจ้า ในความฝันนั้น ข้าพเจ้าถูกโจมตีทางร่างกาย และแขนและขาของข้าพเจ้าถูกตัดออกไป แคเรนรู้สึกไม่สบายใจเพราะฝันนั้นตื่นขึ้นมาสักสี่สัปดาห์ และมารดาของข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเตือนข้าพเจ้าเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่อาจมีอันตรายกำลังจะเกิดขึ้น บางทีเราอาจถือว่าการความฝันนั้นเป็นถ้อยคำประกอบด้วยความรู้แก่พี่สาวของข้าพเจ้า และข้อความที่เป็นผลนั้นเป็นการเผยพระวจนะต่อข้าพเจ้า

เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าไม่ได้เผชิญกับอันตรายใดๆ ในเคนยา แต่หลังจากกลับมาอเมริกาไม่นาน ข้าพเจ้าเผชิญกับการต่อต้านที่น่าแปลกใจจากหลายๆ คนที่ตีความบทความเกี่ยวกับคำสั่งสอนที่ข้าพเจ้าเขียนผิดไปหรือไม่เห็นด้วยกับบทความนั้น

เพราะได้รับการเตือนจากการเผยพระวจนะนี้
ข้าพเจ้าคงความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุม

ข้าพเจ้ารู้สึกการต่อต้านที่ร้ายแรงนี้เป็นการสำเร็จของความฝันของพี่สาว และเพราะได้รับการเตือนจากการเผยพระวจนะนี้ ข้าพเจ้าคงความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุม ข้าพเจ้าอธิบายกับผู้ที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับข้อความนั้น แต่พยายามที่จะปล่อยให้สถานการณ์ทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในตอนหลัง สถานการณ์ทั้งหมดได้รับการแก้ไขอย่างลงรอยกันโดยผู้ที่ต่อต้านข้าพเจ้านั้นเป็นผู้เริ่มต้นแก้ไข

ในหลายโอกาสขณะที่ข้าพเจ้าได้นำการประชุม การเทศนา การอธิษฐาน หรือการให้คำปรึกษา องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้ข้าพเจ้าพูดโดยไม่ได้วางแผนหรือซ้อมมาก่อนซึ่งเป็นประโยชน์แก่สถานการณ์หรือบุคคลเฉพาะ ในบางกรณี ข้าพเจ้าไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสผ่านข้าพเจ้าจนเวลาผ่านไป ในเวลาอื่นๆ ข้าพเจ้ารู้สึกถ้อยคำที่ได้รับการเจิมเป็นพิเศษโดยทันที และมักจะมีบุคคลคนๆ หนึ่งมายืนยันในภายหลังว่าถ้อยคำเหล่านั้นเพื่อเขาหรือเธอโดยเฉพาะ ภรรยาของข้าพเจ้ามีประสบการณ์คล้ายคลึงกันในการให้คำปรึกษาและหนุนน้ำใจคนทั้งหลาย

ในคืนวันอาทิตย์วันหนึ่งในปี 1997 ข้าพเจ้ากำลังเทศนาเรื่องพระคุณของพระเจ้าอยู่ที่เมืองอออสติน เมื่อใกล้จบ ข้าพเจ้ารู้สึกถึงการทรงเจิมที่มีฤทธิ์เดชในทันใดเพื่อกล่าวเตือนอย่างเข้มงวดในเรื่องการเห็นว่าคุณธรรมและการตัดสินใจอื่น ประเด็นนั้นไม่ใช่แผนการของข้าพเจ้า หรือไม่ตรงกับความคิดของข้าพเจ้าโดยตรง แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าจะรวมเข้าไปในการเทศนาของข้าพเจ้าได้อย่างไรในทันที ในภายหลัง ภรรยาของข้าพเจ้า แม่ยายและผู้ช่วยศิษยาภิบาลแต่ละคนกล่าวว่าได้เห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ากล่าวถ้อยคำเหล่านั้น พวกเขาสรุปว่าการกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นไม่ใช่ลักษณะรูปแบบและบุคลิกของข้าพเจ้า แต่เป็นของพระเจ้าอย่างแน่นอน

ในขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้น ข้าพเจ้ารู้ในทันทีว่าถ้อยคำเหล่านั้นหมายถึงใคร แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเขาจะยอมรับหรือไม่ ความรู้สึกนั้นแรงกล้าจนข้าพเจ้ากังวลว่าเขาจะหาว่าข้าพเจ้าตั้งใจต่อสู้กับเขาหรือไม่ แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้กล่าวถึงสถานการณ์ที่ทำให้ทราบได้ก็ตาม ข้าพเจ้ารู้ว่า เขาอาจตอบสนองด้วยความโกรธและความขมขื่นใจ

ในคืนวันพุธต่อมา ชายคนนั้นมาหาข้าพเจ้าโดยกลับใจใหม่ เขาได้ทราบในทันทีว่าถ้อยคำที่ข้าพเจ้ากล่าวมาจากพระเจ้า และเพื่อเขาโดยเฉพาะ พระเจ้าทรงพยายามช่วยเหลือเขาอย่างมากในช่วงสองสามวันต่อมาจนกระทั่งเขาเปลี่ยนทัศนคติและความประพฤติของตน การพูดโดยเผยพระวจนะนั้นขจัดปัญหาร้ายแรงที่อาจเกิดขึ้นและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางฝ่ายวิญญาณ

บทที่สิบสี่

1โครินธ์ 14: ของประทานในการพูด ในการนมัสการร่วมกัน

หลังจากกล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณและสอนเรื่องความจำเป็นของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความรักในการใช้ของประทานแล้ว 1โครินธ์ยังได้สอนเราเกี่ยวกับการใช้ของประทานอย่างถูกต้องในการนมัสการร่วมกัน โดยให้แนวทางในการกำจัดความสับสนและกำหนดระเบียบเพื่อที่วัตถุประสงค์ของของประทานฝ่ายพระวิญญาณซึ่งคือเพื่อให้เกียรติแก่พระคริสต์และให้พระกายของพระองค์จำเริญขึ้นนั้นได้สำเร็จ 1โครินธ์ 14 กล่าวถึงของประทานในการพูดสามอย่าง ได้แก่ ภาษาแปลกๆ การแปลภาษาแปลกๆ และการเผยพระวจนะ ว่าเป็นพิเศษ เพราะอาจมีการใช้ของประทานเหล่านี้อย่างไม่ถูกต้องมากที่สุดในการประชุมคริสตจักร

ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์บางคนถูกหรือปฏิเสธของประทานฝ่ายพระวิญญาณในปัจจุบัน และได้ชี้ให้เห็นความคิดเห็นบางอย่างใน 1โครินธ์ 14 ในเรื่องกฎการใช้ของประทานในการพูดเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นของตน คนเหล่านั้นไม่มีประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณในเรื่องเหล่านี้จึงไม่มีคุณสมบัติที่จะออกความคิดเห็น 1โครินธ์ 2:12-14 กล่าวว่า “เราทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา เรากล่าวถึงเรื่องสิ่งเหล่านี้ ด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณได้ทรงสั่งสอน คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายพระวิญญาณ ให้คนที่มิพระวิญญาณฟัง แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ” ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะสามารถเข้าใจและใช้ประโยชน์จากคำสอนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณได้อย่างเต็มที่

ทางแก้ไขในการใช้ให้เกิดผลร้ายไม่ใช่การไม่ใช่

แต่เป็นการใช้อย่างถูกต้อง

พระเจ้าทรงบันดาลใจให้อัครทูตเปาโลเขียน 1โครินธ์ 12-14 เพื่อแก้ไขการใช้ให้เกิดผลร้ายในคริสตจักรโครินธ์ ผู้เชื่อในเมืองนั้นใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างกระตือรือร้นอย่างมาก แต่ไม่ได้ใช้อย่างผู้ใหญ่ นั่นคือ ไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าทรงประทานของประทานให้ ผลคือความวุ่นวายและไม่มีการระเบียบแบบแผนที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น การแก้ไขของเปาโลไม่ได้เพื่อดูหมิ่นของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่เพื่อเพิ่มการใช้และเพิ่มประโยชน์ของของประทาน ทางแก้ไขในการใช้ให้เกิดผลร้ายไม่ใช่การไม่ใช่แต่เป็นการใช้อย่างถูกต้อง 1โครินธ์ 14 กล่าวแก่ผู้ที่ใช้หรือแสวงหาเพื่อใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเหนือธรรมชาติเท่านั้น

1โครินธ์ไม่ได้ทำให้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณมีค่าน้อยลง แต่สนับสนุนอย่างแข็งขันให้ใช้ของประทานอย่างต่อเนื่องในวิธีที่ถูกต้อง ดังถ้อยคำต่อไปนี้ได้แสดงไว้

- “ด้วยว่าคำพยานเรื่องพระคริสต์นั้น เป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย” (1:6-7)
- “จงแสวงหาของประทานอันใหญ่ยิ่งกว่านั้น” (12:31)
- “ชวนชวยของประทานฝ่ายพระวิญญาณด้วยความจริงใจ เฉพาะอย่างยิ่งการเผยพระวจนะ” (14:1)

- “ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายเผยพระวจนะได้” (14:5)
- “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น” (14:12)
- “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก” (14:18)
- “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไรกัน เมื่อท่านประชุมกัน บางคนก็มีเพลงสดุดี บางคนก็มีคำสั่งสอน บางคนก็มีคำวิวรรณ์ บางคนก็พูดภาษาแปลกๆ บางคนก็แปลข้อความ ท่านจงกระทำทุกอย่างเพื่อให้เขาจำเจริญขึ้น” (14:26)
- “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาการเผยพระวจนะ ที่เขาพูดภาษาแปลกๆ ก็อย่าห้ามเลย” (14:39)

การเผยพระวจนะและการพูดภาษาแปลกๆ ในการนมัสการร่วมกัน (1โครินธ์ 14:1-14)

ข้อความนี้สิ่งให้เราแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณ จากนั้น อธิบายความสำคัญของของประทานในการพูดในการนมัสการร่วมกัน

“จงมุ่งหาความรัก และชวนชวยของประทานฝ่ายพระวิญญาณด้วยความจริงใจ เฉพาะอย่างยิ่งการเผยพระวจนะ” (ข้อ 1)

ครั้งแรกของประโยคนี้ทำให้เข้าใจสองบทก่อนหน้านี้นี้ เราจะต้องมุ่งหาความรักก่อน และจากนั้นจึงชวนชวยของประทานฝ่ายพระวิญญาณ ต่อมา ข้อนี้ได้บอกเราว่าการเผยพระวจนะเป็นสิ่งที่ควรมีในการประชุมร่วมกันเป็นอย่างยิ่ง

“เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใด ที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความล้ำลึกฝ่ายพระวิญญาณ ฝ่ายผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่หนุนจิตชูใจ ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้เผยพระวจนะนั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายเผยพระวจนะได้ เพราะว่าผู้เผยพระวจนะได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆ ออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความเจริญขึ้น” (ข้อ 2-5)

ผู้ที่พูดภาษาแปลกๆ พูดต่อพระเจ้า
แต่ผู้ที่เผยพระวจนะพูดต่อผู้อื่น

ข้อ 2-5 เปรียบเทียบการเผยพระวจนะและการพูดภาษาแปลกๆ โดยอธิบายว่าในการนมัสการร่วมกัน การเผยพระวจนะมีประโยชน์มากกว่าการพูดภาษาแปลกๆ นอกจากว่าการพูดภาษาแปลกๆ นั้นจะมีการแปลด้วย ผู้ที่พูดภาษาแปลกๆ [โดยไม่มีการแปล] พูดต่อพระเจ้า แต่ผู้ที่เผยพระวจนะพูดกับผู้อื่น การพูดภาษาแปลกๆ [โดยไม่มีการแปล] ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้พูดเท่านั้น แต่การเผยพระวจนะก่อให้เกิดประโยชน์กับทุกคนในที่ประชุม ดังนั้น ในการประชุมกันเป็นกลุ่ม การเผยพระวจนะจึงมีค่ามากกว่าการพูดภาษาแปลกๆ โดยไม่มีการแปล อย่างไรก็ตาม หากการพูดภาษาแปลกๆ นั้นมีการแปลด้วย ก็จะมีค่าเทียบเท่ากับการเผยพระวจนะ

“นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาแปลกๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยให้คำวิจารณ์ หรือให้ความรู้ หรือเผยแพร่พระวจนะ หรือสั่งสอน แม้สิ่งซึ่งไม่มีชีวิตที่ทำได้ เช่น เปียโนและพิณเป็นต้น ถ้าเสียงนั้นดังไม่ชัด ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาเป่าหรือดีดทำนองอะไร ถ้าแต่เดี๋ยวล่องเสียงไม่ชัดเจนน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประจัญบาน ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดๆ ที่ปราศจากเนื้อความ แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย” (ข้อ 6-11)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงตัวอย่างความสำคัญของข้อความที่สามารถเข้าใจได้ คนเล่นเปียโนและพิณจะต้องเล่นให้ฟังชัดเพื่อให้ออกมาเป็นเพลง และผู้เป่าแตรในกองทัพหรือแตรเดี่ยวจะต้องเล่นให้ฟังชัดเมื่อออกคำสั่งประจัญบาน ในทำนองเดียวกันเมื่อบุคคลพูดแก่คริสตจักร เขาจะต้องใช้คำพูดที่เข้าใจได้เพื่อสื่อสาร หรือมิฉะนั้นเขาจะเป็นเหมือนคนต่างภาษา

หลักการเดียวกันนี้เป็นจริงในการใช้ของประทานในการเผยแพร่พระวจนะที่เหนือธรรมชาติและการเผยแพร่พระวจนะในความหมายของการพูดโดยการเจิมทั้งหมด รวมทั้งการเทศนาด้วย ข้อ 6 อธิบายการพูดในภาษาที่เข้าใจได้ว่าแบ่งออกเป็นสี่แบบ ถ้อยคำเหล่านี้ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นพิเศษ แต่เป็นการพูดตามการดลใจทุกประเภทในคริสตจักร ไม่ว่าจะเปิดเผยโดยตรงจากพระเจ้า (“คำวิจารณ์”) หรือ ได้รับด้วยการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า (“ความรู้”)

“เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณแล้ว ก็จงอุทิศสำหรับกระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น” (ข้อ 12)

ประโยคนี้นี้ประกาศอย่างชัดเจนเกี่ยวกับหลักการในการแสวงหาของที่ดีที่สุดสำหรับคริสตจักร หากเราต้องการเป็นผู้อยู่ทางฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง เราควรจะต้องคิดถึงความเป็นของผู้อื่น เราควรจะเป็นเลิศในการรับใช้พระกาย

เห็นได้ชัดว่าข้อความนี้ไม่ได้กล่าวถึงผู้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือการอธิษฐานเพียงลำพัง แต่เกี่ยวข้องกับการนมัสการกันเป็นกลุ่ม ผู้เชื่อชาวโครินธ์นั้นมีความกระตือรือร้นในของประทานฝ่ายพระวิญญาณมากจนเมื่อเขาประชุมร่วมกัน การพูดภาษาแปลกๆ ควบคุมการนมัสการร่วมกันของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขามีโอกาสอื่นๆ อีกมากมายในการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อความจำเริญของตน เขาจำเป็นต้องใช้เวลาพบปะกันอย่างมีค่าเพื่อสิ่งที่จะทำให้กายจำเริญขึ้น

“เหตุฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้น ควรจะอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่เป็นประโยชน์” (ข้อ 13-14)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นประโยชน์ในเรื่องการพูดภาษาแปลกๆ ในการประชุมคริสตจักร หากพระเจ้าทรงสัมผัสใจของบุคคลให้พูดกับกลุ่มที่ประชุมในภาษาแปลกๆ จากนั้น เขาควรจะอธิษฐานเพื่อพระเจ้าจะทรงให้การแปลแก่เขา เพราะด้วยวิธีนี้พระองค์จะทรงสามารถอวยพรทุกคนมากกว่าเขาเพียงคนเดียว

บทสรุปเกี่ยวกับของประทานในการพูด ในการนมัสการร่วมกัน (1โครินธ์ 14:15-25)

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยใจและด้วยความคิด และจะร้องเพลงด้วยใจและด้วยความคิด” (ข้อ 15)

ในที่นี้ บทสรุปเกี่ยวกับการการใช้การพูดภาษาแปลกๆ ส่วนตัว นั่นคือ เราควรจะอธิษฐานและร้องเพลงภาษาแปลกๆ และควรจะอธิษฐานและร้องเพลงในภาษาของตนเอง ทั้งสองสิ่งเป็นสิ่งที่สำคัญ ทั้งสองสิ่งไม่ควรจะถูกดูหมิ่นหรือดูแคลน โดยทั้งสองสิ่งนั้นมีเวลาและสถานที่อันเหมาะสมของมันเอง

“มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณพระเจ้าด้วยใจแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า ‘อาเมน’ เมื่อท่านโมทนาพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด แม้ท่านโมทนาพระคุณอย่างไรเพราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก แต่ว่าในคริสตจักรข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความคิด เพื่อเป็นคติแก่คนอื่นดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ” (ข้อ 16-19)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความแตกต่างของการใช้ภาษาแปลกๆ ในการประชุมและการใช้ภาษาแปลกๆ โดยส่วนตัว โดยกล่าวถึงความคิดในข้อ 1-14 หากบางคนได้รับการเรียกให้เป็นตัวแทนอธิษฐาน เขาควรจะอธิษฐานในภาษาทั่วไปเพื่อที่ทุกคนจะสามารถให้การยืนยันแก่การอธิษฐานที่เป็นการอธิษฐานแทนพวกเขาได้ (ข้อ 16-17) การพูดภาษาแปลกๆ มีค่าอย่างยิ่งในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง แน่แน่นอนว่า เปาโลจะไม่ปล่อยให้ใครทำเกินกว่าเขาในเรื่องนั้น (ข้อ 18) แต่ “ในคริสตจักร” นั่นคือ ในการประชุมของผู้ที่เชื่อ ถ้อยคำที่เข้าใจได้สองสามคำดีกว่าถ้อยคำที่เข้าใจไม่ได้หลายคำ (ข้อ 19)

*การพูดภาษาแปลกๆ มีค่าอย่างยิ่ง
ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง*

ข้อ 15-16 และข้อ 18-19 มีความคล้ายคลึงกัน ทั้งข้อ 15 และข้อ 18 ประกาศคุณค่าของการพูดภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง ส่วนข้อ 16 และข้อ 19 แสดงความสำคัญของการพูดที่เข้าใจได้ในการประชุมนมัสการร่วมกัน

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ความคิดของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก ในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างทารก แต่ฝ่ายความคิดจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่” (ข้อ 20)

ผู้ที่ไม่เข้าใจหลักการนี้เป็นผู้ที่ไม่เป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณ เราควรจะเป็นเหมือนเด็กในเรื่องความชั่ว เช่น ความเกลียดชัง ความมั่งร้ายและการแก้แค้น แต่ในความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ เราจะต้องเป็นผู้ใหญ่ (ดูโรม 16:19)

“ในธรรมบัญญัติมีคำเขียนไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษา และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา’ เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆ จึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อแต่เป็นนิมิตแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะนั้น ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว” (ข้อ 21-22)

เพื่ออธิบายวัตถุประสงค์ของการพูดภาษาแปลกๆ เพิ่มเติม ข้อ 21 อ้างจากอิสยาห์ 28:11-12 และข้อ 22 เปิดเผยข้อความในพระคัมภีร์เก่าเป็นแบบหรือสิ่งที่พยากรณ์ถึงการพูดภาษาแปลกๆ ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดในที่ประชุมเป็นภาษาแปลกๆ อันเป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอดหรือคริสเตียนที่มีคำถาม ความท้อถอยหรือข้อสงสัย แม้ว่าเขาอาจไม่ใส่ใจหรือละเลยข้อความในภาษาตนเอง แต่การพูดอย่างอัศจรรย์ทำให้เขาพบกับสิ่งเหนือธรรมชาติ พวกเขาจะต้องตัดสินใจว่าข้อความนี้เป็นการเสแสร้งหรือไม่ หรือเป็นการอธิษฐานที่จากพระเจ้า หากเป็นการ

อิทธิฤทธิ์จากพระเจ้า พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทำอะไร การพูดภาษาแปลกๆ ทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อเกิดความสนใจเพื่อที่พวกเขาจะคำนึงถึงการแปลที่จะตามมาอย่างจริงจังมากขึ้น

นักศึกษาวิทยาลัยคนหนึ่งซึ่งเรียนเอกการเงินมาที่โบสถ์ของเราในออสเตรเลียหลายครั้ง เขาพบกับสมุห์บัพติศมาที่ได้รับการรับรองในคริสตจักรของเรา และมีความเคารพนักบัพติศมานั้นทั้งในอาชีพและฝ่ายวิญญาณ วันอาทิตย์หนึ่ง นักบัพติศมานั้นพูดภาษาแปลกๆ ให้แก่ที่ประชุม ซึ่งเป็นการพูดที่มีการแปล แม้ว่านักเรียนคนนั้นมีความสงสัยอยู่บ้าง แต่การอิทธิฤทธิ์นี้ทำให้เขาเชื่อว่าการพูดภาษาแปลกๆ เป็นจริง เป็นหมายสำคัญที่ทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อได้เชื่อ

การเผยพระวจนะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่เชื่อเป็นสำคัญ

ในทางตรงกันข้าม การเผยพระวจนะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่เชื่อเป็นสำคัญ นั่นคือ ผู้ที่ได้รับความรอดหรือผู้ที่อ่อนโยนได้ทราบการอันเหนือธรรมชาติ พวกเขาไม่ต้องให้มีการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อให้พวกเขาเชื่อการอิทธิฤทธิ์และฟังข้อความของพระเจ้า แม้ว่าการพูดภาษาแปลกๆ ในการประชุมอาจเป็นการหุนหันน้ำใจและเป็นการยืนยันแก่พวกเขาก็ตาม

“เหตุฉะนั้นถ้าคริสตจักรมีการประชุมแล้ว คนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาแปลกๆ และมีคนที่ไม่ถึง หรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ แต่ถ้าทุกคนเผยพระวจนะ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สึกสำนึกและทำให้เขาพิจารณาจิตใจของตนเอง ความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน” (ข้อ 23-25)

ข้อ 23-25 กล่าวถึงการประชุมร่วมกัน เมื่อ “คริสตจักรมีการประชุมแล้ว” การพูดภาษาแปลกๆ โดยไม่มีการแปลไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่ได้รับการสอนที่อยูในการประชุม ถ้าทุกคนพูดภาษาแปลกๆ เพื่อการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพังในการประชุมร่วมกัน ผู้ที่ไม่เชื่อที่อยูในการประชุมจะไม่ได้เรียนรู้อะไร แต่คิดว่าทุกคนคลั่งไปแล้ว แต่การเทศนา การเป็นพยานหรือของประทานในการเผยพระวจนะในภาษาอันเป็นที่เข้าใจจะทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อได้เชื่อ เปิดเผยความลับในใจของเขา และนำเขาไปสู่การกลับใจใหม่และนมัสการ ในที่นี้ เราเห็นความสำคัญของการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในการอวยพรแก่ผู้อื่นและเข้าถึงคนหลงโดยเฉพาะ

เมื่อมองดูในครั้งแรก ข้อ 23-25 อาจเหมือนกับขัดแย้งกับข้อ 22 แต่จริงๆ แล้ว ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ข้อ 22 กล่าวถึงคุณค่าของของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุมที่ตามด้วยการแปล การพูดภาษาแปลกๆ ทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อเกิดความสนใจ โดยนำเขามาเป็นผู้ที่เชื่อด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า จากนั้น การแปลชี้แนะเขา ในความหมายนี้ การแปลมีความเท่าเทียมกับการเผยพระวจนะ ทั้งสองอย่างมีประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่เชื่อที่เข้ามาในโบสถ์ ซึ่งเปิดใจของตนในความเชื่อเพราะการสำแดงของพระวิญญาณ

ข้อ 23-25 เปรียบเทียบการพูดภาษาแปลกๆ เป็นการส่วนตัวกับการเผยพระวจนะ โดยแสดงให้เห็นว่าการพูดภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพังนั้นไม่เกิดประโยชน์หากเกิดขึ้นในการประชุมร่วมกันแต่การเผยพระวจนะเกิดประโยชน์ ข้อ 22 อธิบายวัตถุประสงค์ที่เหมาะสมของการพูดภาษาแปลกๆ นั่นคือ เป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ เมื่อใช้อย่างถูกต้องในการประชุม ในขณะที่ข้อ 23 อธิบายถึงผลของการพูดภาษาแปลกๆ นั่นคือ การทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อสับสน เมื่อใช้อย่างไม่ถูกต้อง

**แนวทางเกี่ยวกับระเบียบ
ในการนมัสการร่วมกัน (1โครินธ์ 14:26-40)**

“ดูก่อนที่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไรกัน เมื่อท่านประชุมกัน บางคนก็มีเพลงสดุดี บางคนก็มีคำสั่งสอน บางคนก็มีคำวิวรรณ์ บางคนก็พูดภาษาแปลกๆ บางคนก็แปลข้อความ ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อให้เขาจำเจริญขึ้น” (ข้อ 26)

การประชุมในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่โดยทั่วไปอาจมีการร้องเพลงนมัสการ การสอน การพูดภาษาแปลกๆ คำวิวรรณ์ (การพูดเผยแพร่พระวจนะ) และการแปล ผู้ที่ให้การพูดภาษาแปลกๆ มีความสำคัญน้อยลงหรือต่อต้านการพูดภาษาแปลกๆ ในปัจจุบันไม่สนใจประสบการณ์เหล่านี้ในการประชุม การประชุมนมัสการของพวกเขาขาดบางสิ่งเหล่านี้ไป ความเข้าใจและประสบการณ์ของพวกเขาไม่ถูกต้อง เพราะข้อพระคัมภีร์นี้สนับสนุนให้ใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในการประชุมนมัสการร่วมกันตรงเท่าที่เป็นการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่ถูกต้อง นั่นคือ การทำให้ร่างกายจำเจริญขึ้น (เติบโตขึ้น)

“ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล [ให้คนหนึ่งแปล - ทั้งนี้ อาจจะเป็นคนเดียวกับที่พูดภาษาแปลกๆ หรือคนละคนก็ได้] แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลได้ก็ให้คนหนึ่งนั่งอยู่เงียบๆ ในที่ประชุม และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า ฝ่ายพวกผู้เผยแพร่พระวจนะนั้นให้พูดสองคนหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนั่งเสียก่อน เพราะว่าท่านเผยแพร่พระวจนะได้ที่ละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับความหนุนใจ” (ข้อ 27-31)

ในที่นี้ เราเห็นแนวทางอันเหมาะสมที่จะนำมาปฏิบัติในการประชุมคริสตจักรเพื่อให้แน่ใจว่า จะมีการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในการพูดเพื่อให้ผู้ฟังทุกคนจำเจริญขึ้น

1. ในการประชุมครั้งหนึ่ง อนุญาตให้มีผู้พูดภาษาแปลกๆ ในการประชุมร่วมกัน (โดยกล่าวกับผู้ฟังทุกคน) ได้สองหรืออย่างมากสามคน (ข้อ 27) การพูดภาษาแปลกๆ เป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อโดยเฉพาะ การพูดภาษาแปลกๆ ในแบบดังกล่าวจำนวนสามครั้งก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชที่อัศจรรย์ของพระเจ้าและเป็นหมายสำคัญ การพูดมากไปกว่านั้นมีความเพียงเล็กน้อยและอาจก่อให้เกิดความรำคาญได้
2. หลังจากการพูดภาษาแปลกๆ ในการประชุมร่วมกัน ให้คอยฟังการแปล (ข้อ 27) มิฉะนั้น การพูดภาษาแปลกๆ ก็ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟัง
3. หากไม่มีการแปล ผู้พูดควรจะเงียบเสีย (ข้อ 28) เขาไม่ควรจะพูดแก่ผู้ฟังในภาษาแปลกๆ ต่อไป เพราะเขาไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟัง แต่เขาอาจอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ อย่างเงียบๆ เพื่อประโยชน์ของตนเอง
4. ในการประชุมครั้งหนึ่งๆ อนุญาตให้มีผู้เผยแพร่พระวจนะต่อที่ประชุม (การพูดอย่างเห็นธรรมชาติในภาษาที่เข้าใจได้แก่ผู้ฟังทุกคน) สองหรืออย่างมากที่สุดสามคน (ข้อ 29) จำนวนนี้เพียงพอแล้วที่จะสื่อสารข้อความของพระเจ้าในโอกาสนั้น

พระเจ้าไม่ทรงผิดพลาด แต่มนุษย์รู้จักผิดพลาด

5. ผู้ฟังควรจะประเมินการพูดที่เป็นการเผยแพร่พระวจนะทุกอย่าง (ข้อ 30) พระเจ้าไม่ทรงผิดพลาด แต่มนุษย์รู้จักผิดพลาด ดังนั้น การพูดใดๆ จากมนุษย์อาจผิดพลาดทั้งหมดหรือบางส่วนได้ ดังที่เราได้กล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 13 ผู้ฟังแต่ละคนมีหน้าที่ในการรู้จักสังเกตว่าการเผยแพร่พระวจนะนั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ และหากมาจากพระเจ้า การเผยแพร่พระวจนะนั้นมีประโยชน์อย่างไรในชีวิตของเขา ทั้งนี้ การตัดสินนี้ไม่ใช่การหาความผิด ประณามหรือคัดค้านอย่างเปิดเผย แต่หมายถึงการประเมินความถูกต้องและความหมายของข้อความ

หากผู้พูดและผู้ฟังประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และได้รับการดูแลจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณภายในผู้ฟังจะเป็นพยานว่าเขาได้ยินข้อความจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน หากไม่มีพยานเช่นนั้น ผู้ฟังควรจะพิจารณาว่าเขาไวต่อพระวิญญาณหรือไม่ และเขาได้รู้สึกเหมือนเช่นคนอื่น ๆ ในคริสตจักรหรือไม่ คำกล่าวตามพระคัมภีร์ต่อไปนี้แสดงถึงหลักการที่ผู้เชื่อซึ่งเป็นผู้ใหญ่ควรจะสามารถสังเกตงานของพระวิญญาณได้ “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณจิตของเราทั้งหลายว่าเราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:16) “เราทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้าเพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา...แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณวิจัยสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะวิจัยใจคนนั้นได้” (1โครินธ์ 2:12, 15) “ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความ ซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตที่อยู่ในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า” (วิวรณ์ 2:7)

ดังที่เราได้กล่าวถึงไปในบทที่ 3 มาตรฐานที่มีอำนาจที่เราใช้เพื่อตัดสินทุกสิ่ง รวมทั้งการเผยพระวจนะต่างๆ นั้น คือพระคัมภีร์ การรู้จักสังเกตวิญญาณเป็นสิ่งที่เราอาจนำความคิดเห็นส่วนตัวเข้ามาปนบ้าง แต่พระวจนะที่เขียนไว้เป็นสิ่งที่ไม่มี การนำความคิดเห็นส่วนตัวเข้ามาปน หากการพูดนั้นขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เราจะต้องเชื่อฟังพระคัมภีร์เสมอ

6. หากมีการเผยพระวจนะมากกว่าหนึ่ง ผู้พูดจะต้องผลัดกัน (ข้อ 30-31) พวกเขาจะต้องไม่แข่งกันเรียกความสนใจหรือไม่ควรจะเผยพระวจนะพร้อมกัน หลังจากคนๆ หนึ่งเผยพระวจนะเสร็จ และเห็นชัดว่าบุคคลที่สองมีการเผยพระวจนะด้วย บุคคลแรกจะต้องหยุดและให้อีกคนพูด ภายจะได้รับพระพรมากที่สุดเมื่อทุกคนมีโอกาสทั้งพูดและฟัง เมื่อได้ยินหลายคนเผยพระวจนะ ทุกคนสามารถเรียนรู้และได้รับการหนุนน้ำใจ ทุกคนสามารถใช้ของประทานนี้ได้อย่างเกิดประโยชน์ตามที่พระเจ้าทรงให้อำนาจไว้

จากแนวทางข้างต้น เราได้เรียนรู้ว่า ไม่ใช่ทุกคนจะได้พูดในการประชุมครั้งหนึ่งๆ อย่างไรก็ตาม ทุกคนควรมีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในทางใดทางหนึ่งในชีวิตของคริสตจักรโดยแบ่งปันการเป็นพยาน ความคิดที่ได้รับเมื่ออธิษฐานอยู่ ข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญหรือการเผยพระวจนะพิเศษ

เมื่อข้อ 27 กล่าวว่า “ให้คนหนึ่งแปล” ซึ่งหมายความว่า “ให้คนหนึ่งคนใดแปล” ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นคนละคนกับผู้พูดภาษาแปลกๆ เพราะในข้อ 13 ให้ผู้พูด “อธิษฐานเพื่อที่จะแปล” นอกจากนี้ ข้อ 27 ยังไม่ได้หมายความว่าเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อาจแปลการพูดภาษาแปลกๆ หลายครั้ง การแปลมีหน้าที่เช่นเดียวกับการเผยพระวจนะ หลายคนอาจเผยพระวจนะได้ ดังนั้นหลายคนอาจพูดภาษาแปลกๆ และหลายคนอาจแปลได้

“วิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้น ย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้เผยพระวจนะ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุขตามที่ปฏิบัติกันอยู่ในคริสตจักรแห่งธรรมิกชนนั้น” (ข้อ 32-33)

อาจมีการใช้ของประทานอย่างถูกต้อง หรือไม่ถูกต้อง
แต่เรามีหน้าที่ใช้ของประทานอย่างถูกต้อง

ข้อ 32 ยืนยันว่าเราสามารถปฏิบัติตามกฎก่อนหน้านี้ได้ และข้อ 33 อธิบายว่าทำไมกฎเหล่านี้จึงมีความจำเป็น ดังที่เราได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 4 เมื่อพระเจ้าทรงให้ของประทานแก่เรา พระองค์ไม่ได้ตัดความต้องการของมนุษย์หรือบังคับเสรีภาพในการเลือกของเรา ดังนั้น อาจมีการใช้ของประทานอย่างถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง แต่เรามีหน้าที่ใช้ของประทานอย่างถูกต้อง หากคนๆ หนึ่งอธิษฐานอย่างร้อนรนจนเขาพูดภาษาแปลกๆ พระเจ้าจะไม่ทรงหยุดการพูดนั้นเพียงเพราะว่าสถานการณ์ไม่เหมาะสม ผู้พูดจะต้องบังคับการพูดนั้นให้เป็นไปตามหลักการตามพระวจนะของพระเจ้า เมื่อเขาทำเช่นนั้นแล้ว เขาจะไม่ดับพระวิญญาณ แต่เขาจะใช้ของประทานและทางเลือกที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เขาอย่างถูกต้อง

สมมติว่า พระเจ้าทรงประทานข้อความเผยพระวจนะแก่คนๆ หนึ่ง บุคคลนั้นยังจะต้องตัดสินใจว่าข้อความนี้เป็นประโยชน์แก่เขาเอง แก่บุคคลอื่น หรือแก่คริสตจักรทั้งหมด เขายังจะต้องตัดสินใจว่าเวลาใดเหมาะสมที่จะให้การเผยพระวจนะนั้น แม้ว่าเขาจะสังเกตวัตถุประสงค์และเวลาของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เขาจะต้องร่วมมือกับผู้นำทางฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรเพื่อที่จะไม่ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายขึ้น

ในคริสตจักรทุกแห่ง พระเจ้าทรงสนพระทัยในสันติสุข ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การร่วมมือกันและการยอมจำนนทั้งสองฝ่ายมากกว่าเวลาและการเผยพระวจนะอย่างหนึ่งอย่างใด พระเจ้าทรงสามารถทำให้วัตถุประสงค์ในการเผยพระวจนะสำเร็จได้ในหลายวิธีและเวลา และทางคนหลายๆ คน แต่พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้มีระเบียบ การโต้เถียงกันหรือการไม่เชื่อฟัง ดังนั้นผู้เผยพระวจนะสามารถและจะต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมวิญญาณของตนเองเพื่อที่เขาจะพูดในโอกาสและเวลาที่จะทำให้ร่างกายจำเริญขึ้น

“จงให้พวกผู้หญิงนั่งเสียในที่ประชุม เพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่ธรรมเนียมปฏิบัติสั่งไว้ นั่น ถ้าเขาอยาการู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการทำงานที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมนั้นก็เป็นที่น่าอาย” (ข้อ 34-35)

ข้อ 34-35 กล่าวถึงปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายในการประชุมของธรรมิกชนชาวโครีนธ์ นอกจากการพูดภาษาแปลกๆ โดยไม่เลือกและไม่มีระเบียบแล้วที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายแล้ว การถามคำถามอย่างไม่มีการเตรียมของผู้นั่งบางคนก็ก่อให้เกิดความวุ่นวายในคริสตจักรเช่นเดียวกัน

เราไม่แน่ใจว่าปัญหาคืออะไร แต่ผู้หญิงโครีนธ์บางคนอาจขัดจังหวะการประชุมโดยการร้องถามคำถาม ในสมัยนั้น โดยปกติผู้หญิงไม่ได้รับการศึกษาอย่างเป็นทางการเหมือนเช่นผู้ชาย ในการประชุมร่วมกัน ผู้ชายมีสิทธิ์ในการถามคำถามผู้พูดในที่ประชุม แต่ผู้หญิงไม่มี อาจเป็นไปได้ว่าผู้หญิงคริสเตียนในโครีนธ์ชอบเสรีภาพใหม่ในพระคริสต์มากจนพวกเขาละเมิดประเพณีทางสังคมนี้โดยการถามคำถามผู้เทศนาในระหว่างการเทศนาเมื่อพวกเขาไม่เข้าใจบางอย่าง หรืออาจเป็นไปได้ว่าในการประชุมคริสตจักรผู้ชายนั่งอยู่ในบริเวณหนึ่งและผู้หญิงนั่งอยู่อีกบริเวณหนึ่ง เหมือนเช่นในวิหารชาวยิวออกดอกซ์ในปัจจุบันนี้ และผู้หญิงร้องถามคำถามกับสามีของตน

อย่างไรก็ตาม ทางแก้ปัญหาก็คือให้ผู้หญิงเงียบเสียเมื่ออยู่ในการประชุม และถามคำถามกับสามีที่บ้าน หากขัดจังหวะการประชุม ผู้นั่งนั้นก็นำความอับอายมาสู่ตนเองและทำให้เสื่อมเกียรติการเป็นผู้นำของสามี

บางคนแปลการเตือนผู้หญิงให้เงียบนี้ว่าเป็นการห้ามผู้หญิงไม่ให้เทศนาหรือเผยพระวจนะ แต่ทั้งข้อความนี้และข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าการคิดเช่นนี้ไม่ถูกต้อง ในข้อความนี้ กล่าวถึงการให้ผู้หญิงเงียบในการประชุมโดยสอดคล้องกับการถามคำถามสามีที่บ้าน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า การห้ามนี้คือการห้ามส่งเสียงดังในการประชุม โดยถามคำถามจากสามี

1 โครินธ์ 11:5 อธิบายว่าผู้หญิงไม่สามารถอธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยที่ไม่ได้คลุมศีรษะ แต่หากหญิงมีผมยาวอันเป็นสิ่งคลุมศีรษะ (1 โครินธ์ 11:15) ซึ่งเป็นการยอมรับการเป็นผู้นำของสามีของตน เธอก็จะสามารถอธิษฐานและเผยพระวจนะในการนมัสการร่วมกันได้ 1 โครินธ์ 14:31 กล่าวว่า “เพราะว่าท่านเผยพระวจนะได้ที่ละคน” โดยไม่แยกความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในเรื่องนี้ นอกจากนี้ หนังสือกิจการกล่าวเป็นพิเศษว่า ผู้หญิงได้เผยพระวจนะในคริสตจักรยุคแรก ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปตามแผนการของพระเจ้าสำหรับกาลสุดท้าย (กิจการ 2:17; 21:9)

1 ทิโมธี 2:11-12 ยังสอนอีกว่า ผู้หญิงควรเงียบในคริสตจักร ถ้อยคำนี้ไม่ใช่การห้ามไม่ให้พูดเลย แต่ในข้อความนี้ ห้ามผู้หญิงไม่ให้แย่งหน้าที่การเป็นผู้นำมาจากผู้ชาย และเป็นครูที่มีอำนาจเหนือพวกเขา คำสั่งทั้งสองแสดงให้เห็นว่า เมื่ออยู่ภายใต้การนำผู้ชายแล้ว ผู้หญิงหลายคนก็สามารถเป็นผู้นำได้ในแผ่นดินของพระเจ้าได้ เดโบราห์เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล และเธอยังเป็นผู้เผยพระวจนะอีกด้วย เช่นเดียวกับซุลดาห์และภรรยาของอิสยาห์ (ผู้วินิจฉัย 4:4; 2 พงศาวดาร 34:22; อิสยาห์ 8:3) เพบีเป็น “มัคนายิก” (ภาษากรีก *เดียคอนอส* (*diakonos*)) ของคริสตจักรในเมืองเคนเคเรีย ปริสซิลลาภักกับสามีของเธอ อากวิลลา เป็น

ผู้ร่วมงานหนึ่งของเปาโลและสอนพระคัมภีร์แก่ผู้เทศนา “แบบติสต์” คืออปอลโล (กิจการ 18:26; โรม 16:3) ผู้ร่วมงานเผยแผ่ข่าวประเสริฐหญิงคนอื่นๆ เช่น เปอร์ซีส ตรีเฟนา และตรีโฟสา (โรม 16:12) และยูเนียนัส ก็ถือเป็นอัครทูตร่วมกับอันโดรนิคัส ซึ่งคงจะเป็นสามีของเธอ (โรม 16:7)

“พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรืออยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ควรยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ผู้ใดไม่รู้ข้อความนี้ ผู้นั้นก็ไม่ได้รับการรับรู้” (ข้อ 36-38)

ในที่นี้ อัครทูตผู้ได้รับการบันดาลใจคาดคิดว่าคริสเตียนที่ไม่เป็นผู้ใหญ่บางคนอาจมีการตอบสนองเช่นนี้ “แต่ผมอยู่ฝ่ายวิญญาณ และผมไม่สามารถดับพระวิญญาณได้ ผมเป็นผู้เผยพระวจนะ และพระเจ้าทรงให้ข้อความที่จะต้องกล่าวออกไปไม่ว่ากฎของคุณจะเป็นอย่างไร พระเจ้าตรัสกับผมก่อนที่จะตรัสกับคุณ จริงๆ แล้ว พระองค์ตรัสกับผม ไม่ใช่คุณ” เปาโลได้กล่าวกับผู้คิดเช่นนั้น ผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริงจะทราบความจำเป็นที่จะต้องมีระเบียบในคริสตจักร การยอมจำนนต่อผู้นำ และการใช้ของประทานอย่างระมัดระวังเพื่อให้ประโยชน์แก่ร่างกายทั้งหมด พวกเขาจะตระหนักว่าคำสั่งเหล่านี้มาจากพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ที่ปฏิเสธแนวทางเหล่านี้จะไม่เป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณและไม่มี ความเข้าใจ

“เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาการเผยพระวจนะ ที่เขาพูดภาษาแปลกๆ ก็อย่าห้ามเลย แต่จงปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัยเถิด” (ข้อ 39-40)

ข้อ 39-40 สรุปการสอนของบทนี้ โดยให้ทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับการขัดจังหวะในคริสตจักรเมืองโครินธ์ ชาวโครินธ์ไม่ได้ขาดของประทานฝ่ายพระวิญญาณและการสำแดง แต่เมื่อเราเห็นในจดหมาย พวกเขาไม่มีความเป็นผู้ใหญ่และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ดูตัวอย่าง 1 โครินธ์ 1:10-13; 3:1-4) การสำแดงทางฝ่ายวิญญาณที่สำคัญที่สุดที่เขาจำเป็นต้องมีคือ การเผยพระวจนะ ข้อความที่ทั้งคริสตจักรเข้าใจได้จะทำให้พระกายแข็งแรงขึ้น แทนที่จะใช้ของประทานเพื่อตนเอง พวกเขาต้องมีของประทานที่จะเพิ่มความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและนำไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ โดยแสดงให้เห็นในความห่วงใยและใส่ใจกันและกัน

*ในการประชุมร่วมกัน เป้าหมายที่สำคัญของเราจะต้องเป็น
การนมัสการพระเจ้า การได้ยินจากพระเจ้า และการรับใช้กันและกัน*

ในที่นี้ เราพบหลักการใช้ทั่วไปที่สำคัญ นั่นคือ ในการประชุมร่วมกัน นอกจากการนมัสการพระเจ้าแล้ว เป้าหมายที่สำคัญของเราจะต้องเป็นการได้ยินจากพระเจ้าและการรับใช้กันและกัน เราจำเป็นต้องอธิษฐานเพื่อที่พระเจ้าจะตรัสกับเราทุกคนผ่านทาง การเผยพระวจนะทุกประเภท นั่นคือ การเทศนาที่ได้รับการเจิม การสอนและการเป็นพยานรวมทั้งการพูดอันเห็นอิทธิพลที่มาจากพระเจ้าโดยตรงในภาษาท้องถิ่น นอกจากนี้ เรายังต้องมีการพูดภาษาแปลกๆ ที่มี การแปลซึ่งมีประโยชน์ เช่นเดียวกับการเผยพระวจนะด้วย

แม้เปาโลจะให้ความสำคัญกับของประทานต่างๆ ที่จำเป็นมากที่สุดในการนมัสการร่วมกัน แต่เขาไม่ได้ดูหมิ่นหรือห้ามปรามของประทานฝ่ายพระวิญญาณใดๆ เหมือนเช่นผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์ในปัจจุบัน เปาโลพยายามทำให้การประชุมมีระเบียบ แต่ไม่ต้องการให้คนหนึ่งคนใดสรุปว่า เขาต่อต้านการใช้ของประทานต่างๆ เช่น การพูดภาษาแปลกๆ เขาไม่ได้ต้องการให้ใครแปลความหมายคำสั่งสอนหรือใช้คำสั่งสอนอย่างผิดๆ ว่าห้ามไม่ให้พูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุม ไม่ว่าจะในการสอนหรือในการปฏิบัติ เขาเพียงแต่ต้องการทำให้แน่ใจว่าการพูดต่อที่ประชุมเพื่อเป็นประโยชน์แก่ทุกคน

ท้ายที่สุด ไม่ว่าจะทำอะไรในการนมัสการร่วมกัน ควรจะเป็นตามระเบียบวินัย คำว่า “ระเบียบ” ในภาษากรีกคือ อีอัสเชมอนอส (euschemonos) ซึ่งมาจากคำว่า อีอัสเชโมน (euschemon) ซึ่งหมายถึง “งดงาม เหมาะสม มีสง่า มีเกียรติ” คุณศัพท์ที่ปรากฏอยู่ใน 1 โครินธ์ 7:35 และ 12:24 ซึ่งในฉบับ NKJV แปลว่า “ความเป็นระเบียบ” และ “น่าดู” ตามลำดับ เราไม่ควรจะปล่อยให้มีความสับสน ความวุ่นวาย การไม่เชื่อฟังหรือการเห็นแก่ตัว แต่ทุกสิ่งเราควรจะทำเพื่อประโยชน์ของกาย

พวกเราแต่ละคนมีหน้าที่ปฏิบัติตามคำเตือนนี้ในคริสตจักรท้องถิ่นของเรา ศิษยาภิบาลมีความรับผิดชอบสำคัญในการนำคริสตจักรอย่างถูกต้อง ผู้นำการประชุมจะต้องติดตามการนำของพระวิญญาณ ไม่ดับพระวิญญาณ แต่ไม่ปล่อยให้มีการละเมิดแนวทางตามพระคัมภีร์ดังที่เราได้กล่าวถึงไป โดยทั่วไป สถานการณ์ที่ไม่มีระเบียบอาจแก้ไขได้อย่างถูกต้องโดยการนมัสการร่วมกัน เปลี่ยนลำดับในการประชุม หรือหากเป็นไปได้ ให้คำแนะนำเล็กน้อยแก่ที่ประชุมหรือเป็นการส่วนตัว ในบางโอกาสซึ่งไม่บ่อยนัก ศิษยาภิบาลอาจต้องกล่าวตามความจำเป็นเพื่อตอบโต้กับอิทธิพลของซาตานหรือเนื้อหาที่พยายามควบคุมการประชุม

สมาชิกแต่ละคนจะต้องปฏิบัติตามแนวทางที่ได้ให้ไว้ ไวต่อพระวิญญาณ และกระทำตามคำสั่งของศิษยาภิบาลและผู้นำการประชุม ที่ประชุมซึ่งเป็นผู้ใหญ่สามารถเอาชนะอิทธิพลทางฝ่ายวิญญาณที่ไม่ถูกต้องและมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เพื่อให้คริสตจักรมีชัยชนะทางฝ่ายวิญญาณ

เราสามารถสรุปการสอนทั้งหมดเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณใน 1 โครินธ์ 12-14 ด้วยหลักการที่เราพบในข้อพระคัมภีร์สองข้อสุดท้าย *ประการแรก* เราควรจะชวนขวยของประทานฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่างด้วยใจจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งของประทานที่จะเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรโดยรวมภายใต้สถานการณ์บางอย่าง *ประการที่สอง* เราไม่ควรจะห้ามหรือไม่สนับสนุนการใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ トラบเท่าที่การใช้มันเพื่ออวยพรแก่ทุกคน *ท้ายที่สุด* เราควรจะดำเนินกิจกรรมทางฝ่ายพระวิญญาณทุกอย่างตามระเบียบวินัย เพื่อที่จะให้วัตถุประสงค์ในการให้เกียรติแก่พระเยซูคริสต์และการทำให้ร่างกายของพระองค์จำเริญขึ้นนั้นได้สำเร็จ

บทสรุป

พระเจ้า “ทรงฤทธิ์ กระทำสารพัดมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ในตัวเรา” (เอเฟซัส 3:20) ขอให้เรารู้ซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เห็นศักยภาพอันเหนือธรรมชาติที่อยู่ในเราและอนุญาตให้พระวิญญาณของพระเจ้าทรงกระทำผ่านเรา พระเจ้าของเราไม่ได้อยู่ห่างไกล พระองค์ทรงอยู่ในชีวิตของเราด้วยฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ เมื่อเรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามีผู้ทรงเริ่มของประทานฝ่ายพระวิญญาณแก่อย่างอยู่ในเรา และพระองค์ทรงสามารถทำให้เกิดสิ่งใดๆ ที่เราจำเป็นต้องมีได้

ขอให้เราใช้ความเชื่ออันแท้จริงในการรับของประทานที่อัครอัครของพระเจ้า และขอให้เราใช้ของประทานที่พระองค์ทรงได้ประทานไว้ในท่ามกลางพวกเขา เมื่อใดก็ตามที่มีความจำเป็น เราควรเชื่อพระวอนะของพระองค์ และเชื่อว่าพระองค์สามารถทำงานผ่านทางเรา ฤทธิ์เดชของพระองค์กระทำ “ในเรา” เราจะต้องให้ฤทธิ์เดชนั้นไหลผ่านเราเพื่อที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นเหล่านั้น ด้วยวิธีนี้ ของประทานฝ่ายพระวิญญาณจะกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำให้ธรรมิกชนแข็งแกร่งขึ้นและเข้าถึงคนบาปด้วยข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เกี่ยวกับผู้เขียน

เดวิด เค เบอ์นาร์ตเป็นผู้ก่อตั้งและศิษยาภิบาลของ New Life United Pentecostal Church (สหคริสตจักรเพ็นเทคอสต์ นิวไลฟ์) เมืองฮอสติน รัฐเทกซัส ผู้ช่วยบรรณาธิการของ Editorial Division of the United Pentecostal Church International (ฝ่ายบรรณาธิการของสหคริสตจักรเพ็นเทคอสต์ระหว่างประเทศ) และสมาชิกคณะกรรมการภาคเทกซัส อาจารย์เดวิดเคยเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยและสมาชิกของ State Bar of Texas จบการศึกษาระดับปริญญาเอกเกียรตินิยมในสาขานิติศาสตร์จาก University of Texas และปริญญาตรีเกียรตินิยมในสาขาคณิตวิทยาศาสตร์และการศึกษาการจัดการจาก Rice University นอกจากนี้ยังศึกษาภาษากรีกที่ Wesley Biblical Seminary หนังสือของเขาได้รับการพิมพ์ในภาษาต่างๆ กว่าสี่สิบภาษา และได้รับใช้ในประเทศต่างๆ ในห้าทวีป มีชื่ออยู่ใน *Who's Who in Religion* (บุคคลสำคัญในแวดวงศาสนา) และ *Who's Who in U.S. Writers, Editors and Poets* (บุคคลสำคัญในวงการนักเขียน บรรณาธิการและงานกวีนิพนธ์) เขาและคอนนี่ ภรรยา มีบุตรด้วยกันสามคน ได้แก่ Jonathan, Daniel และ Lindsey

หนังสืออื่นๆ โดย เดวิด เค เบอร์นาร์ด

ชุดศาสนศาสตร์พื้นฐาน

- Vol.1 The Oneness of God (เล่ม 1 การเป็นหนึ่งของพระเจ้า)
- Vol. 2 The New Birth (เล่ม 2 การบังเกิดใหม่)
- Vol. 3 In Search of Holiness (เล่ม 3 ค้นหาความบริสุทธิ์)
- Vol. 4 Practical Holiness: A Second Look (เล่ม 4 ความบริสุทธิ์ภาคปฏิบัติ: ทบทวนเรื่องความบริสุทธิ์)
- A Study Guide for the New Birth (คู่มือศึกษาเรื่องการบังเกิดใหม่)
- A Study Guide for the Oneness of God (คู่มือศึกษาเรื่องการเป็นหนึ่งของพระเจ้า)

หนังสือคู่มือเล่มเล็ก

- Essentials of Oneness Theology (ลักษณะสำคัญของคำสอนเรื่องการเป็นหนึ่งของพระเจ้า)
- Essentials of the New Birth (ลักษณะสำคัญของการบังเกิดใหม่)
- Essentials of Holiness (ลักษณะสำคัญของความบริสุทธิ์)
- Essentials Doctrines of the Bible (ลักษณะสำคัญของคำสอนในพระคัมภีร์)

บทความแสดงความคิดเห็น

- The Message of Colossians and Philemon (จดหมายถึงชาวโคโลสีและฟีเลโมน)
- The Message of Romans (จดหมายถึงชาวโรม)

หนังสืออื่นๆ

- A Handbook of Basic Doctrines (คู่มือเกี่ยวกับคำสอนที่สำคัญ)
- A History of Christian, Vol. 1&2 (ประวัติศาสตร์คริสตเตียน เล่ม 1 และ 2)
- God's Infallible Word (พระวจนะอันไม่ผิดพลาดของพระเจ้า)
- In the Name of Jesus (ในพระนามพระเยซู)
- Oneness and Trinity, A.D. 100-300 (การเป็นหนึ่งของพระเจ้าและสามพระภาคของพระเจ้า ค.ศ. 100-300)
- The Oneness View of Jesus Christ (ความคิดเห็นเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ของผู้ที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว)
- The Trinitarian Controversy in the Fourth Century (การโต้เถียงของผู้ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ในศตวรรษที่สี่)

สั่งซื้อได้จาก

Pentecostal Publishing House
8855 Dunn Road
Hazelwood, MO 63042-2299

เดวิด เบอ์นาร์ดีใช้การวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์ รวมทั้งตัวอย่างในปัจจุบัน เพื่ออธิบายเกี่ยวกับของประทานเหนือธรรมชาติในการเปิดเผย การให้ฤทธิ์เดชและการพูดที่พระเจ้าทรงให้แก่คริสตจักรของพระองค์ อาจารย์ได้ใช้ประสบการณ์ส่วนตัวจากการประกาศทั้งในและต่างประเทศในห้าทวีป รวมทั้งเวลาหลายปีในการศึกษาพระคัมภีร์ เพื่อแสดงภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณใน 1 โครินธ์ 12 อาจารย์เบอ์นาร์ดีอธิบายว่า “ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณทุกคนสามารถใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณใดๆ ได้ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์และทรงให้ความสามารถ และพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ของประทานดำเนินการในกายผู้ที่เชื่อท้องถิ่นทุกแห่ง” อาจารย์เสริมว่า “ขอให้เรานุญาตให้พระวิญญาณของพระเจ้าไหลผ่านพวกเรา และให้เราใช้ความเชื่อที่แท้จริงเพื่อรับของประทานที่อัศจรรย์ของพระเจ้า” เราจะได้เข้าใจและได้รับการบันดาลใจในขณะที่อ่านเรื่องราวจากพระคัมภีร์และเรื่องราวสมัยใหม่เกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

การศึกษาที่มีประโยชน์หรือมอบความที่ให้แก่แรงบันดาลใจผู้อ่านเกี่ยวกับของประทานเหนือธรรมชาติจากพระเจ้าแก่คริสตจักรของพระองค์ “ข้าพเจ้ามีความสนใจเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณเป็นอย่างมากตลอดระยะเวลาการรับใช้ของข้าพเจ้า และหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยอ่านมา เดวิด เบอ์นาร์ดีช่วยเหลือคริสเตียนทุกคนเป็นอย่างมากในการเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น ข้าพเจ้าขอแนะนำผู้รับใช้และสมาชิกทุกคนให้อ่านหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างมาก”

Cleveland M. Becton

เลขานุการ

สหคริสตจักรเพนเทคอสต์ระหว่างประเทศ

“เมื่อพูดถึงของประทาน เดวิด เบอ์นาร์ดีเป็นของประทานแก่ชาวเพนเทคอสต์ อาจารย์เบอ์นาร์ดีอธิบายเกี่ยวกับเรื่องของประทานอย่างละเอียดทั้งในการเรียนรู้และระบบต่างๆ ของ *ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ* รวมศาสนศาสตร์เข้ากับประสบการณ์ที่มีประโยชน์เพื่อทำให้หนังสือที่ดีที่สุดนี้ทันสมัย หนังสือเล่มนี้ให้ประโยชน์และสมควรที่ผู้เชื่อซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณทุกคนควรจะอ่าน”

Darrell Johns

ศิษยาภิบาล คริสตจักร Atlanta West Pentecostal Church

เมืองแอตแลนต้า รัฐจอร์เจีย

“ใน *ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ* เราได้เห็นความรู้ เนื้อหาและประโยชน์ที่เราได้คาดหวังจากงานของเดวิด เบอ์นาร์ดี หนังสือเล่มนี้ให้เนื้อหาครอบคลุมมากที่สุดและใช้ประโยชน์ได้มากที่สุดทั้งของของประทานฝ่ายพระวิญญาณที่รู้จักกันดีและที่มีผู้รู้จักน้อย เท่าที่ข้าพเจ้าเคยอ่านมาก หนังสือเล่มนี้จะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับทุกคนที่ต้องการให้พระเจ้าทรงใช้ในขอบเขตดังกล่าว

Ken Gurley

ผู้จัดการ วิทยาลัย Texas Bible College เมืองฮิวส์ตัน รัฐเท็กซัส

ศิษยาภิบาล คริสตจักร First Church เมืองเพียร์แลนด์ รัฐเท็กซัส